KATHLEEN WAYNE

Magia unei iubiri

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS

Prolog

21 aprilie 1985

Deodată, Camille Barnett își dădu seama că nu poate să mai suporte mila pe care o citea în ochii celei mai bune prietene a ei.

De câteva luni încoace, totuși, îi mergea mai bine. Nu mai simțea acea sudoare rece pe șira spinării în prezența nepoților ei și se putea vorbi despre copii în fața ei fără să-și simtă inima explodând.

După părerea doctorului, era vorba despre niște atacuri de panică.

Jerry, în schimb, o credea complet nebună. Cel puțin așa-i spusese când plecase exact după scena care se petrecuse la ferma părinților ei.

Camille nu putea să-l învinovățească ... nu chiar. Și el suferise. Și dacă despărțirea lor o rănise aproape la fel de mult pe cât o bucuraseră evenimentele care finalizaseră căsătoria lor, această ruptură avusese meritul de a o cufunda într-o amorțire binefăcătoare. Într-atât încetase să mai simtă ceva.

Până în ziua în care îi cumpărase acel cadou Sitei.

Trebuise să-și adune tot curajul pentru a se duce la raionul de articole pentru bebeluși, la Houston. De cinci ori urcase cu scara rulantă și de cinci ori trebuise să coboare, incapabilă să-și ducă efortul până la capăt.

"Nu pot! Nu pot să cumpăr lucruri pentru bebelușii altora, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat".

Încercase totuși să-și revină. Trebuia să termine cu aceste atacuri de panică, să-și recapete controlul asupra vieții ei!

Nu i-a fost ușor. Era de-a dreptul o atitudine masochistă să treacă prin întregul raion în care erau expuse hăinuțe minuscule, jucării care difuzau melodii vesele ...

– Dacă este vorba despre un cadou, vă putem oferi un pachet complet, îi propuse zâmbitoare vânzătoarea cu părul grizonant.

Pentru Camille, era chiar dovada că însăși vânzătoarea își dăduse seama că ea nu putea să cumpere ceva pentru propriul ei copil. În vremurile acestea binecuvântate când

știința le permitea femeilor sterile să nască tripleți, când cineva precum Sita putea să știe cu luni de zile înainte că va naște o fetiță, asemenea miracole nu puteau să i se întâmple Camillei. Cazul ei ținea mai mult de magie decât de reușitele medicinii moderne.

Cu mâna tremurând, scoase o carte de credit, apoi se refugie în toaleta femeilor de la etajul trei. Se încuiase aici ca să poată plânge în voie și folosise aproape un rulou întreg de hârtie pentru a-și șterge lacrimile. Apoi, epuizată dar protejată din nou de această emoție care o ferea să mai sufere, se întorsese ca să ia cadoul pe care-l cumpărase, împachetat frumos într-o hârtie strălucitoare.

***

În ziua petrecerii, când intră în casă la Sita, crezu mai întâi că este mai imună la astfel de senzații.

Primul atac de panică îi simți atunci când avu impresia că intrase într-un norișor roz. Panglici roz imprimate cu ursuleți, buchete de baloane roz, jucărioare, botoșei roz și pledulețe ... roz.

Camille încercă să reziste. Resimțea o impresie bizară, ca și cum s-ar fi ascuns în pielea altcuiva. Pereții încăperii, la

fel de familiară ca și propriul ei apartament dar de două ori mai primitoare, parcă se strângea în jurul ei. Vocile erau prea tari, zâmbetele prea largi, și chipurile pe care le cunoștea dintotdeauna i se părură dintr-o dată deformate.

Speriată, își plimbă privirea prin încăpere și ochii i se opriră pe Sita, care radia de fericire nedisimulată. Înțelese atunci că de acum încolo, viața i se va părea mult mai ușoară dacă nu o va mai revedea vreodată pe Luisita Melindez.

Nu! Cum putea să nutrească asemenea sentimente față de vechea ei prietenă? Cea căreia îi încredințase toate secretele. Cea cu care împărțise primul apartament de studentă, cu pereții acoperiți cu un tapet roșu și cu un frigider antic ...

Cea care știa totul despre ea ...

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Camilla se lupta din răsputeri cu dorința nechibzuită de a fugi departe de Sita. Pentru că Sita trăia acum o aventură de care ea nu va avea parte niciodată ... pentru că Sita era însărcinată.

"Este puțin probabil ca dumneata și cu soțul dumjitale să aveți într-o zi un copil".

Cuvintele doctorului îi răsunau încă în minte, la fel de dureroase cum fuseseră cu optsprezece luni înainte. Trebuia totuși să și le alunge din memorie dacă voia să încheie petrecerea aceasta vie și nevătămată.

Sita tocmai scosese din hârtia strălucitoare cadoul ei și din toate părțile se auziră exclamații admirative. Camille schiță un zâmbet când întâlni privirea complice a prietenei sale. Îi cumpărase un tablou destinat să împodobească încăperea copilului.

– Un curcubeu! exclamă Sita cu o voce ușor răgușită și emoționată.

Curcubeul devenise simbolul prieteniei lor, în aceeași zi ploioasă când se certaseră pentru frumoșii ochi negri ai unui student. Până la urmă, își juraseră că nici un bărbat nu le va mai despărți vreodată. Așezate sub un copac din campusul universitar, stabiliseră împreună o listă cu motivele pentru care nici una dintre ele nu va ieși vreodată cu respectivul student.

Apoi zăriseră curcubeul. Vruseseră să vadă în asta dovada că niciodată vreun obstacol nu se va mai ridica între ele. Alegerea acestui tablou era deci o promisiune că sufletelul care creștea în Sita nu le va îndepărta una de alta. Dar acum, Camille nu mai era sigură ...

Degetele Sitei mângâiau rama aurită.

– Îți mulțumesc, Camille, murmură ea cu emoție.

Camille luptă din toate puterile cu panica teribilă ce amenința să o cuprindă. Nu va strica și această prietenie așa cum își stricase căsnicia ...

Surprinse privirea Sitei.

Ochii negri ai prietenei sale străluceau de afecțiune. Și încă de ceva ... De milă.

Camille o recunoscu imediat pentru că o mai văzuse în ochii doctorului care o susținuse în toți acești ani de examinări atente.

– Văzând-o însă în ochii Sitei, îi făcea la fel de rău ca disprețul pe care-l citise în ochii lui Jerry în ziua în care îi scosese verigheta de pe deget.

– "Data viitoare, îmi voi alege o femeie adevărată. De parcă nu ți-ar fi fost de-ajuns că ești sterilă, acum mai ești și nebună", îi spusese el.

Jerry suferise și el în toți acei trei ani de luptă, dar oricum gândul acesta nu o ajuta cu nimic pe Camille. Cu atât mai mult cu cât atacurile ei de panică surveneau de fiecare dată când Jerry reacționase cu furie, în loc să-i arate puțină înțelegere.

Astăzi, nu se simțea deloc ușurată de compasiunea pe care i-o arăta Sita. Se întreba câte femei din această încăpere erau la curent cu drama ei, câte dintre ele o compătimeau.

– Mă bucur că îți place, se strădui ea să spună.

De îndată ce fură deschise toate pachetele, toți invitații trecură în salon, unde îi așteptau băuturi răcoritoare. Camille profită și se strecură spre ieșire. Când ajunse la ușă, o zări pe Sita care își croia drum prin mulțime ca să ajungă

la ea. Camille se repezi afară, promițându-și că nu va mai trezi niciodată mila cuiva.

"Nu am nevoie de copii", gândi ea în timp ce se urca în mașină.

Încetul cu încetul se mai calmă și încetă să mai tremure. Inima începu să-i bată în ritm normal.

Rămânea însă, în continuare, acea senzație de vid interior.

Capitolul 1

Fumul de țigară urca spre tavan, gros și acru, jetoanele de pcher zornăiau pe lemnul mesei și cărțile de joc cădeau în fața jucătorilor.

O adolescentă cu urechile împodobite cu trei-patru cercei de fiecare parte stătea în prag cu un aer posac.

Partidele de pocher de vinerea seara nu erau prea compatibile cu prezența copiilor, și mai ales a copiilor fără mamă.

Frank Weisbecker știa acum asta din experiență. De doi ani încoace, afla acest lucru pe pielea lui în fiecare primă vineri din lună.

"De data asta însă, voi câștiga", gândi Frank în clipa când primea a cincea carte.

Heather contempla cu dispreț mica încăpere, devenită și mai strâmtă datorită prezenței a cinci bărbați. Punându-și mâinile în șolduri, o atitudine care după părerea lui Frank o moștenise genetic de la mama sa, deschise gura să spună ceva.

Cu țigara în colțul gurii, Jessie Ruiz i-o luă înante:

– Al cui este rândul să deschidă?

Ridicându-și atunci ochii spre cer, Heather se răsuci pe călcâie și se duse în camera ei.

Frank își examină cărțile. Două dame. Dacă norocul îi va surâde, va mai trage una, sau chiar două. În caz contrar, va părăsi masa de joc și se va duce s-o liniștească pe Heather. Era un proiect ambițios ... Fetele de paisprezece ani nu puteau fi liniștite prea ușor, știa asta.

Cu ochii strălucind de emoție, Roy Getzfred aruncă două jetoane în mijlocul mesei. Jessie, cu o expresie impasibilă, îi întrebă din priviri pe ceilalți jucători.

– Câte cărți?

– Pentru mine, trei, zise Frank.

Se întrebă dacă Stu Mahaffey avea niște cărți atât de bune pe cât arăta agitația degetelor lui. De fiecare dată când era cazul, mâinile lui deveneau neliniștite, bătea cu vârful unghiilor în marginea mesei, sau pe mâneca tricoului, așa cum făcea acum.

O voce slabă îl trezi pe Frank din gânduri.

– Tată!

Frank își luă cărțile una câte una și le aranjă în mână.

– Da, Lapinou?

Un decar ... Nu era bun de nimic. O damă! Dintr-o dată, grămada de jetoane din mijlocul mesei i se păru interesantă.

– Tată ... repetă vocea, mai ascuțit.

El își îndreptă ochii spre fața rotundă, plină de pistrui.

– Ce este, draga mea?

– Fetița îl privea plină de speranță.

– Pot să mă uit la televizor?

– Tammi, ți-am mai spus că este ora de culcare.

Îl văzu cu coada ochiului pe Stu vârându-și în gură un pumn de alune sărate. Nu era nici o îndoială, Stu era mulțumit de cărțile lui. Frank ridică ușor colțul celei de a treia cărți și o puse pe masă, cu fața în jos. Dama de cupă ... De data aceasta, potul era al lui, definitiv!

Tammi îl trase de mânecă.

– Dar tată, astă– seară ...

– Ssst!

Stu relansă miza. Frank își ascunse un zâmbet. Oricare ar fi fost cărțile lui Stu, nu putea să aibă patru dame.

– Așteaptă o clipă, Lapinou.

Frank îi găsise o mulțime de diminutive fiicei sale mai mici.

– Dar tată, astă-seară este "Albă ca zăpada și cei șapte pitici"! Aș vrea neapărat s-o văd. Te rog, tată!

La rândul lui, Frank crescu miza. Doar puțin. Nu îndeajuns pentru a-l alarma pe Stu, dar suficient pentru ca el să mai arunce niște jetoane pe masă. În felul acesta, potul va crește și mai mult, când Frank îl va lua.

– Tată?

Heather reapăru în prag. Frank nu avu nevoie să-și ridice privirea spre fiica lui mai mare pentru a ghici că îl privea cu dispreț.

– Eu plec! anunță ea.

– Cum adică pleci?

Fata oftă exasperată.

– Bine! Îmi dai voie să ies?

– Nu în ținuta aceasta!

Frank se îndoia că vreunul dintre prietenii lui prezenți aici era pricopsit cu o fiică de paisprezece ani, rebelă și cu urechile împodobite cu cercei. Remarcă faptul că Stu își luase ochii de pe cărțile din mână și o privea pe adolescentă, a cărei atitudine exprima cel mai profund dispreț.

– N-o lua în seamă, Stu.

Dar Heather părea mai rebelă ca niciodată.

– Dacă tu crezi că mă voi îmbrăca precum o călugăriță numai pentru a-ți fi pe plac, te înșeli.

Prefer să mă încui pentru totdeauna în camera mea!

– Nu sunt împotrivă.

De ce alegea Heather întotdeauna cel mai nepotrivit moment ca să-i facă scene de acest fel? se întrebă Frank.

– Tată? interveni și Tammi. Tu folosești cărți vrăjite vreodată?

– Nu, Lapinou.

Frank aruncă o privire nerăbdătoare spre Stu care nu mai înceta să se joace nehotărât cu jetoanele.

Tammi își aținti degetul spre cărțile tatălui său.

– Atunci de ce ai tu toate reginele? Le ai pe toate patru. Ar trebui să le împarți cu ei! Mie îmi spui întotdeauna că ...

Frank își aruncă nervos cărțile pe masă în timp ce prietenii lui izbucniră în râs. Stu își puse încet cărțile jos și îi zâmbi amuzat lui Frank.

– Prefer să mai păstrez ceva bani pentru jocul următor, bătrâne.

Stăpânindu-și cu greu o înjurătură, Frank adună potul care nu era atât de important pe cât sperase. Hotărât lucru, pocherul și copiii nu erau compatibili.

"De altfel, copiii nu sunt compatibili cu multe lucruri, gândi Frak îndepărtându-se de masă. Copiii nu sunt compatibili cu femeile, cu meciurile de fotbal de la televizor ... Nu sunt compatibili nici cu Frank Weisbacker", conchise el cu tristețe.

În ciuda bunăvoinței lui, nu reușea să-și asume singur rolul de părinte.

– Jucați fără mine mâna următoare, le spuse prietenilor săi.

Se ridică și o împinse pe Tammi spre ușă. Heather stătea tot în prag cu mâinile-n șolduri, evident gata de luptă. În timp ce se înfruntau tăcuți din priviri, Frank își dădu brusc seama că fiica lui mai crescuse. Era chiar mai înaltă decât mama sa, pentru că îi ajungea acum până la umăr.

Se simți emoționat. Doris ar fi fost mândră, din moment ce se plângea neîncetat că ea măsoară doar un metru și jumătate, ar fi fost așadar mândră să constate că fiica lor cea mare va fi mai înaltă, ca tatăl său.

"Îmi seamănă mult", gândi Frank privind-o cu severitate pe Heather.

– Du-te imediat în living, îi ordonă el.

Dacă Doris ar fi fost aici, fără îndoială că el n-ar fi trebuit să înfrunte o adolescentă rebelă și o fetiță de opt ani, fanatică a televizorului.

Cu brațele încrucișate, Heather fixa peretele cu încăpățânare și Tammi, inconștientă că îl lipsise pe tatăl ei de un câștig important, se ghemui pe canapea lângă minuscului pechinez care se aciuase la ei de vreo două săptămâni. Frank deschise gura să le admonesteze pe cele două "femei" din viața lui. Observă atunci că nu știa ce să le

spună. Același fenomen se produsese și ultima oară când vrusese să-i vorbească unei femei întâlnite la biserica vecină. O invitasee la cină, dar când se trezise așezat în fața ei într-un restaurant prea scump pentru el, inspirația îl părăsise.

Cu câteva luni în urmă, chiar înainte ca Heather să împlinească paisprezece ani, crezuse că are situația sub control. Acum nu mai era sigur.

– Prietenii mei merg la cinematograf, spuse adolescenta, și nu văd de ce nu m-aș duce și eu cu ei. Mama lui Megan trebuie să treacă să mă ia peste cinci minute. Nu mă întorc târziu.

"Vorbește ca și cum ea ar trebui să hotărască", gândi Frank. În ultimele zile, îi arătase când o severitate excesivă, când o indulgență la fel de exagerată, ca și cum n-ar fi știut în ce mod să se poarte cu ea. În seara aceasta, era hotărât să-i arate cine este stăpânul.

– La ce oră crezi că te întorci?

Heather aruncă o privire spre sufragerie de unde ajungeau până la ea ecourile unor discuții pătimașe.

– După plecarea lor.

– Fie, nu mai târziu de unsprezece.

Se îmblânzi, ca de fiecare dată când își primea prietenii, niște oameni simpli, cu un limbaj mai colorat, dar care nu beau niciodată atât încât să cadă în grosolănie. Erau

muncitori cărora le plăcea să se relaxeze un pic la sfârșit de săptămână.

Din păcate, când venea rândul lui Frank să-i primească, nu prea era vorba despre relaxare. Casa cea mare a lui Stu permitea jucătorilor de cărți să coexiste pașnic cu jocurile copiilor. Când se duceau la Jessie, băieții lui își făceau câteva scurte apariții, iar soția lui era prea mulțumită să se eclipseze și ea la niște prietene. Roy era celibatar, ceea ce simplifica mult lucrurile. Dar aici, în apartamentul de cinci camere al lui Frank, partida de pocher se transforma invariabil într-o psihodramă. De ce?

Heather își privi tatăl cu exasperare.

– Filmul se termină la unsprezece și douăzeci. Și am nevoie de bani.

În timp ce se întreba dacă ar fi cazul să înceapă o a doua luptă, Frank se scotoci prin buzunare și scoase câteva hârtii șifonate. Heather le luă și-i întoarse spatele. Oare toți tații se simțeau atât de neputincioși? se întrebă el. Sau numai tații celibatari cu fete adolescente?

Când să iasă, Heather se întoarse și-l privi în ochi.

– Și să știi că n-am să fac curat mâine dimineață, după ei!

Ușa se trânti. Dându-și pe spate șuvița blondă care-i căzuse pe frunte, Frank se întoarse spre Tammi. Dar fetița adormise, cu cățelul strâns la piept, cu buzele întredeschise.

Frank se întrebă când vor înceta oare fetele să mai doarmă astfel, cu o înfățișare atât de vulnerabilă.

"Exact după ce își va face cinci găuri în urechi", își răspunse în sinea lui, luând copila în brațe pentru a o duce în camera ei. Îi venea totuși greu să-și imagineze că Tammi se va transforma într-o a doua Heather, în câțiva ani.

Dar și-ar fi imaginat el, cu cinci ani în urmă, că Heather va deveni o asemenea scorpie? Pe vremea aceea, când Frank și Doris se instalaseră în acest apartament situat în unul din vechile cartiere populare din Omaha, crezuseră că lumea este a lor. Mai târziu, se gândiseră ei, când situația financiară se va îmbunătăți, își vor cumpăra o casă și vor începe să pună bani deoparte pentru studiile copiilor.

Prevăzuseră totul, gândi Frank punând-o pe Tammi în patul ei ... în afară de faptul că Doris nu va mai fi aici pentru a-și vedea visele realizate ... că într-o noapte furtunoasă, mașina ei va derapa și va ieși de pe pod pentru a se scufunda în apele negre și înghețate.

Și fără Doris, nimic din toate acestea nu mai avea vreo rațiune de a mai exista. La doi ani după moartea ei, Frank nu se mai gândea să cumpere o casă mare. Singura lui preocupare era să-și crească fetele cât mai bine cu putință.

Doris știuse întotdeauna cum să procedeze pentru ca totul să meargă bine. Făcea în așa fel încât de fiecare dată îl lăsa să creadă că el este singurul care putea rezolva

problemele. Știa de asemenea cum să se facă ascultată de fiicele ei ...

Frank oftă adânc și se aplecă să sărute ușor obrazul lui Tammi. Când se întoarse să iasă din încăpere, câinele care venise după ei – oare cum scria pe zgarda lui că-l cheamă? Baxter? – gemu slab. Bănuind sensul acestei rugăminți, Frank îl luă în brațe și-l puse pe pat, iar animalul se făcu ghem la picioarele fetiței.

Cu inima strânsă, de dragoste și de teamă în același timp, Frank stinse veioza și ieși. Fie binecuvântat pocherul! gândi el. Datorită jocului de cărți reușea câteodată să-și uite suferința și singurătatea.

– Hei, tăticule, zise Stu văzându-l că apare, am votat cu toții și am hotărât că poți să-ți inviți "consiliera" de câte ori vrei. Să știi că are dreptate. Când ai cărți bune, ar trebui să împarți câștigul cu ceilalți prieteni.

Un râs general completă această declarație și Frank li se alătură din nou. Erau niște băieți cumsecade și erau prietenii lui cei mai buni, chiar dacă el le era șef de echipă. Lucrau sub ordinele lui curățînd copacii de crengile uscate și tăind gardurile vii de pe străzile și din parcurile din Omaha, dar în fața unei mese de pocher erau egali.

– Tammi a adormit, dragii mei prieteni, așa că n-ar mai trebui să vă bizuiți decât pe voi, replică el. Și vă avertizez ... Sunt într-o dispoziție feroce.

– Ar trebui să te distrezi mai mult, dacă înțelegi ce vreau să spun ... zise Stu.

Cei cinci bărbați zâmbiră. După părerea lui Stu, doar sexul putea să vindece orice.

– Mulțumește-te să împarți cărțile, spuse Frank.

– Poate că Stu are dreptate, interveni Jessie. O mică escapadă cu o fată n-a făcut niciodată rău nimănui.

Roy crezu că este și de datoria lui să-și dea cu părerea:

– Știi ce am citit? Sau poate am auzit la radio, săptămâna trecută ... În sfârșit, era în ziua când curățam în Hummel Park, pentru că ...

– Treci la subiect! exclamă Stu.

– Foarte bine. Știi care-i cel mai bun loc unde poți cunoaște femei?

Roy tăcu pentru a ațâța și mai mult curiozitatea prietenilor săi. Dar aceștia păreau mult mai interesați de pot decât de dezvăluirile lui.

– La supermarket! Ați fi bănuit așa ceva?

– Este logic, zise Stu. Cine se ocupă de cumpărături? Femeile. În orice caz, a mea așa face.

– Dar nimănui nu-i trece prin cap să o cunoască, replică liniștit Jessie. Frank nu este chiar atât de disperat, oricum. Ascultă, Frank, ce ai zice să ieși cu Vickie, nepoata Elainei? Stă la noi vreo două săptămâni și ...

– Nepoata Elainei? exclamă Roy, uimit.

Probabil că abia a coborât din leagăn!

– Nicidecum, replică Jessie. Vickie este fata surorii mai mari a Elainei. Este foarte drăguță ... Este înaltă și blondă, este în anul doi la universitate ...

Roy fluieră admirativ.

– Dacă Frank nu este interesat, pot să-i iau eu locul.

Jessie nu-l luă în seamă pe prietenul său mai tânăr.

– Ce zici, Frank? Să știi că nu glumesc, este într-adevăr o fată pe cinste.

Frank își contempla atent cărțile de joc.

– Poate! ... Cine știe? ...

– Perfect! exclamă Roy. El este nehotărât, așa că prezintă-mi-o mie.

– Jos labele, Roy! Doar nu crezi că te-aș lăsa să te apropii de nepoata mea, presupun?

Roy afișă un aer întristat și jură pe toți zeii că intențiile lui erau curate. Urmă o discuție însuflețită la care Frank nu participă, gândindu-se la ultima lui pățanie cu o femeie. Fusese un fiasco total ... Îi plăcuse totuși de ea, și atracția fusese reciprocă. După film, când o invitase la un pahar, era aproape sigur de succesul lui. Mignonă cu o voce caldă, Nancy semăna mult cu Doris. Cel puțin așa crezuse până când ea i se oferise fără rușine. Deodată, Frank nu se simțise în stare să profite de avantajul care i se oferea cu atâta mărinimie.

O respinsese cu blândețe, și frumoasa fată, dezamăgită, nu-l scutise de niște comentarii neplăcute.

– Ce zici, Frank? Îți dau numărul de telefon ca să iei legătura cu ea?

Frank își privi prietenul cu un aer absent.

– Poate. Mai vorbim noi despre asta, Jess.

***

Camille Barnett, revigorată după exercițiile sale de yoga, coborî repede scara, cu mânecile pulovărului înnodate în jurul gâtului. Se opri brusc în fața plantei agățătoare pusă în fața ferestrei la intrare, ca să-i înlăture o frunză îngălbenită. În ciuda faptului că se mutase recent aici și deci planta își schimbase locul, era plină de boboci praospăt crescuți.

– Te-ai comportat bine, murmură ea.

Toate plantele ei supraviețuiseră aventurii acestei mutări, gândi ea cu satisfacție. Până și Laurel și Hardy se pare că n-au suferit prea mult, chiar dacă nu poți ști niciodată când este vorba despre doi peruși arțăgoși. În schimb, cățelul ei, Baxter, scăpase pe ușa din spate în timp ce despacheta cutiile.

I se strânse inima amintindu-și de cățelul mititel care-i fusese prieten aproape șase ani.

În timp ce traversa livingul pentru a se duce în bucătărie, Hardy lansă un țipăt războinic. De îndată ce se apropie de colivie, Laurel bătu furios din aripi.

Tânăra le înțelese imediat doleanțele.

– Vreți să ieșiți? Vreți să explorați casa?

Tocmai deschisese colivia când cineva bătu la ușa din spate. Neluând în seamă ciripitul indignat al papagalilor, o închise la loc fără să le dea drumul.

– Mai târziu, le spuse ea, acum avem oaspeți.

Camille își plimbă privirea prin încăperile casei vechi și inima i se umplu de mândrie. Minunea aceasta de casă acum îi aparținea. De la oglinzile înalte de deasupra șemineelor sculptate din living și din sufragerie, până la micul hambar plin cu de toate, totul era al ei.

Deocamdată, casa avea un aspect neterminat care arăta o mutare recentă, dar ea era fericita proprietară.

Se auzi o a doua bătaie în ușă. Tânăra alergă spre spațioasa ei bucătărie și prin geamul ușii, zări chipul malițios al lui Penny Gray.

– Nu poți să mergi la supermarket în ținuta aceasta, zise aceasta de îndată ce intră.

Camille își plecă privirea și își examină blugii decolorați și tricoul larg.

– De ce nu?

Penny se prăbuși pe un scaun tapițat și își întinse picioarele lungi și subțiri, mulate în niște colanți imprimați în culori vii. Bustiera asortată era strânsă în talie cu o curea lată de metal.

– N-ai vrea totuși să pari mai ...

Penny își agită mâna, ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

– Sexy? Uluitoare?

Sau cel puțin, drăgălașă?

Camille își încreți nasul, nehotărâtă.

– Uită-te bine la mine, buna mea prietenă, eu nu fac parte dintre acelea care impresionează mulțimile. Am abandonat această speranță de ani buni. De altfel mergem pur și simplu la cumpărături.

– Nu chiar. "Piața din colț" este ... De fapt, este locul în care oamenii din cartier fac cunoștință.

– La un magazin alimentar?

– "Piața din colț" nu este doar un loc unde te aprovizionezi, crede-mă. Te-am mințit eu vreodată? Camille zâmbi. Binecuvântată ziua în care își cunoscuse vecina, cu trei luni în urmă, pe când realiza un reportaj pentru "Midwesterner" în legătură cu lucrările de renovare ale cartierului. Penny, care își exersa profesia de agent imobiliar chiar la ea acasă, i se păruse cea mai în măsură

să-i recomande cele mai frumoase proprietăți bune de fotografiat.

Ajutorul lui Penny se dovedise a fi foarte prețios și, în săptămâna în care colaboraseră, Camille se îndrăgostise de acest cartier. Când plecase în Iowa, o rugase pe Penny să-i caute o casă aici. Amândouă fuseseră plăcut surprinse când aflară că vecinii lui Penny tocmai vroiau să-și vândă casa. În timpul în care se derulară procedurile de vânzare, lungi și plictisitoare, Camille și Penny se împrieteniseră.

Dar perspectiva de a-i întâlni pe locuitorii cartierului la supermarket nu era de-ajuns ca să o convingă pe Camille să se îmbrace "sexy".

– Va trebui ca oamenii să mă accepte așa cum sunt, zise ea legându-și șireturile la baschetți. Am crescut într-un oraș în care nu trebuia să te deghizezi ca să-ți poți face cumpărăturile și, oricum, de acum încolo, nu mai am pe cine să impresionez.

Penny îi aruncă o privire indignată.

– Să te deghizezi? Am știut că n-ar fi trebuit niciodată să-i vând casa unei fete din Texas.

Acest ultim cuvânt răscoli în Camille un val de vinovăție. Texas ... Trebuia să le telefoneze părinților săi cărora nu le mai dăduse vești de mai bine de două săptămâni.

– Mergem? zise ea cu un zâmbet un pic forțat. Doar dacă nu ți-e rușine să fii văzută în compania mea ...

Penny se ridică, își întinse trupul înalt și suplu și se alătură prietenei sale, care ajunsese deja în fața ușii.

– Nici vorbă! Le voi spune că ai crescut la o fermă din Texas ... Vor înțelege.

Zece minute mai târziu, intrau în supermnarket împingând căruciorul în fața lor. Camille trebui să recunoască faptul că nu dispuneau de un asemenea magazin în Sylvestre, sau chiar în Des Moines, unde își trăise ultimii cinci ani. O muzică plăcută plutea în tot magazinul decorat artistic cu plante verzi în coșuri atârnate de tavan. Văzu într-un colț cum se oferea gratuit cafea clienților. În altă parte, i se propuse să guste din niște specialități exotice care se vindeau la acel raion.

După vreo cinci minute, Penny reperase deja vreo zece vecini cărora le-o prezentă pe Camille. În timp ce rătăceau printre rafturi, capul Camillei vuia de nume necunoscute. Toți se arătaseră foarte prietenoși și păreau interesați de prezența ei.

Hotărât lucru, noii ei vecini o încântau cu fiecare zi mai mult.

– În timp ce tu îți cumperi legumele, eu mă duc la semipreparate, zise Penny. Mărturisesc că sunt prea gurmandă încât să țin regim.

Camille își plimbă privirea peste silueta longilină a prietenei sale.

– Nici n-ai nevoie. S-ar zice că nu ești în stare să pui un gram pe tine. Mie îmi trebuie trei garderobe cu numerele 38, 40 și 42.

– Așa se face dreptate! replică Penny. Presupun că, în liceu, nu ți s-a spus niciodată că ești ca o prăjină ...

Camiile tocmai își umplea o pungă cu struguri albi când avu sentimentul că este privită. Ridicând brusc capul, zări un bărbat care își feri privirea. Își stăpâni un zâmbet și se concentră din nou asupra fructelor.

Câteva clipe mai târziu, cineva tuși lângă ea. Ușor uimită, întâlni o privire întrebătoare de un albastru limpede.

– Hmm ... Ce aveți de gând să faceți cu toate astea? întrebă bărbatul arătând spre o cutie mare cu tofu.

Camille remarcă părul lui blond și șuvița care-i cădea pe fruntea înaltă. Avea o expresie deschisă și vulnerabilă și în mijlocul bărbiei o gropiță. Zâmbetul lui era și mai emoționant din cauza micilor riduri ce se formau în colțul ochilor.

Era suplu, dar umerii erau musculoși și brațele puternice. Fără îndoială, avea o meserie pe care și-o exercita în aer liber, gândi Camille. Cel puțin așa lăsa să se înțeleagă pielea lui bronzată.

Totuși, în ciuda faptului că arăta seducător, se purta fără aroganța obișnuită semenilor lui, și acest lucru îi plăcu enorm Camillei.

Îi zâmbi și ea, sperând că el nu va interpreta asta ca o invitație.

– Nimic deosebit, răspunse ea.

– Oh ... Chiar așa ...

Era evident că el se așteptase la un alt răspuns. Poate că sperase să folosească tofu ca pretext de a face cunoștință și acum nu știa ce să mai spună. Dacă era o comedie, atunci era perfect exersată, gândi Camille ascunzându-și un zâmbet.

– De fapt este un aliment de substituție, reluă ea. Chinezii îl folosesc în tot felul de mâncăruri, dar eu nu sunt chiar o fanatică a tofuului.

El dădu din cap, cu o licărire malițioasă în adâncul ochilor.

– Într-atât încât ați refuza o invitație la cină, dacă acest... aliment ar figura în meniu ...

Ea zâmbi. Sigur, nu era arogant, dar nici lipsit de simțul umorului și de o oarecare îndrăzneală.

– Da, dar ați putea să-mi propuneți o salată de ...

Aruncă o privire în jurul ei.

– De avocado .. sau sparanghel. Ciupercile proaspete sunt întotdeauna foarte apreciate.

Cunosc multe femei care se dau în vânt după o farfurie de ciuperci.

– Crude sau călite?

Se exprimase cu o ușoară ironie ca și cum nu s-ar fi luat în serios. Și acest lucru îi plăcu tinerei.

– Câtă ipocrizie! Vă prefaceți că nu știți nimic despre legume și când colo vă pricepeți perfect să le preparați.

Ochii necunosacutului licăriră veseli.

– Nicidecum, dar chiar mă gândeam serios să fac un sufleu de tofu diseară, stropit cu un vin subtil. Sunteți sigură că nu vă tentează?

Ea nu se putu abține să nu râdă.

– Absolut sigură.

– Ce ar trebui să fac, acum?

– Nu înțeleg ...

– Prietenii mei susțin că magazinele alimentare sunt cele mai bune locuri pentru a întâlni femei. Dar dacă ele refuză un sufleu de tofu, ce ar trebui să facă un bărbat? Ar trebui să abordeze o altă femeie la raionul de brutărie, de exemplu? Sau să se ducă la mănăstire?

Camille își încrucișă brațele pe piept, derutată de aerul lui ironic.

– Poate ar fi mai bine să schimbe tactica? reluă el cu un zâmbet poznaș.

Păru că se gândește intens o clipă, încrețindu-și pleoapele, apoi oftă, ca și cum i-ar fi venit brusc o idee.

– Dar bineînțeles! Ce zodie sunteți? Nu! Întrebarea este demodată! Ce ziceți de asta: locuiți în cartier?

Nu, nici așa nu-i bine. De altfel ... este limpede că nu sunteți de aici.

– Adevărat?

– Cu acest accent ... Poate sunteți o imigrantă, dar cu siguranță nu o localnică.

– Întâmplător, stau la doi pași de aici ... casa aceea în stil victorian, cea cu turnuleț.

Camille îi aruncă o privire piezișă pentru a se asigura că această dezvăluire produce efectul scontat. Îi plăcea totul la acest necunoscut, chiar și felul în care se îmbrăca. Ca o adevărată fată din Texas, avea instinctiv încredere într-un bărbat care purta niște blugi decolorați, o cămașă ecosez și niște cizme prăfuite.

– Am o idee, zise ea.

– Care?

Ea își plimbă privirea prin magazin, ca pentru a se asigura că nu sunt spionați, apoi veni aproape de el. Mirosea a săpun și cremă de ras ... nimic exotic. Hotărât lucru, îl plăcea ... prea mult, gândi ea.

Îi șopti apoi pe un ton confidențial:

– Săptămâna viitoare, la aceeași oră, la raionul de conserve de sfeclă. Aduc eu un deschizător de conserve.

– Dar ...

Camille se dădu un pas înapoi și își puse strugurii în cărucior fără să-și ia ochii de la necunoscut. Era înalt, nu

prea mult, exact cât trebuie. Deocamdată, părea stupefiat și cel puțin intrigat.

– Poftă bună, îi lansă ea îndepărtându-se.

Dacă Penny nu se înșela și dacă într-adevăr "Piața din Colț" era locul de întâlnire preferat al localnicilor, se va lămuri cu siguranță.

Era o perspectivă plăcută ...

***

Frank urmări visător cu privirea silueta mignonă până când aceasta se pierdu în mulțime.

"Bun ... Acum, la muncă", își spuse el examinând roșiile și cele câteva legume pe care știa să le gătească și care ar putea fi înghițite de fiicele sale. Doamna Whiteside nu putea să stea toată ziua s-o supravegheze pe Tammi, așa că trebuia să se grăbească.

Nu avea timp să se gândescă la o tânără îmbrăcată în blugi și tricou.

Sâmbăta era o zi plină în familia lui. După cumpărături, trebuia să mai facă și curățenie, să spele mașina, să alerge la fierărie să caute ceva pentru a repara un robinet stricat și să mai pornească și mașina de spălat.

Frank oftă când puse sucul de fructe și laptele în cărucior. Preocupările lui familiale îi lăsau puțin timp ca să mai facă și pe seducătorul la supermarket. Ceea ce nu era prea rău, pentru că ... aparent, farmecul lui devastator nu părea s-o fi impresionat pe necunoscută și deci timpul lui prețios era salvat.

Totuși, ea îi zâmbise.

Părea un spiriduș. Da, cu bretonul ei și cu codița de cal, semăna cu un spiriduș ... Semăna cu Doris ... Se opri brusc, șocat de această revelație.

"Fir-ar să fie, gândi el îngrămădind cutiile cu supă în cărucior, deci asta era! De aceea te-ai dus spre ea, de aceea ai încercat să legi o conversație? Pentru că îți amintea de Doris!"

Părul ei era mai deschis decât al lui Doris, însă era la fel de micuță și suplă ca și soția lui și ... da, avea ceva dintr-un spiriduș. Nu era nici machiată, nici sofisticată, era proaspătă ... ca Doris.

Furios pe el însuși, Frank își examină cumpărăturile, încercând să aprecieze dacă va avea cu ce să rezolve micul dejun timp de o săptămână, prânzurile și cinele. În general, cam de marți, nu-i mai rămâneau decât cartofi și un bol de cereale. Ei și? Asta e! Convins că doamna Whiteside probabil că devenise deja nerăbdătoare, se îndreptă spre casă.

***

Pe drumul de întoarcere, Penny se strădui să-i smulgă Camillei mai multe informații despre misteriosul necunoscut care o abordase în dreptul raionului de legume.

– Cum arăta? Înalt, brunet, frumos?

– Nu. Înalt fără îndoială, dar blond și destul de ... plăcut.

– Plăcut? Tot așa ai fi spus și despre bătrâna ta mătușă Tilly!

Camille izbucni în râs și își oferi fața adierii brizei.

– Brațele sunt ca lumea. Puternice.

– Uah! Brațe puternice! Nu există nimic mai bun pentru a te zdrobi la pieptul lui, draga mea ...

– Dacă ai de gând să faci pe pețitoarea, anunță-mă imediat, ca să-mi pot pregăti apărarea.

Cotiră pe strada mărginită de case a căror arhitectură amintea de sfârșitul secolului XVIII. Unele aminteau de epoca victoriană, ca aceea a Camillei, cu pereți zugrăviți în culori pastelate, împodobite cu sculpturi albe. Mai erau acele vile spațioase, care existaseră înainte de Războiul Civil, cu verande și coloane elegante, dar și case construite

mai recent, care semănau cu cele ce puteau fi văzute pe coasta de est.

Întregul cartier se născuse din imaginația unui grup de constructori a căror idee fusese să reînvie periferia orașului. Se păstraseră unele clădiri care erau în bună stare, altele mai nou construite erau copii fidele ale celor vechi. Proiectul fusese gândit cu grijă și de către peisagiști, care incluseseră grădini și centrul comercial.

Ceea ce stârnise admirația Camillei. Locul semăna cu o carte cu poze, cu un orășel fermecat în care lumea reală nu putea să pătrundă. Cumpărase foarte repede casa și se mutase din Des Moines, unde se afla redacția revistei pentru care lucra. În calitate de fotograf, era permanent în deplasare și nu prea conta unde locuiește atâta vreme cât ajungea la serviciu.

Trotuarul pavat cu dale de cărămidă roșie înconjura un parc în care fuseseră puse bănci la umbra unor copaci bătrâni sau lângă bazine cu apă. Aici veneau oamenii din cartier să se plimbe sâmbăta după-amiaza, dar nu era niciodată multă lume. O pereche de tineri se sărutau, o femeie alerga ținând în lesă un spaniel, altcineva se juca aruncând mingea unui cățel.

Inima Camillei începu deodată să bată mai repede. Nu era un cățel oarecare, ci cățelul ei! Baxter! Baxter care zburda în jurul ... unui copil.

Avu un șoc și când se apropie de fetița care râdea în hohote, la început nu putu să rostească nici un cuvânt. Preț de o clipă susținu privirea intrigată a copilei, admirându-i fără să vrea pielea netedă și curată, ochii mari și negri tiviți cu gene dese.

Deodată, Camille avu sentimentul că privește o oglindă ... O imagine din trecut. Și o alta a ceea ce ar fi putut să fie. Își revedea chipul din copilărie, dar și pe copilul pe care nu-l va naște niciodată ...

– Bună ziua!

Vocea subțire vibra de veselie, zâmbetul era atât de cald încât Camille simți o violentă suferință.

– Bună ziua, draga mea, zise ea pe un ton sacadat, ca și cum i s-ar fi tăiat răsuflarea. Cred că tu ai găsit pechinezul meu. Imediat, chipul copilei se întristă. Luându-l pe Baxter în brațe, îl strânse cu putere la piept.

– Este al meu!

O fetiță. Fetițele suferă întotdeauna mai mult decât băieții. Toate acele rochițe roz, codițele și panglicile ... Și aceasta era așa cum și-o imaginase Camille ...

Simți că i se usucă gura și o cuprinse panica. Oh, nu! Nu acum, după atâta timp! Închise ochii o clipă, dar asta nu făcu decât să-i bată inima mai tare.

Atunci, privi din nou copila. Ce ar fi trebuit să-i spună, acum?

– Este un cățel drăguț, nu-i așa? A fugit de la mine de acasă acum două săptămâni și ... Mă bucur că tu ai avut grijă de el.

– Acum este al meu!

– Ei bine ...

Genunchii Camillei începură să tremure. Își puse sacoșa pe iarbă, și se strădui să respire rar și profund. Îngenunche apoi lângă fetiță, în mare parte pentru că nu o mai susțineau genunchii.

– Ascultă, draga mea ...

– Nu sunt draga ta, și nici nu este cățelul tău. Acum este al meu! Camille abia de mai auzi glăsciorul încăpățânat, pentru că alte voci îi vuiau în urechi, voci pe care nu le mai auzise de ani de zile. Speriată, le alungă cu toată puterea.

– Știi, îl am pe Baxter de multă vreme și suferi foarte mult atunci când pierzi pe cineva pe care-l iubești. Poți să înțelegi asta, nu-i așa? Camille fixa un punct imaginar, peste umărul fetiței. Nu putea să privească ochii mari și negri scăldați în lacrimi, gurița crispată, gata să izbucnească în plâns.

Când acest lucru se întâmplă, Camille își dădu seama instinctiv că trebuia să plece de aici cât mai repede, pentru a nu comite o greșeală care ar putea s-o facă să-și piardă controlul. Pentru că, în adâncul sufletului, ceea ce-și dorea cel mai mult era să o cuprindă pe această fetiță în brațe și s-o consoleze.

Capitolul 2

Cu ochii ațintiți asupra fetiței, Camille simți cum i se frânge inima, dar nu se mișcă.

Reuși să rostească, abia auzit:

– Păstrează-l.

Penny, care nu intervenise până atunci, făcu un pas înainte.

– Camille! Este cățelușul despre care mi-ai vorbit atâta, cel pe care-l ai de atâția ani? Nu-l poți da astfel, nu este ...

Cuprinsă de amețeală, Camille se strădui să respire adânc, așa cum învățase să facă în decursul lecțiilor ei de yoga. Observă că reuși doar să gâfâie.

– E-n regulă. Vreau ... vreau să mă întorc acasă.

– Te simți bine? Pari cam ...

– Mă simt foarte bine.

Nu era adevărat. Trupul îi era pradă demonilor pe care nu reușea să-i controleze în timp ce se pierdea în ochii fetiței. Acești ochi negri înecați în lacrimi, plini de suferință. Se gândea că fetița are nevoie să fie consolată. Cu siguranță, avea undeva o mamă care se afla acolo pentru asta. Gândul acesta o reconfortă, reușind să se ridice. Avu vag senzația că li se alăturase cineva.

– Ce se întâmplă aici?

Vocea gravă atrase atenția Camillei. Se străduia în continuare să respire normal, când întâlni ochii albaștri ca cerul de vară.

O privire îngrijorată în care ironia de adineauri lăsase loc preocupării față de situație.

Apariția necunoscutului întâlnit la supermarket o ajută pe Camille să-și mai revină, dar tot nu era în stare să vorbească, să explice ce se întâmplase. Dacă ar fi putut să se facă nevăzută, să uite de fetița înlăcrimată, să uite că avea inima frântă!

O auzi atunci destul de vag pe Penny explicând situația. Camille simțea că-i plesnesc tâmplele și se întrebă dacă nu cumva va leșina. I se mai întâmplase o dată, dar nu știa nici unde, nici când.

– Lapinou, îți mai amintești când am spus că am găsit acest cățel? Că probabil aparține cuiva?

Cu o voce blândă, bărbatul se străduia să ușureze suferința copilei.

– Amintește-ți cum am încercat să descifrăm numărul de telefon înscris pe zgardă ... Era un număr de telefon din Iowa, dar care nu mai era atribuit.

Fetița răspunse provocator:

– Și atunci am zis că îmi rămâne mie!

– Nu, tu doar te-ai ocupat de el o vreme. Acum că o cunoaștem pe adevărata lui stăpână ar trebui să i-l înapoiem.

– Nu vreau!

Bărbatul oftă adânc.

– Tammi, imaginează-ți ce ai simți dacă noi am fi cumpărat acest cățel dintr-un magazin, dacă l-am fi adus acasă, dacă i-am fi dat un nume, și că după aceea ar fi dispărut. N-ai fi fost fericită să-l găsească cineva și să aibă grijă de el? Și nu l-ai fi rugat să ți-l înapoieze, dacă acea persoană ar fi știut că animalul îți aparține?

Micuța își ațintise privirile în pământ și suspina. După un timp, își îndreptă capul tăcută și veni în fața Camillei. Aceasta se străduia să privească fetița care-l ținea pe Baxer în brațe. Lacrimi grele se prelingeau pe obrajii rotunzi și netezi.

– Vă rog, murmură Camille, n-are importanță.

– Ba da, are, zise cu fermitate tatăl fetiței.

Tremurând toată, Camille întinse mâinile să-l ia pe Baxter. Degetele care le atinseră pe ale ei erau la fel de moi ca blănița lui Baxter, chiar mai delicate decât lăbuțele fragile ale cățelului. Atingerea lor redeschise rănile pe care Camille le credea cicatrizate.

– Mulțumesc, murmură ea.

Evitând să întâlnească ochii care i se păruseră atât de seducători la supermarket, își luă sacoșa și răsuci lesa lui Baxer în jurul mâinii. Când puse cățelul jos, acesta lătră vesel, ca pentru a-și manifesta bucuria că se întorsese la ea.

Pe măsură ce se îndepărta de copilă și de tatăl acesteia, simți că își controlează mai bine emoțiile. Cu toate acestea, inima continua să-i bată repede și își simțea încă picioarele moi. Când ajunseră acasă, intră în bucătărie urmată de Penny, care o învăluia într-o privire îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat, Camille? o întrebă ea. S-ar zice că nu te simți prea bine.

– Te înșeli, te asigur.

Baxter țopăia în jurul ei vesel, când Camille puse cumpărăturile pe masă. Vocile din capul ei dispăruseră, la fel și panica. Dar când se va mai întâmpla să le cadă pradă? Acum că își retrăise vechiul coșmar, va fi din nou jucăria emoțiilor ei?

– Tu îmi ascunzi ceva! exclamă Penny. Cu siguranță, nu te comporți precum Camille Barnett pe care o cunosc.

Camille se aplecă să-i umple lui Baxter farfuria cu crochete. În timp ce mânca, îi scoase lesa.

– Ai dreptate, zise ea cu o voce pe care și-o dorea fermă. Fără îndoială, vederea lui Baxter m-a emoționat. Credeam că n-am să-l mai găsesc niciodată, înțelegi?

Nu era chiar o minciună pentru că, într-adevăr, câinele îi lipsise mult. Iubea animalele. Chiar și plantele, aveau pentru ea personalitatea lor. Dar privirea solemnă a lui Baxter, blana lui pufoasă și lungă, năsucul turtit erau slăbiciunea ei. Cu toate acestea, știa bine că nu doar atașamentul față de cățel fusese singura cauză a tulburării ei.

– Apoi, cred că nu prea știu să mă port cu copiii, spuse ea cu un râs forțat.

Cuvintele sunau fals, dar Penny păru să se mulțumească auzind explicația. Se așeză pe un scaun și își privi prietena aranjându-și cumpărăturile. Scoase apoi un pachet de țigări.

– Nimeni nu se poate lăuda că-i înțelege pe copii, zise ea cu o oarecare amărăciune. Credeam că eu și Kevin ne vom înțelege de minune după ce am divorțat de tatăl lui. Dar de când s-a dus la universitate, suntem ca doi străini.

Camille dădu din cap, dar rămase tăcută. Poate că într-o zi va fi în stare să discute calm cu prietenele ei despre copii lor.

Penny privea fix țigara pe care o ținea în mână, apoi o rupse în două și o aruncă la coșul de gunoi.

– Încerc să mă las de fumat. Nu crezi că patruzeci de ani este vârsta potrivită pentru a face niște schimbări în viață? Evident că nu-ți pasă, ai doar treizeci și doi de ani și mai ai timp să reflectezi.

– Da, bineînțeles, răspunse ea distrată în timp ce scotea legumele din pungă.

– Spune-mi, continuă Penny, am avut impresia că tatăl fetiței era necunoscutul tău de la supermarket, după modul cum te privea. Era el, nu-i așa?

– Păi ... da.

– L-am mai întâlnit cu ocazia unei adunări a proprietarilor din cartier. Îl cheamă Frank, parcă, nu-mi amintesc prea bine. După câte știu, n-are soție. Poate că fetița vine la el doar în weekend ...

– Probabil că așa este.

Camille sperase că nu-i tremurase vocea. Seducătorul necunoscut intra de acum încolo în categoria bărbaților care nu pot fi frecventați.

– Nici nu știe ce noroc are că trebuie să se ocupe de fetiță în cursul săptămânii, reluă Penny. Și apoi, copiii permit celorlalți oameni să ne dea o vârstă. De când a plecat Kevin, pot din nou să spun că n– am decât treizeci și cinci de ani.

În timp ce-și aranja cumpărăturile în dulapul din bucătărie, Camille se ruga în gând ca prietena ei să plece. Avea nevoie să rămână singură.

Dar când Penny se hotărî în sfârșit să plece acasă, Camille constată că liniștea nu-i era atât de benefică pe cât crezuse. Porni aparatul de radio, dar muzica nu era de-ajuns ca să acopere vocile care-i răsunau în cap. Voci pe care nu le mai auzise de ani de zile.

"Este puțin probabil ca dumneavoastră și soțul dumneavoastră să aveți copii" ... "Tu ești cea care nu poate avea copii, Camille, nu eu" ...

Destrămarea celor patru ani de căsătorie cu Jerry nu o ajutase totuși să-și recapete somnul. Când se gândea la soțul ei, se străduia să evoce doar momentele bune, acelea când încă nu-i reproșa incapacitatea ei de a avea copii.

"Adopția este cea mai bună soluție pentru dumneavoastră". Dar soluția aceasta nu avusese acceptul lui Jerry. Era ca o amenințare, în concepția lui, despre virilitate.

Și mai târziu, când dezamăgirea, privirile disprețuitoare ale lui Jerry și sarcasmele sale îi distruseseră încrederea în propria ei feminitate, Camille nu mai simțise imboldul de a adopta un copil. Oricum, nu și-ar fi salvat căsnicia.

"Examinarea aceasta poate că ne va oferi răspunsul pe care-l așteptăm ..."

Dar trei ani de controale medicale nu aduseseră alceva decât disperare. Pe măsură ce mergea din specialist în specialist, pe măsură ce își punea toate speranțele în noile dar zadarnicele tehnici, avusese sentimentul că își pierde identitatea, că nu mai este o femeie.

"La naiba cu toate aceste examinări! Este problema ta, nu a mea!" Fusese concluzia la care ajunsese Jerry. Întotdeauna era problema ei, a lui niciodată. În fiecare lună înfrunta singură o nouă dezamăgire și își blestema soarta. De aici, a fost doar un pas până la momentele de spaimă, la atacurile de panică pe care Jerry, acel Jerry care altădată fusese atât de înțelegător ... nu mai putuse pur și simplu să le suporte. Ea reușise să se stăpânească datorită tehnicilor de relaxare și a ședințelor de yoga.

Până astăzi.

"Data viitoare, voi găsi o femeie adevărată", îi aruncase Jerry. Fără îndoială, și-a realizat visul. Cât o privește pe Camille, ea trebuise să aibă grijă să nu se prăbușească.

Se întorsese la universitate, făcuse cursuri de fotografie după care își făcuse o meserie din asta.

Camille se ghemui pe canapeaua din living. Astăzi, lacrimile unei fetițe fuseseră de-ajuns ca să-i străpungă sistemul de apărare, retrezindu-i angoasele de altădată. Nu! Nu va permite nimănui să-i distrugă echilibrul atât de greu câștigat.

Nici măcar unei fetițe tulburătoare ... sau seducătorului ei tată.

***

Sâmbăta, care începuse sub niște auspicii plăcute, amenința să nu se termine în același fel.

Chipul lui Tammi exprima o profundă suferință. Înaintea lui Baxter, nu mai avusese niciodată câine, și Frank îi permisese fără voia lui să-l păstreze. Ochii fetiței exprimaseră o asemenea rugăminte mută – asemănătoare, ai fi zis, cu aceea a animalului – încât nu se simțise în stare să le reziste.

Și acum, acea slăbiciune era cauza suferinței lui Tammi.

– Ei, fetița tatii? zise el.

Cum ea îl privea acuzator, se opri și își puse jos sacoșele.

– Ia să văd ce ai tu aici după ureche?

Întinse mâna spre urechea fetiței și făcu să apară o monedă de douăzeci și cinci de cenți între degete. Privirea copilului nu exprimă decât o resemnare dezamăgită.

– Oh, tată!

Lui Frank i se strânse inima. Își amintea de vremuri când astfel de jocuri erau de-ajuns ca să consoleze supărările

celor două fete. Dar de o vreme încoace, nimic nu mai părea să funcționeze ...

Își strecură moneda în buzunarul blugilor.

– Asta înseamnă că nu sunt în stare să-ți șterg încruntarea dintre sprâncene? N-ai să zâmbești nici dacă voi spune ca altădată: "Abracadabra acabiacaba"?

Tammi făcu o mutriță dezamăgită care îi frânse inima. Cu Tammi alături, nu avea nevoie de fotografie ca să și-o amintească pe Doris. Era replica în miniatură a mamei ei.

Ridicând pumnul, Frank își mișcă degetele astfel încât să imite o gură și își începu numărul obișnuit de ventriloc.

– Credeți în magie, nu-i așa, domnule Cadabra? întrebă el cu vocea lui normală.

– Exact, domnule iluzionist, răspunse pumnul cu o voce ascuțită.

– Vezi? îi spuse Frank lui Tammi. Și tu ar trebui să crezi.

– Dar tu, tată? Crezi?

– Bineînțeles!

– Dar mama, credea?

Frank își mușcă buzele. Oare Doris crezuse în magie? Crezuse, înainte de orice, în el.

– Sunt sigur, Lapinou.

– Atunci de ce nu o faci să se întoarcă?

Frank păli. Cu doi ani în urmă, crezuse că reușise să le facă pe cele două fiice să accepte moartea lui Doris. Nu le

ascunsese nimic despre accident, alegându-și bine cuvintele. Luptându-se el însuși să-și stăpânească lacrimile, le spusese că mama lor nu se va mai întoarce niciodată, că plecase la ceruri. Le strânsese la piept în timp ce ele hohoteau în plâns. Le răspunsese la întrebări și făcuse tot ce-i stătea în putere ca să le liniștească.

Dar fără îndoială, nu fusese suficient. Era convins că dificultățile lui Heather de a-și înfrunta adolescența erau legate de dispariția lui Doris. Și acum, Tammi îl soma să-i explice inexplicabilul.

– Pentru că ... Pentru că vraja mea nu este atât de puternică, draga mea.

Ea dădu din cap, și mai dezamăgită. Era limpede că mărturisirea aceasta nu o surprindea. Își continuară drumul în tăcere. Când Frank deschise ușa apartamentului, urechile îi fură asaltate de muzică rock dată la maximum. Cel puțin așa presupunea că se mai numea această muzică, rock ... Dar nimic nu era mai puțin sigur.

Tammi se prăbuși pe un scaun din bucătărie, cu privirea fixă, cu o expresie indescifrabilă. Frank îi mângâie în trecere părul și se îndreptă spre camera lui Heather.

"Încă o confruntare în perspectivă", gândi el. Hotărât lucru, ziua aceasta nu-mi aduce nicio mulțumire".

Bătu foarte tare în ușă apoi, neprimind niciun răspuns, apăsă pe clanță.

– Heather?

Aceasta era întinsă în pat, cu ochii închiși, cu o revistă pe piept. Frank se aplecă să dea radioul mai încet.

– Heather?

Adolescenta se ridică imediat, cu obrajii roșii de furie.

– Ce cauți aici? N-ai dreptul să intri în camera mea și să...

– Dar cum aș fi putut să-ți atrag atenția? Am bătut la ușă, dar nu m-ai auzit.

– Exagerezi! Muzica nu era prea tare!

Frank văzu cearșafurile șifonate – era două după-amiaza – și fustița foarte scurtă pe care îi interzisese s-o poarte la școală. Se abținu să facă vreun comentariu.

– Era, afirmă el liniștit. Am auzit-o chiar de la lift.

Heather ridică ochii spre cer.

– Nu am decât să-mi pun căștile.

– Dar pentru început, îți vei face ordine în cameră.

Frank regretă imediat aceste cuvinte imprudente. Nu avusese de gând să se confrunte cu ea pe probleme de menaj. Amintindu-și de propria-i adolescență, își dădu seama că nici el nu fusese un înger. Scosese din uz vreo două mașini, fusese exmatriculat de la liceu, fără să mai pună la socoteală alte nenumărate năzbâtii despre care mama lui vorbea și acum cu emoție.

Își promisese totuși că va fi unul dintre acei părinți capabili să discute calm cu copiii lor. Ce glumă!

Heather își încrucișă brațele pe piept și își privi sfidător tatăl.

– Ce are camera mea?

– Ai putea, de exemplu, să arunci cutia aceea veche de pizza ... Ce-ai zice apoi să pui toate aceste haine în mașina de spălat?

Expresia încăpățânată a fetei îi arăta că nu-l asculta. Imediat, indignarea lui legitimă izbucni.

– Ar trebui să ai grijă ...

– De acord! zise fata pe un ton răstit. O să curăț totul, o să dau muzica încet, dar nu mai țipa la mine.

Aparent, el era "tatăl cel rău" până la capăt ...

Era inutil să o facă pe Heather să remarce faptul că ea era singura care ridicase tonul.

Hotărât să n-o mai hărțuiască, Frank se ridică și ieși din cameră.

***

Îl detesta! Și era limpede că și el o detesta. Cu ochii în tavan, Heather își reținu lacrimile de frustrare. În ultimele zile, tatăl ei se luase mereu de ea. Și de o vreme, nu mai știa ce o înfurie mai tare ... când tatăl său îi dădea ordine, sau

când se comporta cu ea ca și cum ar fi devenit dintr-o dată adult în ziua când împlinise paisprezece ani.

În acele momente, el n-o băga în seamă ... ca și cum ea nici n-ar fi plecat atunci în minijupă, fără îndoială că nici n-ar fi observat. Observa doar lucrurile care-i deranjau liniștea. În restul timpului, nu se ocupa decât de Tammi. Prețioasa lui Tammi.

Heather aruncă o privire la ceas. Era ora două și douăzeci. Blakely și Kristie vor fi aici în zece minute. Tatăl său părea să nici nu fi remarcat că are două prietene. Era sigură însă că i-ar fi făcut o scenă în legătură cu ele dacă ar fi catadicsit să le privească.

Era evident pentru Heather că pe el nu-l interesa decât ceea ce-l privește.

Foarte bine! Blakely și Kristie erau cu siguranță mai haioase decât vechile ei prietene. Cel puțin, ele semănau cu ea, se maturizaseră. Megan, care fusese ce mai bună prietenă a ei până vara trecută, se plimba încă pe role.

În timp ce își înnegrea genele cu rimel, Heather se strâmbă în oglindă. Auzi! Role! Din fericire, ea lăsase în urma ei toate aceste prostii copilărești ...

Deschise sertarul biroului său de unde scoase un pumn de bancnote. Oare îi vor fi de-ajuns până diseară? Ceilalți păreau să aibă întotdeauna mai mulți bani decât ea. Dacă n-ar fi fost măcar obligată să o supravegheze pe Tammi

după școală, în fiecare zi, ar fi putut să-și câștige singură banii de buzunar.

Când se auzi soneria de la intrare, Heather sări și traversă alergând livingul. Trecând prin dreptul bucătăriei, o zări pe Tammi plângând. "Scorpia mică vrea din nou să fie alintată", gândi ea, nervoasă.

Soneria mai sună o dată.

– Vin acum! strigă ea.

Dar era prea târziu; Frank apăru ținând-o pe Tammi înlăcrimată în brațe.

Heather deschise ușa, dar le făcu semn prietenelor ei să rămână în vestibul.

– Este pentru mine, tată. Mergem la o plimbare, ești de acord?

Heather rămase o clipă în prag, întrebându-se dacă măcar și-ar face griji știind cu cine iese ea în oraș. Și-ar da seama imediat că Kristie are cel puțin șaisprezece ani și fără îndoială că n-ar aprecia faptul că este prietenă cu o persoană mai mare decât ea. Și dacă ar vedea-o pe Blakely, cu ochelarii ei negri și cu umerii goi, ar face o criză cardiacă. Aproape că își dorea asta. Dar acum, el era prea preocupat de lacrimile lui Tammi ca să mai observe și cu cine ieșea ea în oraș.

– O plimbare? repetă Frank. La ce oră te întorci?

– La cină, tată ...

Avea totuși intenția să nu se întoarcă acasă mai înainte de ora de culcare.

***

Frank aruncă o privire spre ușa ce se închise, apoi își îndreptă din nou atenția spre Tammi care îi uda cămașa cu șuvoiul ei de lacrimi. Oare Megan o fi fost cea care a venit după Heather?

N-ar fi putut să spună, pentru că n-o văzuse pe prietena fiicei sale de câteva luni. Și, la adolescență, fetele se schimbau atât de repede!

Făcu vreo câțiva pași înspre bucătărie, cu Tammi în brațe. De când oare s-o fi îngreunat atât?

– Și acum, iepuraș, va trebui să-l uiți pe Baxter.

– Nu pot!

Se răsuci în brațele lui ca s-o lase jos și se duse să se ghemuiască pe unul din scaune.

– Bineînțeles că poți.

– Nu! N-am să-l uit pe Baxter numai pentru că nu-l am.

Oftând, Frank începu să așeze toate cutiile de conserve cumpărate pe rafturile deja supraîncărcate.

– Poate o să cumpărăm un alt câine, zise el.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se gândi că și așa nu prea are timp să facă ordine în apartament. Prezența unui câine ar fi înrăutățit situația. Dar de ce Heather nu-l ajuta niciodată? se întrebă el brusc. Își făcuse oare curat în cameră înainte să plece? Se îndoia de asta. Poate că era prea indulgent cu ea? Poate că asta era problema, poate trebuia să se poarte mai sever, poate ...

– Nu vreau alt câine, îl vreau pe Baxter.

Frank avu brusc o străfulgerare. Avea soluția perfectă pentru orice problemă ... cel puțin la cele imediate cum ar fi cea de a-și consola fiica și în același timp să scape de cele șase cutii de hrană pentru câini pe care le avea în dulap. Le scoase așadar de pe rafturi pentru a le înlocui cu ultimele cumpărături.

– Am o idee, zise el așezându-se lângă Tammi. Ce-ai zice să mergem la doamna aceea drăguță și să-i dăm alimentele pentru Baxter?

Tammi ridică spre el ochii înroșiți și plini de lacrimi.

– Nu era o doamnă drăguță!

Frank nu mai discută, bănuind că Tammi și cu el nu aveau aceleași criterii de apreciere. Acea tânără dăduse dovadă de un simț al umorului care-i plăcuse mult. Silueta ei era atrăgătoare, iar ochii căprui străluceau poznaș. Nu-i știa numele, dar grație explicațiilor ei, știa exact unde locuiește. Era greu să nu remarci casa cu turnuleț.

Fără îndoială, nu era un expert în psihologie feminină, dar știa să recunoască interesul pe care-l trezea unei femei când se întâmpla asta.

– Sunt sigur că dacă îi ducem cutiile cu mâncare, va accepta să vii să-l vizitezi pe Baxter când vrei tu. Ce zici? Am putea merge mâine dimineață, când ieșim de la biserică?

Tammi îl privi cu speranță.

– Chiar crezi că voi putea să-l văd pe Baxter din când în când?

– Bineînțeles.

Își ridică pumnul pentru a-i semnala că domnul Cadabra era din nou aici.

– Tu ce zici?

– Cu siguranță, răspunse vocea pițigăiată. O să fie înnebunită după puștoaică ...

Tammi începu să chicotească de bucurie și Frank lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Luă o sacoță și puse în ea cutiile de hrană pentru câini, fără să uite osul de cauciuc cumpărat cu puțin timp în urmă.

"Va fi înnebunită după noi", își zise el adunând hainele care trebuia puse în mașina de spălat. Și poate prietenii lui aveau dreptate. Fără îndoială, avea nevoie de prezența unei femei în preajmă ...

Capitolul 3

Cu părul ei șaten-deschis încă ud după duș, Camille umplu ceainicul cu apă și-l puse pe foc. Un ceai bun era tocmai potrivit pentru această dimineață plictisitoare petrecută desfăcând pachete și cutii de carton.

De când se mutase aici, trebuise să plece de trei ori pentru niște reportaje, astfel că acasă îi rămăseseră multe lucruri nefăcute. Acum însă considera că făcuse destul pentru astăzi și avea de gând să facă exerciții yoga vreo jumătate de oră, ceea ce o ajutase întotdeauna să-și recapete forțele.

După yoga, va stropi florile, apoi va ieși afară cu Baxter, fără să-și uite aparatul de fotografiat. Parcul îi va oferi multe privelişti care meritau fotografiate.

Preț de o clipă, amintirea copilei întâlnită ieri îi tulbură liniștea interioară. O îndepărtă cu fermitate, hotărâtă să se bucure de ziua de duminică. Mâine va pleca spre Kansas, unde trebuia să facă un reportaj despre un antrenor de fotbal. Timp de patru zile, se va mulțumi doar cu sandvișuri și camere de hotel.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, unul dintre papagali scoase un țipăt de protest din living.

– Știu, știu, îi strigă ea păsării. Și tu îmi vei lipsi la fel de mult, bătrâne.

Prin fereastra bucătăriei o zări pe Penny care, cu stângăcie, încerca să învelească o țeavă cu o bandă adezivă în vederea iernii care nu va întârzia să-și înfigă ghearele înghețate. Deschizând ușa, Camille o strigă.

– Este ora ceaiului, vecinico. Ce-ai zice de o pauză?

Penny aruncă o privire la ceasul de mână.

– Am o întâlnire peste o oră și jumătate.

– Ai tot timpul, haide! Vino, te aștept!

Zece minute mai târziu, Camille aranjă pe măsuța din living un șervețel absolut asortat cu stilul bătrânei case.

– Regina mamă ar fi foarte satisfăcută, zise Penny încrucișându-și picioarele lungi.

Camille îi întinse o ceașcă prietenei sale.

– Te duci să vizitezi vreo casă cu un client, în după-amiaza aceasta?

– Chiar două, dar înainte de asta, am întâlnire cu o adolescentă căreia vreau să-i propun un job.

– Ce fel de job?

– Încerc să găsesc o elevă de liceu care să se ocupe cu diversele mărunțișuri ale firmei în locul meu. Crede-mă, îmi pierd prea mult timp cu hârțoage, și prea puțin pe teren, pentru vânzări. Chiar dacă doar îmi deschide corespondența și se ocupă de xerox-uri, voi fi mulțumită.

– Și mie mi-ar plăcea să-mi angajez o "sclavă". Poate că, mai târziu, voi lua pe cineva să se ocupe de casă și ...

Soneria de la intrare o întrerupse.

– Eu ... Cine ar putea să fie?

– Cu siguranță vecini care vor să-ți ureze bun venit. Tot ceea ce s-a povestit despre ospitalitatea meridionalilor nu este nimic față de ceea ce-ți rezervă oamenii din Nebraska.

– Am descoperit și eu asta, zise Camille ridicându-se. Mai am și acum un borcan de dulceață de rubarbă oferit de o doamnă din cartier.

De data aceasta însă, erau doi. Cel mai mare avea ochii albaștri, umeri lați scoși în evidență de tricoul mulat. Cealaltă era mai mică. De fapt, mult mai micuță, și ținea în brațe o sacoșă de plastic.

Camillei îi încremeni zâmbetul pe buze. Îi trebuise toată seara, toată noaptea, o jumătate de oră de yoga și trei ore de activitate intensă pentru a-și stăpâni emoțiile. Reușise să

le încuie din nou într-o cameră obscură, dar nu ținea deloc să mai repete experiența.

"Controlează-te, își zise ea cu fermitate, nu-i decât un copil. Nu-l lăsa să te tulbure încă o dată".

– Am venit pentru că îmi pare rău că am plâns ieri, spuse fetița. Și de asemenea ca să-ți aduc hrană pentru cățel. O aveam deja acasă. În bucătărie ...

– Ăăă ... mulțumesc.

Camille își dădu seama atunci că încă nu-i invitase în casă.

– Voiam de asemenea să vă și întâmpinăm cum se cuvine, adăugă o voce mai gravă. Abia v-ați mutat aici, nu-i așa?

Camille încuviință din cap și îndrăzni să privească ochii albaștri care-i păruseră atât de prietenoși ieri, la supermarket. Oaspetele puse mâna pe umărul fetiței pentru a-i reaminti că trebuie să dea sacoșa.

Camille o luă, evitând s-o privească.

– Sper că nu este tofu?

Se simți oarecum încolțită. Dacă reușea să se concentreze asupra lui, va evita să se mai gândească la fetiță. Da, era de-ajuns să se concentreze asupra lui.

Bărbatul îi întinse mâna.

– Nu este tofu, fiți liniștită. Eu mă numesc Frank Weisbacker, iar ea este fetița mea cea mică, Tammi.

Atingându-i palma aspră, bănui că el lucrează ceva în aer liber. Avea o strângere de mână fermă, aceea a unui bărbat obișnuit să strângă și alte mâini, la fel de bătătorite ca ale lui.

– Camille Barnett, zise ea cu o voce care deja îi tremura. Poftiți înăuntru.

În timp ce Frank Weisbacker și Penny se salutau și încercau să-și amintească unde se mai întâlniseră, Camille îi propuse oaspetelui său o ceașcă de ceai. Îl ispiti ideea, dar de îndată ce ochii îi căzură pe ceștile fine și delicate, refuză și se așeză cu grijă pe un scaun îngust.

Ea îi aruncă o privire ironică.

– Sunteți sigur că nu vreți un ceai? Să știți că merge cu sufleul de tofu ...

Gluma aceasta păru să-l mai relaxeze. În jurul ochilor apărură ridurile fine când zâmbi.

– În cazul acesta, veți aduce ceaiul când veți veni să gustați sufleul de tofu.

Strânsă timid lângă tatăl său, Tammi interveni:

– Unde este Baxter?

– Probabil s-a ascuns sub masă, răspunse Camille, stânjenită.

Îi arătă un birou lipit de perete. Când Tammi se aruncă în genunchi să-l caute pe Baxter, Camille îi remarcă mișcările grațioase.

"Este adorabilă", gândi ea.

Făcu o mișcare bruscă și vărsă un strop de ceai în farfurioară. Cu un gest exagerat de lent, puse totul pe masă.

– Eu trebuie să plec, zise Penny ridicându-se. Trebuie să mă întâlnesc cu fata aceea înainte să plec să vizitez cele două case. Urează-mi noroc.

Plecarea bruscă a lui Penny spori stânjeneala Camillei. Acum despre ce va mai vorbi cu străinul? De când se trezise nas în nas cu Frank, își dăduse seama că se temuse să-l mai revadă și a treia oară. Dar acum era aici ... Nu fusese niciodată pricepută în conversațiile de salon.

"De altfel, își zise ea, n-a venit pentru ... în sfârșit... Este un vecin, și atâta tot".

Întinse din nou mâna spre ceașcă. Îi veniră atunci în minte sfaturile vestimentare ale lui Penny. Era a doua oară când el o vedea în blugi și tricou.

El îi aruncă o privire căre părea să fie ceva mai mult decât un simplu interes amical. Se simți ușurată când el o întrebă ceva despre munca ei, ceea ce o făcu să-i povestească despre cum descoperise această regiune.

– Fotograf? zise el cu o oarecare invidie. Și lucrezi pentru "Midwesterner"? Oricum, este mai bine decât să dansezi în vârful unei scări de cinci metri de-a lungul zilei.

– O scară de cinci metri? Interesant! Ce lucrezi, de fapt?

Inima Camillei începu să bată mai repede.

Așadar, intuise bine; el lucra în aer liber și nu închis într-un birou. De pe vremea copilăriei ei la țară, păstrase o simpatie deosebită pentru astfel de oameni.

De parcă i-ar fi citit gândurile, el își privi mâinile mari și bătătorite.

– Lucrez la întreținerea copacilor. Le îndepărtez crengile uscate, tai gardurile vii și tufițurile, le și plantez de altfel. Mă străduiesc să uit că Nebraska este un ținut arid și monoton.

– Este un proiect ambițios.

– Este proiectul meu. Spune-mi că este imposibil și îți voi dovedi imediat strategia mea.

Ochii lui Frank străluceau malițios. Camille se întrebă dacă nu cumva el voia, într-un mod subtil, să o facă să înțeleagă că o plăcea. În ceea ce o privește, arareori întâlnea bărbați care să întrunească din punctul ei de vedere, toate criteriile unui seducător. De altfel, existau în general vreo două-trei mici detalii care o făceau să fugă de el. În clipa aceea, un chicotit al lui Tammi îi reaminti că, de data acesta, "detaliul" era foarte important.

– Toată săptămâna mă ocup de îngrijirea plantelor, a copacilor; aș prefera să vorbim despre fotografie.

Camille își iubea enorm meseria și constata întotdeauna cu surprindere că oamenii aveau o concepție aproape romantică despre un reporter-fotograf.

– Ador ceea ce fac, zise ea, dar nu-ți face iluzii că este atât de ușor să folosești diverse obiective, trepiede etc.

– Ce te-a determinat să faci această meserie?

– Când eram la universitate, în Texas, lucram într-un laborator ca să câștig bani să-mi plătesc studiile.

O licărire de triumf trecu prin ochii albaștri.

– Texas! Știam eu că nu ești de aici.

– Cred că accentul meu te-a alertat.

– Exact, "don'șoară".

Această mică imitație a accentului ei texan o luă pe Camille pe nepregătite și izbucni în râs, sigură că Frank nu ironiza decât ceea ce-i plăcea.

– Ai fi fost un cowboy formidabil, Frank.

– Nu te înșeli deloc, Cami, am fost crescut într-o fermă din Nebraska, și eu.

Îi spusese Cami ... Până acum, doar membrii familiei ei folosiseră acest diminutiv. De fiecare dată când se gândea la părinții ei, se simțea vinovată de faptul că se săpase o asemenea prăpastie între ea și ei. Nu-i plăcea să-și amintească de micuța Cami de altădată.

– Constat că ai reușit să evadezi, zise ea zâmbind.

– Într-adevăr, spuse el cu o oarecare nostalgie. A fost o vreme când nici nu vroiam să mai privesc un lan de porumb. Acum, îmi face plăcere să mă întorc acolo la vremea culesului.

Nu există nimic mai frumos decât un știulete de porumb bine copt.

Zâmbetul Camillei se accentuă.

– Sau să te întorci acasă, cu burta mai plină de zmeură decât conține coșul.

– Sau să asculți noaptea zgomotele câmpiei ... mugetul vitelor, în depărtare.

– Și ușile grajdurilor închizându-se scârțâind.

– Și leagănul din copac, ale cărui lanțuri nu sunt niciodată bine unse ...

De câte ori nu se ghemuise la pieptul tatălui său, ca să-i asculte poveștile până când o cuprindea somnul ...

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Frank și preț de o clipă, se pierdu în albastrul lor.

– Și bunica avea un leagăn, interveni Tammi.

Vocea subțire a fetiței întrerupse vraja. Întorcându-și fața spre ea, Frank îi zâmbi tandru, zâmbet în care Camille ghici o profundă vulnerabilitate, aproape rană.

– Așa este, iepuraș. Îl foloseam eu când eram de vârsta ta.

O privi pe Camille cu o oarecare stânjeneală.

– Vorbesc ca un urs bătrân care regretă trecutul.

Camille făcu o ușoară grimasă.

– Atunci, suntem doi ...

– Uneori, am impresia că sunt exact așa.

Pentru o clipă, păru îngândurat. Încetul cu încetul însă, dispăru orice urmă de nostalgie și Camille regretă încheierea momentului. Reflectate prin ochii lui Frank, amintirile erau calde.

– Ia spune-mi, reluă el, ce ți s-a părut mei greu de fotografiat?

"Un copil", vru ea să-i răspundă. Dar spuse doar:

– O înmormântare ...

Vorbi apoi despre artistul a cărui viață și moarte fuseseră obiectul reportajului.

– Trebuie să trezești sensibilitatea cititorului fără ca totuși să cazi în melodramă, îi explică ea. Nu este întotdeauna ușor.

Privirea lui Frank se îndreptă spre Tammi, care agita un cordon deasupra capului lui Baxter.

– Sunt sigur, zise el.

Camille avu bănuiala că acest subiect nu era unul despre care el ar fi dorit să discute. Cu cât îl observa mai mult, cu atât era convinsă că are de-a face cu un om sensibil, mai obișnuit cu munca decât cu pălăvrăgeala într-un salon.

– Dar tu? întrebă ea. Ce lucru ți-a fost mai greu să-l faci în profesia ta? Frank începu să râdă ușor.

– Să curăț un copac ale cărui crengi ating cablurile electrice când vântul suflă cu șaptezeci de kilometri pe oră în mijlocul lunii ianuarie.

Chiar dacă se exprimase cu ironie, ca pentru a-și bate joc de el însuși, Camille îl privi apreciativ, imaginându-și imediat o serie de fotografii. Frank ar fi fost un subiect perfect. Chipul lui expresiv, mușchii puternici îi accentuau puterea de seducție, fără să facă din el un model banal. Și situația pe care o descria era suficient de intensă pentru a fi bine transmisă pe fotografie.

– Mă tem că sunt un subiect total lipsit de interes, zise el pe un ton de scuză.

– Dimpotrivă.

Tocmai mă gândeam la niște fotografii pe care ți le-aș putea face atunci când muncești.

El păru surprins și mulțumit.

– Oh! Glumești, fără îndoială.

– Nicidecum. În acest moment, tocmai proiectam un album despre America muncitoare. Despre fermieri, crescători de vite, zidari ... În sfârșit, tot felul de meserii. Dacă revista este de acord cu subiectul, vei fi absolut la locul tău în acest reportaj.

– Ei bine ... Este destul de interesant.

Camille era acum sigură că el era mai degrabă încântat de idee. Și presupuse că nu prea era obișnuit ca profesia lui să fie apreciată într-o vreme când erau respectate mai mult muncile de birou.

– Foarte bine!

Camille se gândi o clipă să-l invite la cină, de preferință însă într-un moment când delicioasa lui fetiță va fi cu mama ei. Perspectiva aceasta trezi în ea viziuni mai puțin seducătoare: plimbări la zoo cu Tammi în weekend, sau picnicul de duminică, refuzurile lui Tammi de a-și mânca salata de cartofi ...

Nu, o relație amicală cu Frank Weisbacker nu putea să fie luată în seamă. În rest ... nu s-ar hazarda să iubească pe cineva căruia ar fi trebuit să-i adopte și fetița! ...

Până la urmă, mai bine renunța la ideea de a-l invita la cină, și să se mulțumească doar cu vizitele între celibatari. Sigur, la o adică, aceștia puteau să aibă și copii, dacă ar fi fost deja mari și chiar ar fi părăsit casa părintească. Astfel de bărbați erau mai puțin numeroși, firește, dar mult mai siguri.

– Cred că este timpul să plec, spuse Frank fără să schițeze însă nici un gest. Poate că ... Mi-ar plăcea să ... Vreau să spun că mi-aș dori să putem ieși împreună, din când în când. Te-aș putea însoți să vizitezi regiunea și să te fac s-o iubești, să te simți ca acasă.

Se exprima cu o sinceritate care o mișcă pe Camille și inima i se umplu de tandrețe. O privea cu niște ochi plini de speranță. Ea își dădu seama că trebuia să persisite în hotărârea de a-l ține la distanță de viața ei. Frank și fiica sa păreau foarte atașați unul de altul și Camille Barnett nu-și avea locul printre ei.

Dar cum să refuze politicos o asemenea invitație? Dacă o făcea prea blând, risca să-i vadă apărând aici în fiecare duminică. Perspectiva aceasta nu-i era pe plac.

– Eu ... Nu prea ies în perioada aceasta, Frank.

Flacăra care ardea în adâncul ochilor albaștri păru că se stinge brusc. Frank Weisbacker nu era un băiat îndrăgostit căruia puteai să-i dai ușor papucii. Era limpede că-l rănise. Deodată, își dori cu disperare să fi putut să-și retragă cuvintele. În loc de asta, rămase tăcută, în timp ce el o chema pe Tammi.

– Ei bine, zise el pe un ton distant, îți mulțumim pentru ospitalitate și sperăm că te vei simți bine printre noi.

Privirile li se întâlniră. Camille ar fi vrut să-l implore să-i ierte ofensa a cărei cauză el nu o putea înțelege. Privirea lui Frank tocmai îi spunea că el și-ar fi dorit asta, dar ea o ignoră. Tammi apăru lângă ei.

– Mulțumesc că m-ai lăsat să mă joc cu Baxter. Poate o să mai vin, din când în când!

Stupefiată, Camille privi fețișoara zâmbitoare. Emoționată de zâmbetul ei, fu cât pe ce să-i accepte sugestia. În loc de asta, le mulțumi celor doi pentru vizită, apoi se duse să le deschidă ușa.

În timp ce ducea tava cu serviciul de ceai în bucătărie, Camille încerca să se justifice. Era mai bine să fie dură și să nu lase să se închege o relație care n-are nici un viitor.

***

Răcoarea toamnei era binevenită. Între căldura apăsătoare din Nebraska și iarna cumplită, toamna era un răgaz plăcut.

Într-o dimineață, Frank tocmai termina de tăiat gardurile vii dintr-un parc. În loc să se ducă să mănânce într-un bistrou, ca de obicei, oamenii hotărâră să-și mănânce sanvișurile acolo, pe loc. Cu o expresie vizibil satisfăcută, Jessie Ruiz stătea cu fața în bătaia brizei.

– Începusem să mă satur să mai transpir la soare! exclamă el.

– N-o să-ți placă nici când va trebui să muncim pe zăpadă, replică Roy.

Stu bău cu poftă din sticla de apă minerală.

– Mda ...! Atunci o să cauți ceva moale și cald lângă care să te încălzești ...

Nu le trebui mai mult ca să înceapă încă o discuție despre femei. Sau, mai bine zis, despre sex.

Sprijinit de un copac, Frank nu-și asculta prietenii. Sexul și sportul erau de cele mai multe ori singurele subiecte ale conversațiilor lor.

Sexul! Ce dezgustător, cel puțin în ceea ce-l privea! Simplul fapt de a aborda o femeie era o încercare grea. Și când reușea, lucrurile se terminau repede.

Chiar și recent, cu frumușica aceea de Camille Barnett. Ce se întâmplase? Chiar dacă uneori păruse, în mod ciudat, foarte speriată, se purtase amical ... până când el propusese să iasă împreună. Câtă vreme vorbiseră doar despre fotografie, fusese numai zâmbet. Dar să iasă împreună? Îl refuzase imediat, limpede și definitiv.

Stu îi pocni din degete sub nas.

– Revino pe pământ, Weisbacker! Pe ce planetă ești?

– Ai spus ceva?

Stu ridică ochii spre cer.

– Nu se poate! Jessie tocmai îți vorbește de vreo zece minute despre nepoata lui și tu nici nu-l asculți.

Frank luă termosul și își mai turnă o ceașcă de cafea.

– Îmi pare rău.

– Accepți oferta lui Jessie sau nu?

Cum Frank îl privea pe Stu cu o expresie nedumerită, acesta dădu din cap și continuă:

– Hotărât lucru, astăzi ești pe Marte, Weisbacker. Jessie spune că nepoata lui vine în oraș săptămâna asta. Își caută de lucru. N-ai vrea să fii un pic mai ospitalier?

Roy nu se putu abține să glumească:

– Ah, da? Asta numești tu ospitalitate, Stu?

Jessie îl privi mustrător.

– Hei, aici este vorba despre nepoata mea, e clar?

Se întoarse apoi spre Frank cu o privire întrebătoare. Acesta își amintea de ceștile de ceai și perdelele de dantelă ale Camillei Barnett, apoi retrăi modul în care ea îl respinsese. Avu o strângere de inimă.

– O să-ți placă Frank. Și știu că și tu o să-i fii pe plac.

Gândul că o femeie l-ar putea aprecia nu era neplăcut. Și-a imaginat cum crescuse probabil într-o fermă, la fel ca el. Pe de altă parte, simțea nevoia să scape de sarcasmele lui Heather. Chiar și Tammi, cu permanenta ei solicitare de atenție, îl obosea uneori.

Poate că ar trebui să se gândească un pic și la el ...

Din nou îi veni în minte chipul Camillei. Avea un păr strălucitor, șaten cu reflexe de miere, care-i încadra frumos chipul.

Ieri, avusese parte de o scurtă clipă de intimitate care-i purtase departe de Omaha.

Se simțise atunci foarte aproape de ea. Dar când îi refuzase invitația ...

– De unde mi-ai spus că este nepoata ta, Jessie?

– Din Stromsburg.

Era un orășel de fermieri, în Nebraska, locuit în cea mai mare parte de imigranți suedezi, blonzi și foarte prietenoși.

– Spune-mi, nu cumva este prea tânără?

***

Așezat în fața oglinzii, Frank examina fluierând nodul de la cravată. Este prea strâns ... Cu siguranță, Doris nu l-ar fi lăsat să plece așa, cu un astfel de nod. La gândul acesta, îl desfăcu imediat și își scoase cravata cu dungulețe roșii și albastre. Luă apoi alta dintr-un sertar. Pentru a cincea oară într-o jumătate de oră se întreba care dintre cele două ar merge mai bine cu sacoul lui de tweed.

Îi plăceau amândouă, ceea ce era foarte bine din moment ce nu mai avea alta. După părerea lui, pentru Vickie Anderson merita să-și pună o cravată. După câte îi spusese Jessie, fata își abandonase munca de casieră, în Stromsburg, pentru a veni în Omaha. Frank spera să-i facă onorurile orașului conducând-o într-un restaurant șic, renumit pentru savoarea cotletelor lui. Fără îndoială, ea va aprecia să fie servită de chelneri în bluze albe, într-un cadru plăcut și elegant. După aceea, o va duce în acel mic piano-bar despre care îi vorbise Roy.

Dacă avea noroc, Vickie va fi o companie plăcută, o să-i placă muzica folk și berea spumoasă. Data viitoare când o va invita, își va putea lăsa cravata în sertar.

– Poate că te cam pripești bătrâne, își zise el în oglindă.

Își puse iarăși cravata. Nodul nu era perfect, dar oricum, era mai bine făcut decât data trecută. Își plecă privirea spre pantofi pentru a verifica dacă erau suficient de lustruiți și aruncă o privire nostalgică spre cizme, ascunse pe jumătate sub un balansoar.

Dacă ar fi ieșit cu Camille Barnett, poate nu și-ar fi făcut griji pentru un restaurant șic și bar de noapte. Ea părea mai degrabă genul care apreciază lucrurile simple, la fel ca el. De altfel, părea să-i placă blugii vechi și tricourile prea largi pentru că fuseseră prea mult purtate.

Se întreba pentru a mia oară de ce-l refuzase. Fără să fie un înfumurat, era totuși convins că îi trezise interesul.

Soneria telefonului îl trezi din visare. Era cel puțin unul din avantajele de a avea în casă o adolescentă: nu trebuia să răspunzi niciodată la telefon.

La naiba cu Camille Barnett! Se va întâlni ci Vickie Anderson. O fată de la țară, proaspătă și veselă.

– Este pentru tine, tată! se auzi vocea iritată a lui Heather.

Era limpede că nu dorea ca el să țină telefonul ocupat prea mult timp. Uneori, Frank avea impresia că fiica lui îi devenise străină.

La celălalt capăt al firului, vocea nu i se opăru cunoscută.

– Domnule Weisbacker? Sunt Suzanne, bona pe care ați solicitat-o.

Frank se încruntă. Când o bonă sună cu douăzeci de minute înainte de a trebui să vină, în general nu-i un semn bun.

– Am facut gripă, îl anunță fata pe un ton stânjenit. Ar fi mai bine să nu i-o dau și lui Tammi.

Frank tăcu, așteptând să audă un strănut. Nu se auzi nimic. Fără îndoială, Suzanne fusese invitată astă-seară la vreo petrecere-surpriză. Adolescentele astea! Îi dori însănătoșire grabnică și închise telefonul.

Acum, ce să facă? În ciuda reticenței lui de la început, acum era convins că seara aceasta petrecută cu Vickie Anderson i-ar fi fost foarte benefică. Și-o imaginase deja ... înaltă și bine făcută, cu părul blond până la umeri, cu o fustă simplă și un corsaj. Deja îi plăcea și nu voia să o dezamăgească.

Se întoarse în living, unde Tammi se uita la televizor. Frank bombăni o dată în plus împotriva sorții care își bătea joc de el. Fusese absolut fericit în calitate de soț și de tată, și niciodată nu-i trecuse prin minte să se uite la altă femeie decât a lui.

Astăzi, la cincisprezece ani de la căsătoria lui, i se părea că simplul fapt de a invita o tânără la cină îi cerea infinit mai multă energie decât atunci când avea nouăsprezece ani.

Atât de multă energie și încă aproape că-i venea să se lase păgubaș. Totuși n-ar fi vrut să o dezamăgească pe Vickie.

Se îndreptă spre camera lui Heather, a cărei ușă era închisă. Ezită câteva clipe înainte să bată. Mai întâi adolescenta nu răspunse.

Se pregătea să bată din nou, când ușa se deschise brusc și Heather apăru în prag.

– Ce este?

Frank se întrebă dacă nu cumva cărțile de psihologie nu i-ar putea furniza câteva rețete despre modul în care trebuie să te porți cu adolescenții. Poate că ar trebui să se intereseze despre asta, pentru că fiica lui nu dădea semne să dezarmeze și asta ar putea dura încă vreo câțiva ani.

– Mă întrebam dacă ai putea să-ți schimbi planurile pentru diseară? Poate că ar putea să vină Megan aici ca să lucrați?

– În nici un caz! Știai că am program astă-seară. Credeam că ai chemat o bonă?

– Nu mai poate veni. Dacă Megan ar veni aici, tu ai putea să te uiți din când în când la Tammi și ...

– Fii realist, tată. Tu știi cum este Tammi! Scorpia asta mică nu ne-ar lăsa o clipă liniștite și n-am putea face nimic.

– Peste o oră se culcă, zise Frank. Îți plătesc să faci pe bona.

Heather îi aruncă o privire mirată.

De ce se purta astfel cu ea în loc să-i ordone să rămână acasă pentru că așa hotărâse el?

– Cât? întrebă ea cu insolență. Dar nu! În nici un caz! N-o să-mi facă nici o plăcere să cheltuiesc acești bani!

Frank aruncă o privire la ceas.

– Doar astă-seară, Heather. Nu-ți cer prea des să-mi faci un serviciu.

– Cred că prietena ta este grozavă dacă insiști atât!

– Nu începe, Heather!

Chiar dacă vocea i se asprise, simți că roșește. De doi ani încoace, își zicea adesea că ar trebui să aibă o discuție cu Heather despre realitățile vieții. Dar vremurile se schimbaseră și acum chiar și Tammi ar trebui să știe tot atât cât știau el și Doris când se cunoscuseră.

– Este tânără? insistă Heather. Crezi că este o femeie ușoară?

De data aceasta, Frank nu-și mai stăpâni furia.

– Ajunge, Heather! Vrei s-o chemi pe Megan aici, da sau nu?

– Nu!

Se întoarse să-și ia cheile și câteva bancnote puse pe comodă. Își îndesă totul în buzunare, și trecu pe lângă el ca să iasă din cameră.

– Am plecat.

– O clipă, Heather! Credeam că astă-seară înveți?

Ea se întoarse spre el.

– Așa este.

– Și unde îți sunt cărțile?

Heather făcu o mutră disprețuitoare.

– La școală.

– Și cum te gândești să înveți fără ele?

– Găsesc eu o soluție, bine? Acum pot să plec?

– Nu, nu poți!

Se apropie repede de fiica lui. Dumnezeule, ce expresie încăpățânată avea! Era sigur că și el fusese la fel când își sfida părinții, la aceeași vârstă. Și unde ajunsese astfel? Nu făcuse studii, devenise tată la șase luni după căsătoria pripită, și acum făcea o meserie fără nici un prestigiu. Să fie blestemat dacă își va lăsa afurisita asta de fată să facă aceleași greșeli ca el!

– Ți-am permis să ieși pentru că mi-ai spus că te duci să studiezi cu Megan. Este adevărat?

– Ce contează?

– Este o mare diferență, fetițo. Credeam că ai de gând să faci ceva ca să-ți mai mărești notele. Dacă nu este vorba despre asta, atunci poate ar trebui să nu mai pleci ...

– Dar ce au notele mele?

– Ești prea inteligentă ca să te mulțumești cu ultimele rezultate.

– Nu sunt inteligentă!

Și nici nu sunt făcută pentru studii, bine? Dacă tu crezi că o stau cu nasul în cărți în timp ce tu te distrezi cu prietena ta, te înșeli!

Uluit, o văzu punând mâna pe clanță.

– Heather, rămâi aici!

– Încearcă numai să mă oprești să ies! N-o să-mi pierd timpul supraveghind-o pe scorpia de soră-mea. Nu văd de ce m-aș sacrifica pentru ca tu să poți să te distrezi.

– O să faci ce-ți spun!

– Oh, detest casa asta! Vă detest pe amândoi! strigă Heather deschizând ușa. Aș vrea să locuiesc cu bunicii, în felul acesta nu v-aș mai vedea!

Ușa se trânti în urma ei făcând să se zguduie zidul de la intrare. Frank vru să alerge după ea când Tammi fugi plângând în camera ei. Fără îndoială, auzise cuvintele surorii ei.

Cuprins de un sentiment de neputință, Frank rămase pironit pe loc. Era inutil să mai lupte, era absolut imposibil. Se gândi cu un oarecare regret la Vickie Anderson. Bineînțeles că va trebui să-i prezinte scuze, dar în fond, poate era mai bine așa. De fapt, nici nu prea avea cu ce să-și permită un restaurant șic când mașina lui dădea semne neliniștitoare.

De altfel, care femeie s-ar încurca oare cu un bărbat pricopsit cu două fete neastâmpărate?

Capitolul 4

Camille mai puse o bluză bine călcată peste grămada de haine aflată deja pe pat, apoi își aranjă totul în geanta de voiaj. Timp de o săptămână, va străbate din nou drumurile; aceasta era viața ei.

– N-ai obosit să călătorești atât? o întrebă Penny. În ultimele săptămâni ai plecat de multe ori.

Cu picioarele ei lungi mulate în ciorapi roșii de mătase, stătea așezată într-un vechi balansoar și desfăcea cu grijă țigările al căror tutun îl scutura apoi într-o punguță de hârtie.

– Mi-a plăcut întotdeauna să călătoresc.

– Nu suferi niciodată de singurătate?

Camille zâmbi fără bucurie.

Își purta cu ea singurătatea, fie că era acasă sau pe drumuri.

– Bineînțeles că nu, din moment ce nu sunt niciodată singură. Ia spune-mi, ce ai de gând să faci cu tutunul ăsta? Credeam că te-ai hotărât să te lași de fumat?

– A fuma sau a nu fuma, aceasta-i întrebarea! După cum vezi, am continuat să-mi cumpăr țigări. Cred că este mai bine să renunți doar la un obicei o dată, și deocamdată, mă străduiesc să nu mai fumez. Mai târziu, voi înceta și să le mai cumpăr.

Logica aceasta o făcu pe Camille să zâmbească.

– Dacă înțeleg bine, în acest moment, tu ...

– Le desfac, dar păstrez tutunul. Și când am poftă prea mare să fumez, îmi pun această întrebare: oare vreau să miros a acel parfum de douăzeci de dolari pe care mi l-a oferit fiul meu de Crăciun sau să duhnesc atât de neplăcut ca o scrumieră plină?

Își duse punguliță cu tutun la nas și se strâmbă.

– Deocamdată, văd că merge. Dar să revenim la oile noastre ...

Ziceai așadar că nu te deranjează singurătatea, nu-i așa? Nu ți-ai dorit niciodată să-ți întemeiezi o familie?

Penny semăna cu hainele ei, gândi Camille, era total lipsită de inhibiții.

– Nu este genul meu, zise ea zâmbind.

– Nu te îmbie gândul de a avea un soț drăguț și doi copii adorabili?

Camille îndesă o pereche de pantofi într-unul din buzunarele genții.

– Nu prea! Îmi ador meseria, și nu văd de ce mi-aș abandona-o pentru scutece și aparate dentare.

Pentru nu știu a câta oară într-o săptămână, își aminti doi ochi albaștri, un zâmbet ironic și timid în același timp.

– N-ai fost căsătorită niciodată?

Camille se întoarse spre prietena care ținea acum în mână o cutie de chibrituri.

– Dar ce este aici? Inchiziția spaniolă?

Penny zâmbi ușor în colțul gurii.

– Aproape. Ascultă, tu știi aproape totul despre mine. Că tocmai am împlinit patruzeci de ani, că nicotina mă obsedează mai mult decât sexul și că în curând îmi voi vopsi somptuosul meu păr ... Mi-am descoperit trei fire albe săptămâna aceasta. Îți dai seama! Trei în opt zile! Știi de asemenea că visez la chirurgia estetică. Așadar, jocul este inegal! Singurul lucru rușinos pe care-l știu despre tine este că ai crescut în Texas.

– Nu este rușinos decât în egală măsură cu faptul că tu ai crescut în Nebraska, îi replică ea.

Penny se ridică brusc și își puse picioarele pe podeaua bine lustruită.

– Gata! Știu! De ce să pleci din Taxas și să te stabilești în Nebraska? Vrei să uiți vreun eveniment sordid din viața ta, așa-i? Ah! Îmi place! Haide, dă-i drumul, Camille, poți conta pe mătușa Penny că îți va păstra secretele.

Camille abia își sătăpâni o panică bruscă. La urma urmei, Penny lua în râs orice, nu era un motiv să se îngrijoreze. Luă geanta de voiaj de pe pat și o puse jos, apoi se așeză turcește peste cuvertură; ca într-o poziție yoga, apoi începu să respire profund.

– Foarte bine, trec la mărturisiri! Să zicem că Texasul nu era suficient de mare pentru mine și pentru fostul meu soț.

– Știam eu! Ce ți-a făcut monstrul acela?

Camille făcu apel la toată abilitatea de care dispunea pentru a evita întrebările periculoase.

– Nu pot să spun că Jerry a jucat rolul personajului negativ în toată povestea asta. Numai că ... am pornit pe căi diferite. Cum Penny părea să nu se mulțumească doar cu atât, Camille se grăbi să schimbe subiectul.

– Ia spune-mi, parcă era vorba să se organizeze un festival de teatru în curând, aici?

Penny îi aruncă prietenei sale o privire bănuitoare.

– Toate asociațiile din partea locului s-au pus de acord ca anul acesta să facem un festival Shakespeare. Asta îmi amintește de faptul că și tu trebuie să vii la următoarea adunare.

Camille începu să râdă.

– Este o invitație?

– Este un ordin. Printre membri noștri se află într-adevăr oameni serioși, cumsecade și ne-am străduit mult pentru îmbunătățirea atmosferei de cartier. Am plantat copaci și am rezolvat problema drenajului apei din parc.

– Și festivalul Shakespeare?

– Este al treilea pe care-l organizăm. O să fie cu bufet, cu băuturi, cu bârfe, cu flirturi ... după caz. După aceea, vom asista la reprezentația dată de studenții de la universitatea Creighton care vor interpreta "Macbeth" sâmbăta viitoare. Vrei să trec să te iau și să mergem împreună?

– Bineînțeles.

– Dacă vei întâlni bărbatul visurilor tale, îți promit că mă voi evapora.

– N-o să se întâmple.

– Nu fi atât de sigură, l-am văzut cu ochii mei ieri.

– Pe cine?

Pe Frank.

Camille simți un fior ciudat și parcă îi amorțiseră picioarele. Oare stătuse prea mult în poziția aceasta?

– Frank nu este bărbatul visurilor mele.

Penny zâmbi cu înțeles.

– Hmm ... Am văzut felul cum vă priveați amândoi. N-o păcălești atât de ușor pe mătușa Penny.

– Tu nu ești "Mătușa" Penny și Frank nu este bărbatul visurilor mele. De altfel, nici n-ar fi posibil. El este ... Are ...

– Ce are? Ochii albaștri? Brațe musculoase?

Camille își amintea foarte bine atuurile lui Frank. Dar avea și un mare handicap ... o fetiță de opt ani.

– Are fruntea golașă, cam fără păr ...

– Vrei să spui că are fruntea lată. Este cu totul altceva, crede-mă.

– Nu, tu să mă crezi! Nu sunt în căutarea bărbatului visurilor mele. Și chiar dacă ar fi cazul, acesta n-ar fi Frank.

***

Cu lesa lui Baxter în mână, Penny se îndepărta făcându-i semne Camillei care stătea în pragul casei.

– Nu-ți face griji pentru câinele tău, sunt sigură că ne vom înțelege foarte bine.

– Oh, nu pentru el îmi fac griji; sper doar să nu te obosească prea tare. Mai ales că trebuie să-mi hrănești și papagalii!

– Foarte bine! Uneori, este singurul răgaz pe care mi-l acord peste zi. N-ar trebui niciodată să lucrezi acasă, să știi. Într-una din zile, va trebui să-mi găsesc un birou dacă nu

vreau să devin o obsedată de muncă. Cât îl privește pe Baxter, prezența lui îmi va face mai degrabă bine. Când voi simți că sunt cât pe ce să cedez dorinței de a fuma, o să ies să mă plimb cu el.

După ce promise că se va întoarce joia viitoare după-amiază, Camille închise ușa, iar Penny o luă pe aleea ce despărțea cele două case, bucuroasă că îl are pe Baxter cu ea. Compania pechinezului îi făcea cu adevărat plăcere.

Noaptea era rece și senină, anunțând parcă zăpada.

Îmbrăcată în paltonul ei roșu, călduros, Penny se hotărî să mai prelungească un pic plimbarea.

Camille era într-adevăr o femeie ciudată. Reușise evident în profesia ei, era inteligentă și drăguță încât Penny uita adeseori că trecuse de treizeci de ani.

Dar mai era ceva. Nu vorbea niciodată despre familia sau despre prietenii săi. De altfel, nimic din casa ei nu atesta existența acestora. Pereții erau plini de fotografii făcute în cursul reportajelor sale, dar niciuna dintre ele nu reprezenta membri de familie.

Nici mama, nici tata, nici casa părintească, nici surori, frați sau nepoți. Era ca și cum Camille n-ar fi avut trecut, n-ar fi avut amintiri din copilărie. Ca și cum viața ei începea și se sfârșea cu munca ei.

"Și cu toate aceste animale", se corectă în gând Penny, plecându-și privirea spre Baxter care se oprise și privea fix

ceva, tremurând parcă de frică, așa crezu Penny urmărindu-i privirea.

În colțul străzii, un grup de adolescenți se adunase în jurul unei mașini. Dacă te luai după râsetele și exclamațiile lor, erau ușor agitați ...

Penny îi cunoștea pe toți din vedere. Așa cum cerea moda lor, purtau haine rupte și arborau niște coafuri care sfidau toate legile gravitației. Toți erau fiicele și fiii oamenilor din cartier și adeseori tulburau liniștea vecinilor cu muzica lor dată la maximum. Oricum, de câte ori îi vedea, Penny prefera să treacă pe trotuarul celălalt.

Nu știa dacă se drogau sau consumau alcool. Poate se mulțumeau să-și manifeste firea rebelă prin haine și prin atitudine. Cu siguranță însă că ea nu voia să afle în seara asta. Trăgând de lesa lui Baxter, vru să-l conducă spre casă, dar câinele gemu și refuză să se miște, fixând cu privirea grupul de tineri.

Fără să-i piardă nici ea din ochi, Penny se aplecă să-l ia în brațe pe Baxter. În clipa aceea, își dădu seama ce atrăsese atenția câinelui.

În mijlocul grupului de tineri se afla o adolescentă cu părul lung și blond, cu fruntea lată și degajată. Penny o recunoscu imediat și înțelese în același timp și comportamentul câinelui.

Tânăra aceasta era fata cea mare a lui Frank Weisbacker.

Își aminti acum că îi văzuse împreună la o petrecere din cartier, primăvara trecută.

Dar în seara aceasta, nu mai semăna deloc cu fetița timidă care își însoțea tatăl și surioara mai mică, în urmă cu câteva luni. Fata aceasta era numai zâmbete și atitudini provocatoare. Cu fustița ei scurtă mulată și bustiera scurtă care-i puneau în valoare formele abia bănuite, făcea tot posibilul să fie vedeta grupului de tineri mai în vârstă decât ea.

Văzându-l pe unul dintre băieți cuprinzându-i cu un gest posesiv talia subțire, Penny își mușcă buzele. Cât timp va mai trece până când Frank va avea seriaose probleme cu fiica lui? se întrebă ea.

Se înfioră ușor de frig, și se întoarse spre casă.

***

Luându-se după mireasma îmbătătoare de cidru, Camille ajunse lângă o căruță aflată la intrarea în parc. Penny o abandonase deja pentru că se întâlnise cu un prieten interesat de un apartament, la vreo sută de metri de aici. Sperând că Shakespeare o va ierta, se hotărâse imediat să-și conducă prietenul să viziteze apartamentul.

Cuprinzând în palme halba de cidru cald, Camille își apropie nasul de spuma frumos mirositoare.

– Uităm astfel că suntem într-un oraș mare, nu-i așa?

Camille nu trebui să ridice ochii ca să afle cui aparținea vocea aceasta gravă și caldă, la fel de îmbătătoare ca băutura pe care o ținea în palme. În ultimele săptămâni, se gândise prea mult la Frank încât să nu-i identifice vocea imediat ... sau ochii albaștri ... sau atingerea mâinilor lui bătătorite.

– Îmi amintește de casă, de pământ și de zilele fericite de odinioară, zise ea zâmbind. Cidrul cald în serile de toamnă ... Preferata mea. Toamna nu durează prea mult în Texas.

Se întoarse spre el și se miră că se înfioară la vederea lui. Ca să-și ascundă plăcerea pe care i-o provoca prezența lui, sorbi o gură de cidru. Părul blond îi căzuse pe frunte, răscolit de adierea vântului. El îi zâmbi. Bărbatul visurilor ei? La naiba cu trăncănelile lui Penny!

– Toamna este și preferata mea, zise el. Îmi amintește de Halloween ... A locuit în oraș o bătrână doamnă care invita copiii la ea și le oferea cidru cald și un sac cu bomboane. Era cel mai fericit moment al serii de Halloween.

– Credeam că ai locuit la țară?

– Da, dar mergeam mereu la verii noștri ca să petrecem Halloween-ul.

Pe vremea aceea, se întâmpla să adunăm kilograme de dulciuri doar de la cinci-șase case.

– Se pare că ai avut o copilărie fericită.

– Da, am avut noroc. Vrei să ne plimbăm puțin? Doar dacă ... nu te plimbi prea mult în această perioadă a anului.

Camille tresări.

– Îmi pare rău, Frank. Nu ... n-am vrut să fiu așa țâfnoasă zilele trecute.

Preț de câteva clipe, el o privi în tăcere, apoi o prinse de cot și o conduse spre o fântână. În clipa aceea, felinarele se aprinseră pentru petrecere.

– Poate că eu am fost prea grăbit, spuse el.

În timp ce ea căuta o scuză valabilă pentru a-și explica refuzul, el o întrebă:

– Îți place în Omaha?

– Din păcate, munca nu mi-a permis încă să-mi pot face o părere.

El deschise gura să spună ceva, apoi o închise. Camille își dădu seama că ezita să mai suporte încă o umilință, și nu greșea. Acum, era rândul ei să facă primul pas. Totuși, tăcu.

– Am impresia că ai o profesie foarte solicitantă.

Ea ridică din umeri, prea puțin dornică să discute despre meserie.

– Ca mulți alții ... Spune-mi, îți plac piesele lui Shakespeare?

– Nu sunt în măsură să vorbesc despre asta. Știi, profesia mea nu prea are valențe intelectuale.

Și totuși, nu părea un necioplit. Se exprima cu ușurință, cu o voce modulată plăcut. Sigur, era viril, dar nu părea un sălbatic.

– În ceea ce mă privește, cred că opera unui mare scriitor este cu siguranță mai comestibilă pe scândurile unei scene de teatru, chiar și în aer liber, decât în paginile unei cărți vechi de școală.

– Firește, contemplând apusul soarelui într-o grădină face ca unele lucruri să fie mai ... seducătoare, recunoscu el.

Când trecură pe lângă un butoi cu cidru, el luă halba din mâinile Camillei și o puse acolo. Degetele nu li se atinseră și ea resimți o oarecare dezamăgire. Aceasta fu însă de scurtă durată, pentru că el o luă de mână și o conduse către un colț al parcului cufundat deja în întuneric. Pe iarbă fuseseră deja întinse pături groase de lână și peste tot oamenii se așezau ca să asiste la piesa care urma să înceapă în curând.

Frank se așeză pe o pătură portocalie, dar Camille ezită. El o trase atunci ușor de degete pentru a o îndemna să-l imite.

– Vrei să privești piesa alături de mine? Sau poate nu-ți place prea mult Shakespeare în această perioadă a anului?

Cu un zâmbet ușor pe buze, ea se așeză alături.

– Mă tem că nu mă vei ierta prea curând ...

Chiar dacă soarele dispăruse la orizont, surprinse o licărire malițioasă în ochii lui.

– Un pic de sentiment de vinovăție nu strică pentru o cauză bună, nu?

– Despre cauză este vorba?

– Poate că ar fi mai bine să nu ți-o dezvălui.

El râse încet. Pentru prima oară, ea își strecură singură mâna în cea a lui Frank.

"N-ar trebui să faci asta", își zise ea fără ca totuși să se îndepărteze de el.

Simțea în adâncul sufletului dorința de a-și pune capul pe umărul lui Frank, de a-i simți mâinile puternice cuprinzându-i talia. Mânată de un impuls subit, se așeză în genunchi și-l privi drept în ochi. Dorința pe care o citi în ochii albaștri îi trezi o emoție delicioasă.

Se întrebă dacă mai știa cum să-l facă pe un bărbat să înțeleagă că vrea să fie sărutată ... Și se întreba dacă va îndrăzni să folosească acest semnal astă-seară ...

Capitolul 5

Pe scenă, vrăjitoarele anunțau catastrofele ce urmau să vină. Sprijinită într-un cot, Camille se abandonă plăcutei senzații de liniște care o învăluia. Frank se întinsese la câțiva centimetri de ea. Nu se atingeau, dar parcă erau uniți printr-o legătură invizibilă.

O mică bombă apăru dintr-o dată din umbră, făcând țăndări liniștea înconjurătoare.

– Ai văzut vrăjitoarele, tată? Sunt caraghioase! Camille se ridică imediat. Cât îl privește pe Frank, acesta își întâmpină fiica zâmbind și șoptindu-i:

– Dacă vei continua să faci zgomot, vor veni să te mănânce. Oamenii vor să asculte piesa, iepuraș.

Tammi începu să chicotească pe înfundate.

O zări pe Camille tocmai în clipa când o altă siluetă li se alătură pe pătură.

– Știi, Heather , ea este stăpâna lui Baxter!

Cu o voce șoptită, Frank i-o prezentă Camillei pe fiica lui cea mare. Cuvintele îi străpunseră parcă timpanul răsunând apoi dureros în conștiința ei. Așadar, avea două fete, Tammi și Heather. Cea mai mică era vioaie și isteață, cea mare mai rezervată și evident, distantă.

Fără să-și dea seama, Camille se îndepărtă puțin ca s-o vadă mai bine pe cealaltă adolescentă al cărui păr blond strâns în coadă de cal îi atingea umerii. Pe de altă parte, fata o examina cu o evidentă dezaprobare, cu o expresie dură a buzelor.

Fiica lui ...

Un trup mic și zglobiu veni și se ghemui lângă ea. Fără să remarce mișcarea de retragere a femeii, Tammi ridică spre ea o privire inocentă.

– Ce mai face Baxter?

– Cine?

– Baxter! Oare îmi simte lipsa? mie îmi lipsește.

– Baxter? Bineînțeles că îi lipsești.

Șovăind, își trecu brațul pe după umerii copilei. I se părură incredibil de fragili și înguști.

Tammi dădu din cap atât de vehement, încât atinse pieptul Camillei.

– Așa credeam și eu! O să venim în curând să-l vedem.

– Sst! făcu Heather.

Tammi scoase limba către sora sa, dar catadicsi să vorbească mai încet.

– Spune-mi, pot să vin curând să-l văd?

Frank se aplecă spre ea.

– Nu crezi că ai putea să amâni acestă conversație pe mai târziu?

– Pot să-mi cumpăr floricele?

– Mai târziu.

Tammi stătu liniștită o clipă, mulțumindu-se să ofteze din când în când. Emana dinspre ea un miros de chewing-gum și de șampon pentru copii. Camille închise ochii pentru a se proteja mai bine de suferință. Mânată parcă de o voință proprie, mâna ei prinse cotul mic al copilei.

Simți ceva ca o lovitură de pumnal care-i străpungea abdomenul. Își stăpâni un țipăt de durere și se strădui să urmărească piesa. Dacă ar reuși să uite de fetiță ...

Un nou puseu dureros o făcu aproape să se îndoaie. Strânse din dinți, și cu mâna liberă se agăță de marginea păturii.

Reîncepea calvarul.

Preț de o clipă, se gândi să se ridice și să alerge până acasă atâta timp cât mai avea putere.

"Respiră rar, își impuse ea. Lasă-ți gândurile să zboare până-n vârful copacilor, până la stele ..."

Se așeză turcește, adoptând astfel cea mai clasică poziție yoga apoi se strădui să uite de lumea înconjurătoare pentru a se concentra asupra corpului său. Se imagina plutind spre cer, liniștită și senină. Nu exista nici un copil în preajma ei, Tammi nu-i era nimic la urma urmei, Tammi nu putea să intre în viața ei.

Încetul cu încetul, durerea se potoli.

***

Actorii părăsiră scena în aplauzele frenetice ale spectatorilor.

Heather nici nu-i privea. Cu picioarele întinse în fața ei, observa ce se întâmpla pe pătură, chiar lângă ea.

Femeia se comporta ciudat, ca și cum se temea să nu se întâmple ceva rău sau să spună vreo prostie. Era absurd! În general, adulții nu au astfel de temeri. Ce ar fi putut să o sperie astfel? Iar Tammi se ghemuise lângă această necunoscută ca și cum ar fi făcut parte deja din familie. Cât îl privește pe tatăl său ... O privea de parcă murea de dorința de a o îmbrățișa.

Distrată, Heather lărgi cu degetul gaura care-i împodobea genunchiul pantalonului. Asta presupunea fără îndoială că, în curând, va dormi prin străini ... Dar dacă tatăl său hotăra să se poarte astfel, ea se va preface indiferentă.

N-o să-i fie ușor. De la moartea mamei sale, i se părea că tot timpul îi era teamă de ceva. În ultima vreme, era și mai rău. Avea impresia că nu mai știe cine este, de unde vine. Ca și cum ar fi fost vorba despre un secret pe care-l cunoștea toată lumea în afară de ea. Dacă mama ar fi fost aici, ei i-ar fi spus ce simte.

Și mama ...

Îi aruncă o privire femeii care stătea lângă tatăl ei și o văzu zâmbindu-i forțat lui Tammi. Ai fi zis că o dureau buzele, expresia feței era încremenită.

Heather, se ridică dintr-un salt.

– Mă duc să cumpăr floricele.

Tocmai se îndepărta, când Tammi se luă repede după ea, cerându-i și ea floricele tatălui său. Heather bombăni niște cuvinte pe care tatăl său îi interzisese formal să le rostească.

– Heather de ce nu o iei pe Tammi cu tine? o întrebă el.

Fata își dădu seama imediat că este vorba de un ordin și nu doar de o întrebare.

– Tată ... n-am chef s-o târăsc după mine!

Imaginează-ți ce pacoste ar fi pe capul meu dacă1 m-aș întâlni cu cineva cunoscut!

Tammi rămăsese încremenită. Furioasă, Heather încercă să se convingă de faptul că scorpia mică se prefăcea atât de nefericită numai pentru a-l câștiga pe Frank de partea ei.

Acesta scoase câteva monede din buzunar și i le întinse lui Heather.

– O iei și pe sora ta, imediat!

Fata îi aruncă o privire dușmănoasă și o porni spre standul de floricele, ignorând-o pe Tammi care alerga după ea. De ce nu remarca tatăl său că avea niște prieteni noi sau că se întorcea seara mai târziu decât oricare dintre fetele de vârsta ei? Mama ei ar fi remarcat. Mama ar fi spus că un copil avea dreptul să-și proclame independența doar când era în măsură să se subvenționeze singur. Dar tata ... uneori părea la fel de dezorientat ca și ea.

Heather își aminti ziua primului ei ciclu. Le auzise la școală pe multe fete vorbind despre asta și își aștepta rândul cu nerăbdare.

În ziua aceea, va fi în sfârșit femeie ... cel puțin, așa crezuse. Dar când i se întâmplase, experiența nu i se păruse prea amuzantă.

Cu șase luni înainte, îndrăznise să-l întrebe pe tatăl său.

– Doar asta este, tată? Nu cumva ... Nu sunt bolnavă, nu-i așa? Și chiar așa se întâmplă?

El păruse stânjenit și Heather remarcase că evitase s-o privească în ochi. Poate că-l dezamăgea ...

– Bineînțeles, Heather. Este dovada că ai mai crescut, atâta tot. Nu-ți face griji pentru asta.

Înainte, nu-i spusese aproape niciodată pe nume, folosea mici porecle precum Musculiță, Țânțăraș, Dovlecel și multe altele. Din ziua aceea, nu-i mai spunea decât Heather. După acea firavă explicație, o strânsese stângaci de umăr și apoi dispăruse repede. După aceea, câteva zile la rând n-o mai privise în ochi.

Se întreba și acum dacă făcuse ceva rău. Știa că dacă mama ei ar fi fost aici, lucrurile ar fi decurs altfel. Ea i-ar fi dat explicațiile necesare, într-un fel, ca de la femeie la femeie.

Chipul încordat al necunoscutei îi trecu o clipă prin fața ochilor. Nu-și imagina cum ar putea o asemenea femeie să-i vină în ajutor.

Simți că este trasă de mânecă și își plecă privirea spre Tammi. Micuța scopie arbora zâmbetul ei știrb. Heather întinse mâna și-i ciufuli părul, apoi aruncă o privire în jur să se asigure că n-o văzuse nimeni.

– Aș putea să beau ceva, Heather? întrebă fetița scuturându-și capul ca să-și dea părul pe spate.

Ochii ei mari străluceau ca atunci când își privea eroii preferați la televizor, gândi Heather. Puțin stânjenită de

faptul că fetița o privea cu o asemenea admirație, ridică din umeri.

– Firește, Dovlecel! Haide să stăm la coadă!

***

Frank contempla profilul Camillei, cu nasul ei ușor cârn, cu bărbia mică și energică, cu buzele cărnoase. Părul ei prins de obicei într-o coadă de cal, îi cădea acum în valuri suple pe umeri. Purta o beretă de lână, care părea la fel de moale ca și părul ei.

– Ești foarte tăcută ...

Spera ca fetele să nu se întoarcă înainte de sfârșitul pauzei. Rușinat un pic de acest gând, aruncă o privire peste umăr. Se știa în siguranță, printre vecinii lor. O mamă însă, cu siguranță ar fi fost mai neliniștită.

Camille dădu din cap fără să spună nimic. Cu spatele drept, nici măcar nu cadadicsi să se întoarcă spre el.

– Îmi pare rău dacă te-au deranjat copiii în timpul piesei, reluă el.

Tammi este cam vorbăreață.

– Nici vorbă de așa ceva.

– Nu ai copii?

Își dădea dintr-o dată seama că știa foarte puține lucruri despre ea, în afară de faptul că tocmai se mutase într-o casă mare. Ar fi putut să aibă copii care să fi rămas lângă tatăl lor până la sfârșitul anului școlar. Sau poate îi are chiar în custodie. Sau poate că era vorba doar despre o despărțire temporară și ...

– Nu, nu am copii.

Cuvintele ajunseseră după o clipă și în mintea lui Frank. Dar faptul că nu avea copii nu însemna totuși că nu are pe nimeni ... Un bărbat care o aștepta la ... Oare ce scria pe zgarda câinelui? Des Moines?

– Spune-mi, ești căsătorită sau logodită?

Camille izbucni într-un râs forțat, cu mâna pe inimă, ca pentru a o împiedica să bată mai tare.

– Nu, Frank. Nu sunt nici măritată nici logodită. Vrei să-ți dau și numărul asigurării?

Aplecându-se în față, el îi prinse bărbia și o obligă să-și întoarcă fața spre el. Teama pe care o citi în ochii ei îl făcu să se răzgândească să răspundă ironiei prin ironie.

– Am impresia că subiectul ăsta te afectează mai mult decât vrei să recunoști. Mă înșel? Sau poate sunt pe cale să agravez lucrurile prin insistența mea? La jocul acesta sunt foarte bun. Întreab-o pe Heather.

Ea îi aruncă o privire neliniștită și își mușcă buzele.

– Iartă-mă Frank, n-are nimic de-a face cu tine.

Ezită să continue. Frank se întrebă atunci dacă n-ar fi bine să-și întărească scuzele cu un sărut. Se întoarse repede să vadă dacă fetele nu sunt prin preajmă.

– Firește că îmi este greu să abordez problema divorțului meu, reluă Camille.

– Nu ești singura, liniștește-te, zise el pe un ton lejer. Nici nu știi cât mă ușurează vestea asta, pentru că altfel aș fi fost obligat să te părăsesc imediat. Fiind de felul meu monogam, n-aș fi suportat să fac curte unei femei măritate.

Camille izbucni în râs. Văzând-o că se aprpie de el, Frank își plecă privirile, cu ochii fixați pe buzele ei.

O pungă de floricele îi căzu pe genunchi, potolindu-i elanul.

– Tată! Ne-am gândit la tine și la... Cum te cheamă?

Din nou, Camille se crispă.

– Camille, zise ea cu o voce ușor tremurată.

Tammi se lăsă să cadă pe pătură, între tatăl său și tânăra femeie.

– V-am adus floricele parfumate cu vanilie. Sunt super bune! Și mi-am luat și ceva de băut, dar puteți să beți și voi câte o gură, dacă vreți.

În ciuda sentimentului de frustrare care-l cuprinsese la apariția fetelor, nu se putu abține să-i zâmbească micuței vorbărețe. Aruncă o privire și spre Heather, care își degusta propriile bunătăți. Întinse mâna și o bătu pe umăr.

– Mulțumesc, Heather.

– Pentru nimic, tată.

Tonul ei i se părea mai puțin ostil decât de obicei ... Preț de câteva clipe se întrebă dacă nu cumva Camille se pricepea cât de cât la adolescente. Fără îndoială că da, din moment ce fusese ea însăși una ... Dacă se împrieteneau, poate că îi va dezvălui ce demoni neștiuți puneau uneori stăpânire pe Heather și le făcea viața un infern. Dar dacă dorea să se apropie de ea, nu era doar pentru a-i afla punctul de vedere în privința psihologiei adolescentelor.

Când piesa se sfârși, Tammi adormise făcută ghem cu capul pe genunchii tatălui său. Heather privea stelele, plictisită sau preocupată. O dată, Frank încercase să-și strecoare mâna lângă cea a Camillei, sperând la o atingere fugară. Ea se mișcase ușor ... în direcția opusă și fusese greu să se convingă de faptul că nu-i remarcase avansurile. În timp ce el o ridica pe Tammi în brațe, Camille se ridică.

– Am putea să te conducem până acasă, propuse el.

Heather lăsă să-i scape un oftat de nerăbdare.

– Oh, nu, protestă Camille, nu este nevoie. Trebuie să-ți duci fetița la culcare ...

Frank se gândi că se folosise prea repede de această scuză. În timp ce o punea pe Tammi pe picioare, Heather se aplecă și adună pătura pe care o împături și o strânse la piept.

Ignorând aluziile mai mult sau mai puțin discrete ale fiicei sale mai mari, care îi dădea de înțeles că este grăbită să ajungă acasă, Frank încercă o altă abordare.

– Asta nu-i nici o problemă, să știi. După câțiva pași, Tammi va fi absolut trează,și ...

Camille se retrase un pas.

– Nu, mulțumesc. Eu ... mă bucur că te-am cunoscut, Heather.

Trecură câteva secunde lungi.

– Da, răspunse în sfârșit Heather. Și eu.

Camille se întoarse, gata să plece.

– O să te mai văd? întrebă foarte repede Frank.

Ar fi putut să formuleze altfel, să fie mai afirmativ, dar instinctiv știa că era mai bine să fie prudent.

Camille se opri o clipă, ca pentru a spune ceva. Se răzgândi și, făcându-le semn cu mâna se îndepărtă.

Frank urmări cu privirea silueta suplă până când aceasta dispăru în noapte.

Heather își observa tatăl cu o privire ironică.

– S-ar zice că farmecul tău a dat-o gata!

– Da, nu-i așa? Sunt un adevărat Fă-Frumos.

– Este drăguță, zise Tammi între două căscaturi.

– Ai dreptate, Iepuraș.

– Nu-i chiar așa drăguță! protestă Heather.

– Ba da, afirmă Tammi. Și are un cățel foarte simpatic.

– Și ce dovedește asta?

– Ea n-are copii, tată?

– Nu.

Ajunși aproape de casă, Tammi începu să alerge înaintea lor. Se opri brusc și se întoarse spre tatăl său.

– Poate că are nevoie de copii. Nu crezi, tată?

Heather bombăni, exasperată.

– Este greu de spus, Iepuraș, răspunse Frank.

– Sunt sigură că ar vrea niște fetițe! Și noi tocmai avem nevoie de o mamă. Nu crezi că ar putea să fie ea?

– Ascultă, draga mea ...

– Nu avem nevoie de o mamă, îi întrerupse brusc Heather. Și dacă ar fi cazul, nu pe ea aș alege-o.

– O clipă! exclamă Frank. Discuția aceasta mi se pare un pic cam prematură.

Ajunseseră în fața casei lor.

– Nu-i nevoie să fii ghicitor ca să-ți dai seama că nu-i plac copiii, spuse Heather intrând în casă.

Frank nu răspunse. Oare fiica lui era mai perspicace decât el? Camille nu păruse prea entuziasmată la vederea copiilor. Chiar și Tammi, care cucerea de obicei toate inimile, nu reușise să arate mai relaxată.

– Nu-ți face griji, tată ...

Cu siguranță, va fi potrivită pentru o noapte sau două, zise Heather cu aroganță.

– Ajunge! În caz că ai uitat, îți reamintesc că eu sunt tatăl tău și tu ești fiica mea.

– Dar tată, la vârsta ta, știu că bărbații caută un pic de...

– Dacă nu taci imediat, Heather, o să regreți!

Tammi făcu ochii mari.

– O să-i dai o bătaie, tată?

Ieșiră din ascensor. După cât de sfidător străluceau ochii lui Heather, Frank înțelese că pierduse din nou în fața ei.

Câteva minute mai târziu, Tammi era culcată și Heather se încuiase în camera ei, cu căștile pe urechi, dar vraja acestei seri dispăruse.

În frigider, Frank găsi o cutie de suc și un borcan de măsline pe care le luă în living. După ce deschise televizorul, se prăbuși într-un fotoliu.

Programul nu-i oferea nimic mai bun decât tot acele foiletoane proaste științifico-fantastice pe care le adorase în adolescență. Privind fără să vadă siluetele care se agitau pe ecran, evocă în minte părul acela de un brun-auriu, ochii cu privirea lor ironică sau învăluită în melancolie.

Camille Barnett avea un secret.

Eroii filmului se îmbrățișau pătimaș și Frank își aminti cât de aproape fuseseră buzele Camillei de ale lui. Se înșelase oare crezând că dorește să fie sărutată?

La naiba cu toate femeile și cu fițele lor! gândi el sorbind o gură de suc.

De ce trebuia ca ele să complice întotdeauna lucrurile? Nu puteau să meargă drept la țintă?

– Să fiu al naibii dacă o să alerg după ea, murmură el luând o măslină.

Se strădui să se concentreze asupra filmului. Extratereștrii tocmai îl capturaseră pe singurul om în stare să li se opună și eroina plângea cu lacrimi fierbinți.

Oftând plictisit, Frank duse cutia goală de suc și borcanul de măsline în bucătărie. Când se întoarse, după vreo cinci minute, eroii filmului contemplau cerul pe care dispărea farfuria zburătoare. Nu va ști niciodată cum reușise frumoasa blondă să-și elibereze iubitul savant, nici cum reușiseră să-i alunge pe dușmani de pe planetă.

Frank luă telecomanda și începu să caute ceva ce nu-i solicita prea mult atenția. Sigur, gândi el iritat, femeile fac întotdeauna în așa fel încât să-ți scape exact atunci când îți vei imagina că le-ai cucerit.

Pe unul dintre canale era un recital de cântece tradiționale, dar nu reușea să se concentreze.

Cu privirea ațintită spre telefon, încerca să-și imagineze reacția Camillei dacă ar suna-o. La urma urmei, poate că îi interpretase greșit atitudinea. Oricum ar fi, risca să nu poată să-și găsească liniștea până când nu va vorbi cu ea.

Puse mâna pe receptor și rămase îndelung nemișcat, încremenit în această poziție.

"Ce mai aștepți, bătrâne? Vreun mesaj divin? Ridică afurisitul ăsta de receptor și termină cu obsesiile".

Începu prin a suna la informații, care îi dădură numerele a trei Camille Barnett. Din fericire, îi știa adresa, așa că putu să-și pună imediat planul în execuție ...

Auzi telefonul sunând, dar i se păru că sună mai slab decât bătăile inimii lui. După un timp ce i se păru un secol, Camille răspunse. La capătul firului, vocea ei era clară și rezervată. Imediat, își aminti de Tammi adormită pe pătură, între ei.

După ce inspiră adânc, se lansă:

– "Tăcere! Ce lumină răsare la fereastră?

Este Răsăritul și Camille este soarele!"

Tânăra femeie începu să râdă.

– Te înșeli asupra piesei, pare-mi-se. Ce ai zice de: "Neliniște, nefericire, ceață;

Să ardă focul, să fiarbă cazanul!"

– Nu este la fel de romantic! replică el.

Neprimind nici un răspuns, vru deodată să închidă telefonul. Ce nevoie avea să-și atragă antipatia misterioasei domnișoare Barnett? Dar amintirea unor buze roz alături de ale sale îl opri. De data aceasta, nu-și va risipi șansele.

– Ce ai zice de o cină sub clar de lună? reluă el. Imaginează-ți tufele de trandafiri, licărirea lumânărilor și vinul rece strălucind într-o carafă de cristal.

Dorințele tale vor fi ordine.

Se întrerupse brusc, conștient că se purta ca un îndrăgostit emoționat.

– Ceea ce încerc să-ți spun, este că aș vrea să ieșim împreună săptămâna viitoare. Vineri seara, de exemplu.

Nu era nevoie de vrăjitoarea din "Macbeth" pentru a interpreta tăcerea prelungită care urmă propunerii lui. Înainte ca ea să-i răspundă, Frank simți că devenise stacojiu.

– Invitația ta mă flatează nespus, Frank, dar trebuie să plec din oraș. Știi că, în meseria mea, călătoresc foarte mult.

El nici măcar nu încercă s-o convingă că poate aștepta întoarcerea ei. Mai schimbară stânjeniți câteva fraze înainte să închidă telefonul. Frank rămase mult timp cu ochii la el. La naiba cu femeile!

Se scotoci prin buzunare și scoase o bucată de hârtie pe care o privi înainte să formeze alt număr de telefon. Îi răspunse repede o voce tânără și cam timidă.

– Vickie? Sunt Frank Weisbacker. Mă întrebam dacă ai accepta să-mi mai acorzi o a doua șansă după festa pe care ți-am jucat-o?

Fata acceptă imediat invitația, dar Frank nu se simți atât de satisfăcut pe cât crezuse.

Capitolul 6

Camille își orientă aparatele de fotografiat astfel încât să încadreze bine hainele încrustate cu pietre prețioase, apoi reglă deschiderea diafragmei în funcție de lumina slabă care domnea în galerie.

– Aș fi putut să pariez că vei fi aici! se auzi o voce sarcastică. Camille strânse din dinți, fără să se clintească.

– Ziceam că ...

– Te-am auzit, Kent.

Își schimbă poziția ca să fotografieze dintr-un alt unghi centura de castitate care aparținuse unei tinere prințese egiptene. Deocamdată, expoziția avea loc la Memphis, unde Camille și Kent Oranski veniseră să facă un reportaj înainte să fie transferată în Kansas City.

În alte împrejurări, Camille s-ar fi bucurat să viziteze Memphisul; din păcate, tovarășul ei de călătorie nu prea-i plăcea. Kent era un jurnalist bun, dar pretindea că își scrie articolele între două cuceriri feminine. Părerea Camillei era că pur și simplu era victima exigențelor lui hormonale. Iar în săptămâna aceasta, obsesia lui atinsese un nivel record.

– Acesta este secretul tău, Camille cea de gheață?

Ea își lăsă jos aparatul pentru a scruta fața ironică a colegului său. Acesta era atât de puțin conștient de faptul că este inoportun, încât era greu să te superi pe el. Semăna cu un cățel excitat care nu-și dă seama că prostiile lui s-ar putea să nu-i fie pe plac stăpânului.

– Asta este, nu-i așa?

Mimând o solicitudine îngrijorată, o prinse de umeri pe tânăra femeie.

– Ești victima unei crude manipulări. Ești obligată să rămâi neprihănită până când reapare cavalerul tău rătăcitor și ...

Ea se smulse din mâinile lui și făcu un pas în lături, concentrându-se din nou asupra bijuteriilor prețioase ale prințesei egiptene.

– Kent, zise ea cu fermitate în timp ce își regla obiectivul, eu nu sunt o fetișcană disperată și cu siguranță că nici tu nu ești cavalerul meu rătăcitor. Te rog, du-te și joacă-te în altă parte și lasă-mă să-mi fac treaba.

Kent începu să râdă.

– Ești într-adevăr încuiată într-un turn de fildeș, Camille! Nu te simți prea singură?

Ea continuă să-și facă seria de fotografii. Când își alesese această meserie, nu-și dăduse seama că puteai foarte bine să-ți găsești un refugiu în spatele unui aparat de fotografiat.

Sau poate știuse întotdeauna?

– Găsește-ți altă victimă, Kent, îi spuse ea cu răceală. Nu doresc să-mi sară nimeni în ajutor.

El ridică din umeri și întinse mâna s-o bată pe umăr.

– Cum zici tu!

-Dacă totuși va fi cazul ...

Kent ridică brațele în semn că se predă și se dădu un pas înapoi.

– Știu, știu! Dacă totuși va fi cazul, n-o să faci apel la mine ca să joc rolul de Făt-Frumos. Camille zâmbi.

– Și se zice că ai în minte doar numere de telefon și unele statistici indispensabile!

– Vezi așadar cât sunt de subestimat. Acum, dacă vrei să-l cunoști pe adevăratul Kent Oranski ...

– Îl cunosc pe adevăratul Kent Oranski, și n-am încredere în el decât la lumina zilei, și atunci cu condiția să nu-i pierd din ochi mâinile. Acum, pleacă, am de lucru. De ce nu te duci să vorbești cu acea fermecătoare domnișoară care face pe ghidul, în timp ce eu îmi termin treaba?

– Este drăguță, nu-i așa?

Kent își strânse nodul de la cravată și își trecu mâna prin păr.

– Crezi că m-ar putea ajuta să-mi scriu articolul?

– Sunt sigură.

Oftă ușurată când colegul ei plecă în căutarea unor cuceriri mai ușoare. Kent nu se plictisea niciodată de aceste galanterii zadarnice și ea se întreba uneori dacă el cunoștea semnificația cuvântului "nu".

De altfel, nu putea fi vorba despre faptul că ea descuraja mereu bărbații. Când reușise să accepte că nu toți seamănă cu Jerry, se străduise să se împace cu viața. Asta însemna că, în paralel cu meseria în care se lansase cu o frenezie pe care apropiații ei nu o înțelegeau, acceptase uneori să se lase curtată.

În anii pe care-i petrecuse la Des Moines, își făcuse un oarecare număr de prieteni care nu excludeau și prezența unor bărbați agreabili. Dar își dăduse repede seama că nu era ușor să găsească unul care să-i poată accepta modul de viață. De cele mai multe ori, era vorba despre bărbați divorțați în căutarea unei mame vitrege pentru progeniturile lor.

Sau care concepeau viața numai după valorile tradiționale: un cămin, o nevastă ... și copii.

Bărbații și copiii ...

Bărbații ori aveau deja copii, ori voiau să aibă. În ambele cazuri, Camille nu avea altceva de făcut decât să fugă.

Un singur bărbat o făcuse să-și pună întrebări asupra acestei incapacități a ei de a suporta apropierea copiilor. Buddy, care avea o inimă caldă, ascunsă în trupul lui solid de antrenor de fotbal. Îl întâlnise când echipa lui de liceu începuse să câștige toate meciurile, în Iowa. Aceste succese repetate făcuseră subiectul unui reportaj.

Urmărindu-l în toate deplasările, cu aparatul de fotografiat în mână, ajunsese să se convingă că Buddy este altfel. Acceptase să petreacă un weekend cu el și, cu această ocazie, să-i cunoască băiețelul. Nu fără obișnuita-i teamă, evident, dar simțea că Buddy și fiul lui ar putea să umple golul pe care-l resimțea în viața ei.

Își începuseră ziua cu o vizită la grădina zoologică. Băiețelul care era o minusculă replică roșcată a voinicului său tată, era cel mai adorabil omuleț pe care-l văzuse vreodată. Dar din clipa în care îl luase în brațe, își dăduse seama că nu va face față.

În mai puțin timp decât îi trebui băiețelului să răstoarne un cornet de înghețată pe tricoul curat, Camille eșuă în intenția ei. Tremurând toată, cu un nod în stomac, avusese atunci primul ei atac de panică după ani de zile.

Reușise să și-l stăpânească, dar cu prețul ridicării unei bariere de netrecut între ea și acest omuleț de trei ani.

Nimeni altcineva în afară de ea nu știuse că era cât pe ce să se producă, dar vizita la grădina zoologică se mărginise la expresia ei cea mai simplă. Văzând-o din ce în ce mai distantă, Buddy păru tulburat și dezamăgit.

– Credeam că voi doi vă veți înțelege bine, îi spusese el lăsând-o în fața porții. Cei mai mulți dintre cunoscuți țin la micuțul meu ... Îmi pare rău că nu este și cazul tău.

– Nu-i vorba despre asta, Buddy, reușise ea să răspundă. Nu este nimic personal.

– Nimic personal? repetase el neîncrezător. Cum poți să afirmi așa ceva când este limpede că ți-a fost greu să-l suporți din clipa în care l-ai cunoscut?

– Îmi ... îmi place de el foarte mult. Doar că ...

Se întrerupsese. Cum să explice inexplicabilul? Uneori, i se părea că doar cei care trăiseră experiența dezumanizantă a sterilității ar fi putut s-o înțeleagă.

Buddy ascultase cu o aparentă bunăvoință când îi vorbise, dar acum, părea rănit și dezamăgit.

– Pentru că nu este al tău, nu-i așa? Deci nu este destul de bun pentru tine ...

– Nu, Buddy. Doar că apropierea de copii îmi este uneori insuportabilă.

Slăbită, cu mâinile umede, se întrebase de ce se întâmplau toate astea când ea se străduia să redea vieții sale un curs normal.

Când descoperi că ești incapabil să ai tu însuți copii, lucrul acesta aproape te dezumanizează. Esta ca și cum ar lipsi un element indispensabil , ca și cum ar exista un gol imens ...

Chipul împietrit al lui Buddy îi demonstrase cât de zadarnice erau explicațiile ei. Cuvintele dureroase îi muriseră pe buze.

Buddy se retrase un pas, cu privirea aspră.

– Foarte bine. Dacă îți este atât de greu să te afli în apropierea copiilor, regret că ți-am impus această încercare.

Camille scoase filmul din aparat pentru a-l înlocui cu altul. De ce era atrasă de bărbați cu care nu putea să-și împartă viața? Bărbați precum Frank Weisbacker, care nu se mulțumea să aibă o fiică, ci două. Un bărbat care încă nu știa că ea și copiii nu erau compatibili. Se înfioră, amintindu-și cât de aproape fusese să repete dezastrul întâlnirii cu fiul lui Buddy atunci când fiicele lui Frank se așezaseră pe pătură, în seara festivalului Shakespeare. Dacă n-ar fi învățat să-și controleze reacțiile prin yoga, s-ar fi acoperit o dată în plus de rușine și ridicol.

Și nimic nu-i permitea să afirme că acest lucru nu se va produce altă dată.

Când Frank îi telefonase, ceva mai târziu, aproape regretase că el nu ghicise de ce ea se poartă astfel. Dacă

și-ar da seama cât de mult o afecta prezența fetelor lui, un bărbat ca Frank ar renunța să-i mai telefoneze.

***

Când ajunse în camera de hotel, Camille își puse aparatul de fotografiat pe un scaun și începu să-și maseze gâtul dureros. Mai întâi, un duș rapid. Apoi, se va duce să mănânce undeva o salată înainte de a se culca și a continua să citească oribilul roman de doi bani pe care-l cumpărase la aeroport.

Revigorată de apa caldă, își puse o fustă și un tricou de bumbac. Își ștergea părul cu un prosop când sună telefonul.

Nu recunoscu vocea de la capătul firului.

– Doamnă Barnett, îmi pare rău că vă deranjez după o zi lungă de muncă, dar redactorul dumneavoastră mi-a spus unde vă găsesc. Mă numesc Bill Kovalski, de la Presa Universitară din Nebraska. Cu siguranță, vă veți bucura să aflați că avem aprobarea pentru albumul dumneavoastră despre muncitorii din Vestul Central.

Prosopul îi căzu din mâini Camillei.

– Glumiți?

Interlocutorul său izbucni în râs.

– Nicidecum. Suntem într-adevăr foarte emoționați de acest proiect și grăbiți să discutăm mai în amănunt despre asta.

Uluită, Camille îl asculta pe editor expunând în linii mari contractul. Avansul n-o s-o îmbogățească, nici chiar vânzările, dar era un pas în plus în direcția pe care și-o alesese. Un alt indiciu că viața ei era mai fertilă decât sperase din moment ce dădea roade. Era o minune să poată scoate albumul de fotografii, comentat de unul dintre poeții cei mai cunoscuți.

Abia își stăpânea emoția în timp ce-și lua notițe în carnețel.

După ce închise telefonul, îi fu greu să-și tempereze bucuria. Evenimentul trebuia sărbătorit cu șampanie, gândi ea învârtindu-se în jurul ei. După ce își ridică părul în coadă de cal, își examină hainele cu un ochi critic. Nu erau prea potrivite pentru ocazie.

Tremurând de emoție, Camille se gândi să-l invite pe Kent la cină. Era cu siguranță o greșeală, dar avea nevoie să împărtășească entuziasmul cu cineva.

Mânată de un impuls subit, formă un număr de telefon. Ascultă cu emoție soneria care răsuna la sute de kilometri. Curând, îi răspunse o voce caldă, ușor tărăgănată.

Camille inspiră profund.

– Mamă? Sunt eu, Camille.

– Cami! Cât mă bucur să te aud! De unde mă suni, draga mea?

– Sunt în Memphis, mamă. Fac un reportaj pentru jurnal. Mamă, eu ...

– Munca asta nu-ți lasă nici o clipă de răgaz, nu-i așa? Abia dacă ai timp să te bucuri de noua ta casă. Te-ai instalat bine? Aseară, tocmai îi spuneam tatălui tău că aș putea să scot perdelele din lada din pod, în caz că ...

– Mulțumesc, mamă, dar nu pentru asta te-am sunat. Voiam să-ți dau o veste bună.

– Adevărat? Oh, draga mea, asta îmi amintește că am și eu una pentru tine. De altfel, chiar aveam de gând să te sun, dar nu știu niciodată când ești acasă. Nu ai vorbit cu Frankie și cu Barbara, nu-i așa?

Camille se abținu să-i spună mamei sale că nu mai vorbise cu fratele său și cu soția acestuia de la Crăciunul trecut.

– Suntem cu toții încântați, draga mea. Închipuiește-ți! Așteaptă încă un copil, și de data asta, tocmai am aflat că va fi fetiță. După trei băieți, se face în sfârșit dreptate, nu crezi? Începusem să disper că nu voi avea o nepoțică. Frații tăi cred că vor avea doar băieți.

Mama Camillei începu să râdă.

– Am început deja cumpărăturile, continuă ea.

Și doctorul a spus că o să fie ...

Camille se așeză pe marginea patului și o lăsă pe mama sa să-și continue flecăreala. O va lăsa până la urmă și pe ea să-i spună propriile vești.

Ochii ei căzură pe un carnet de note, rătăciră peste rândurile scrise în grabă. Deodată, propiectul ei cu albumul de fotografii nu i se mai păru atât de minunat ...

– Dar am uitat că ai și tu să ne dai niște vești bune. Despre ce este vorba, Cami?

Vocea mamei sale vibra plină de speranță încât Camille își dădu seama că o va dezamăgi din nou. Părinții ei așteaptă de ani de zile să-i anunțe că se recăsătorește. Știa că reușita ei în carieră nu-i satisfăcea decât pe jumătate, chiar dacă nimeni nu i-o spusese vreodată direct.

– Nu-i mare lucru, mamă. Atâta doar că trebuie să fac un album de fotografii pentru Presa Universitară. Nimic mai mult ...

– Un album? Tatăl tău va fi foarte mândru de tine, draga mea.

Tonul ei trăda o totală lipsă de înțelegere.

– Mulțumesc, mamă. Ascultă, spune-le lui Frankie și Barbarei cât mă bucur pentru ei ...

După ce închise, Camille mai aruncă o privire în oglindă. Acum, fusta și tricoul i se părea că se potrivesc perfect cu dispoziția ei. La urma urmei, ce avea de sărbătorit?

Triumful sterilității sale!

Amintindu-și lipsa de entuziasm a mamei sale față de ceea ce ei i se păruse atât de minunat cu câteva minute înainte, Camille își întoarse privirea de la oglindă. Totuși, nu era nimic chiar atât de uimitor să fabrici un bebeluș plângăreț, cu fața roșie și șifonată. Mii de oameni fac asta în fiecare zi.

"Mii de oameni o fac în fiecare zi, își repetă ea. Alții nu sunt buni decât să developeze filme".

Iritată brusc împotriva ei înșiși, Camille se întoarse pentru a-și înfrunta imaginea din oglindă. Cu pumnii strânși, îi aruncă o privire scânteind de furie.

– Nu ești bună de nimic! strigă ea. Viața ți-a dăruit ceea ce așteptai de la ea, dar oamenii vor pur și simplu altceva de la tine. Nu-ți rămâne decât să găsești de făcut altceva mai bun dacă vrei să le fii pe plac!

Din oglindă, o privea un chip nefericit. Își șterse lacrimile cu o mână furioasă și își scoase hainele.

Câteva clipe mai târziu, îmbrăcată într-un trening gri, stătea întinsă pe mocheta portocalie, cu picioarele îndoite și cu mâinile întinse deasupra capului, străduindu-se să respire rar și profund.

***

Frank aruncă o privire la ceas. Unele greșeli le faci toată viața, gândi el.

Piciorușele goale ale lui Tammi depășeau pătura cu care se învelise când se așezase în fața televizorului. În jurul ei plutea un miros puternic de medicamente, așa cum se întâmpla de o săptămână încoace. Frank descoperise repede că prefera o zi de muncă grea decât să vegheze douăzeci și patru de ore un copil de opt ani bolnav de gripă. Situația se înrăutățise și mai mult de când Tammi se simțea mai bine, fără ca totuși să poată să meargă la școală.

– Te culci peste o oră, de acord? spuse el acoperind picioarele fetiței. Și fără smiorcăieli!

Tammi făcu niște ochi mari nevinovați, care însă nu-l înduioșară pe tatăl său.

– N-o să mă smiorcăi, tată, îți promit.

Frank se mai uită o dată la ceas. Unde naiba o fi Heather? Îi promisese că se va întoarce devreme astfel ca el să aibă timp să treacă pe la Vickie Anderson s-o ia de acasă. La gândul acesta, Frank se încruntă. Până la urmă, ar fi preferat să-și petreacă seara cu fetele lui decât să facă pe cavalerul față de o fată pe care nici n-o cunoștea.

După vreo zece minute, se pregătea să-și anuleze întâlnirea când Heather catadicsi în sfârșit să apară. Când o văzu cu ochii machiați și cu buzele rujate strident, se înfurie la culme.

– Ce înseamnă mascarada asta?

– Despre ce vorbești?

– De tot machiajul tău. Ți-ai întins pe față produse care ar asigura prestațiile unei Miss America timp de cel puțin un an.

Heather ridică ochii spre cer și se îndreptă spre camera ei ridicând din umeri cu ostentație.

– O să-ți ștergi imediat astea. Și nu te mai gândi să ieși din casă mâzgălită astfel!

Heather îi întoarse o față insolentă.

– Pe ce planetă ai trăit, în ultima vreme? N-ai urmărit deloc evoluția moravurilor, să știi ...

***

Două ore mai târziu, Frank trebui să recunoască faptul că fiica lui avea dreptate în această privință.

Două ore mai târziu, tocmai se întreba dacă n-ar susține mai ușor o conversație cu Heather decât cu Vickie Anderson ...

Trebuise să renunțe la fantasmele lui despre o fată de la țară, voinică, în clipa când Vickie apăru în prag. Era înaltă și blondă, dar asta era tot ce corespundea speranțelor sale.

Adevărata Vickie Anderson era un model de fată sofisticată, o creatură ieșită direct din revistele de modă. Părul blond îi cădea peste umeri, ținut într-o parte de o enormă agrafă în formă de pește, turcoaz. Cerceii asortați și lungi îi loveau obrazul, aproape până la umăr. Rochia argintie de mărimea unui tricou ceva mai lung, îi descoperea picioarele frumoase atât cât îi permitea decența. Cât privește decolteul, la fel de adânc și în față și în spate, nu lăsa nici un dubiu: lenjeria fetei era redusă la cea mai simplă expresie a ei.

– Ador să vin în Omaha în perioada concertelor, zise ea începând să mănânce din peștele la grătar.

O dusese într-un restaurant specializat în fripturi bune de vită și ea comandase pește! Frank se străduia să se concentreze asupra numelor de muzicieni pe care ea le pomenea în discuție. Nu cunoștea nici unul. Fără îndoială, era vorba despre trupe mai noi.

– Ai dreptate, zise el totuși.

– Anul trecut am asistat la două manifestări muzicale. Și tu?

– Eu? Eu ... nu prea ies.

Ea făcu o mutră dezaprobatoare.

– Este adevărat că astăzi, cu CD-urile, poți foarte bine să stai acasă și să asculți, nu-i așa? Frank nu simți nevoia să precizeze că el nu avea nici măcar un CD player. De fapt,

nici nu mai vedea necesitatea de a continua această seară. De îndată ce putea s-o facă fără să pară grosolan, avea de gând s-o conducă pe frumoasa Vickie Anderson acasă la unchiul ei Jessie.

Încercase mai întâi s-o facă să vorbească despre familie, dar pe Vickie o plictiseau părinții ei în cea mai mare măsură. Ei erau mai preocupați de recolta lor de porumb decât de cariera lui Vickie ... iar ea avea un interes nemăsurat pentru investiții bancare.

– Nici nu m-ai recunoaște îmbrăcată în hainele mele de lucru, spusese ea.

Acesta era măcar un lucru de care el nu se îndoia.

După aceea, el abordase subiectul studiilor lui de la universitate sperând că fotbalul le va furniza un alt subiect de discuție. Vickie însă nu-i ascunsese disprețul ei față de acest sport vulgar.

– Nu reușesc să înțeleg cum vrem noi să facem să evalueze mentalitățile masculine dacă vom continua să ridicăm în slăvi această virilitate vulgară.

Frank se întrebase de ce acceptase să iasă cu un bărbat care muncea cu brațele.

În timp ce mâncau desertul, Frank se gândea la ultima femeie alături de care cunoscuse momente de comuniune mentală. Camille ... Camille care-l înțelesese atunci când el debitase tot felul de baliverne în legătură cu viața de la țară.

Camille care păruse să-i aprecieze munca. Nu-i spusese ea că voia să-i facă loc în albumul ei de fotografii? Camille care apreciase cidrul și serile reci de toamnă.

– Îți place cidrul? o întrebă el pe nepusă masă.

Fata, care tocmai ținea o dizertație despre efectele catastrofale ale SIDA asupra tineretului din orașe se întrerupse brusc.

– Poftim?

– Cidrul cald, aromat bine ... Îți place?

– Vrei să bei acum? întrebă ea cu o oarecare iritare.

Frank scutură din cap și aruncă o privire fugară la ceas. Cu un pic de noroc, se va întoarce acasă la timp pentru a vedea ultimul sfert de oră din meciul de fotbal la care renunțase pentru a se întâlni cu Vickie.

Capitolul 7

Camille se opri la jumătatea drumului spre masa lungă care se prăbușea pur și simplu sub atâtea farfurii și tăvi. Propria ei farfurie era deja plină, și nu se servise încă din macaroanele cu brânză nici din acel apetisant gulaș pregătit special pentru a o prinde în capcană.

Se întoarse spre Penny.

– Nu mi-ai spus că asociația proprietarilor din cartier avea drept scop să mă facă să pun pe mine zeci de kilograme.

Penny începu să râdă.

– Profită de asta! O să începi să ții regim de mâine. Cu viața pe care o duci, nu ai prea des ocazia să savurezi mâncăruri atât de delicioase.

Amintindu-și de sandvișul uscat și cartofii prăjiți prea sărați pe care-i mâncase ieri, Camille luă o chiflă moale, aurie, și și-o puse pe farfurie.

– Sper că n-o să-mi spui că te-ai săturat, murmură Penny. Tocmai am zărit ceva ce îți va face într-adevăr poftă.

– Nu mă mai ispiti ...

Urmărind privirea lui Penny, tăcu brusc și picioarele începură să-i tremure. Își privi cu reproș prietena.

– Îți apreciez umorul, Penny ...

– Sunt gata să pariez că trei sferturi dintre femeile de aici consideră că Frank Weisbacker constituie cel mai apetisant fel de mâncare de la această recepție.

– Aceleași trei sferturi dintre femei vor considera că ești o bârfitoare îngrozitoare, răspunse Camille.

Se gândi cu satisfacție că reușea să se prefacă admirabil că este indiferentă în această ușoară comedie pe care i-o impunea Penny. Și nu era deloc ușor, pentru că Frank nu i se păruse niciodată mai seducător, cu acea cămașă ecosez pe nuanțe de bleu, cu bretelele galbene și pantalonii din in bej care-i puneau în valoare picioarele lungi.

– Iar tu ești o gâscă albă, continuă Penny pe un ton neutru. Urmează-mă, tocmai m-a lovit o inspirație. Dacă ești într-adevăr insensibilă la acel păr blond și la farmecul acelor ochi albaștri, nu riști nimic venind cu mine. Am chef să stau puțin de vorbă cu Frank.

– Du-te. În ceea ce mă privește, rămân să mănânc.

Cu un aer hotărât, Camille se așeză și începu o discuție cu vecina ei, o necunoscută, în timp ce Penny se îndepărta cu pași mari. Din fericire, femeia se dovedi o vorbăreață pătimașă și nu observă că atenția Camillei este îndreptată în altă parte.

Cu coada ochiului, îi văzu pe Frank și pe Penny stând de vorbă și zâmbind. Hotărâtă, Camille își întoarse privirea. Cu siguranță, nu-și va pierde timpul pândind un bărbat a cărui viață era incompatibilă cu a ei.

Penny nu întârzie să se întoarcă. Afișa un calm neliniștitor și zâmbetul unei pisici pofticioase. Camille se abținu și nu-i puse nici o întrebare.

– S-ar zice că adunarea va începe în curând, zise ea arătând spre scaunele aliniate în fața unei mese și a unui microfon pe estradă. Care-i ordinea de zi?

– Trebuie să discutăm un proiect educativ în legătură cu drogurile, în acord cu școlile din împrejurimi.

Penny i-l arătă cu degetul pe președintele asociației, care așeza niște dosare pe masă. Camille se prefăcu interesată, dar privirea ei rătăcea prin mulțime, în căutarea unei cămăși bleu.

– Al doilea punct se referă la acel weekend de curățenie despre care ți-am vorbit, continuă Penny. Vei putea să ne ajuți?

– Poftim?

Camille se aplecă să-și pună poșeta sub scaun, și profită de ocazie ca să arunce în treacăt o privire în spatele ei. Reperă imediat pata bleu și se ridică.

– Parcă mi-ai spus că acesta ar trebui să aibă loc peste două săptămâni?

În timp ce îi făcea vagi promisiuni prietenei sale, Camille aruncă din nou o privire indiferentă peste umăr. Frank era așezat în fundul sălii, și o frumoasă creatură roșcată stătea alături de el.

În tot acest timp, membrii asociației discutaseră o mulțime de lucruri și treceau deja la punctul trei de pe ordinea de zi. Penny îi făcu semn Camillei, lovind-o ușor cu cotul în coaste.

– Ajungem la ce este mai interesant. Ia ascultă!

Camille se strădui să se concentreze asupra discursului ultimului orator, dar reuși să audă doar câteva frânturi. Era vorba despre eforturile asociației de a contribui la înfrumusețarea parcului.

– Vrei ceva de băut? șopti ea aplecându-se spre Penny.

I se părea dintr-o dată imposibil să stea locului, așezată pe scaun.

– Nu acum. Trebuie să fii atentă la ceea ce va urma.

– Numai asta fac, nu vezi?

Mințea cu nerușinare.

Luă cele două pahare și se îndreptă cu ele spre barul așezat de-a lungul unui perete. Vocile amplificate de microfon ajungeau până la ea, dar habar n-avea despre ce se discuta, prea ocupată să nu piardă din ochi pata bleu și capul roșcat din fundul sălii.

Când se întoarse spre locul ei, o văzu pe Penny în picioare adresându-se asistenței.

– Camille Barnett, recent mutată printre noi, este o tânără și talentată fotografă. În cazul în care consiliul municipal va refuza să se deplaseze ca să constate starea deplorabilă a parcului nostru, sunt sigură că fotografiile Camillei vor fi dovezi suficiente pentru a-i convinge.

Camille zâmbi și bombăni ceva de neînțeles. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că Penny nu se va mulțumi doar cu promisiuni vagi.

– Dar oare consilierii municipali ne vor asculta? se auzi o voce sceptică.

– Bună întrebare! replică Penny. De aceea, le sugerez Camillei și lui Frank Weisbacker să colaboreze la acest proiect. După cum știți, Frank lucrează la serviciul de întreținere a mediului și ...

Camille fu cât pe ce să scape paharul din mână. Mintea lui Penny era mai întortocheată decât își imaginase. O trase de mânecă să o facă să tacă. Zadarnic.

– Penny! zise ea încet. N-ai dreptul!

Penny n-o luă în seamă și își continuă discursul. Și firește, reuși să-i convingă pe membrii asociației că Frank și Camille formau o echipă care va asigura succesul proiectului lor.

Peste celelalte voci se ridică o voce gravă pe care Camille o recunoscu cu ușurință:

– În măsura în care eu lucrez pentru municipalitate, nu sunt sigur că ar fi oportun să ...

Înlăturând obiecțiile lui Frank, Penny propuse ca sugestia ei să fie supusă la vot. Câteva clipe mai târziu, după ce toți membrii votară, Camille și Frank formau o echipă. Împotriva voinței lor, se pare, dar totuși o echipă.

– Cum ai îndrăznit să-mi faci așa ceva? își întrebă Camille prietena când aceasta se așeză. Dacă Frank își închipuie că eu sunt la originea acestei idei strălucite?

– Cu atât mai bine! Va crede că te interesează.

– Chiar dacă ar fi așa, n-aș fi de acord ca el să știe.

– Ia te uită! Și de ce, mă rog?

Camille oftă adânc și își îmbrăcă mantoul.

– Uită ce ți-am spus și hai să ieșim înainte să mă mai vâri într-un bucluc.

– Trebuie să stau mai întâi de vorbă cu președintele. Ce-ai zice de o vizită generală a tuturor caselor învecinate în primăvara viitoare? Să facem un album!

– Am plecat!

– Casa ta ar fi tocmai potrivită pentru ...

– Am plecat! Uită că ne-am cunoscut vreodată!

Râzând, Camille se îndepărtă de prea inventiva ei prietenă. Câteva clipe mai târziu, înfrunta briza rece de octombrie. Mergând repede, examină toate soluțiile care i-ar permite să iasă din situația jenantă în care o adusese Penny.

Poate că ar putea să-i împrumute aparatul de fotografiat creaturii roșcate pe care o zărise șezând lângă Frank, se gândi ea cu o umbră de amărăciune.

***

Mâna vecinei lui Frank îi strângea acestuia brațul ca un boa constrictor. Cu prețul unui efort imens, Frank își dezlipi privirea de Camille care tocmai ieșea din clădirea gimnaziului unde avusese loc adunarea. Era la fel de fermecătoare ca în amintirile lui.

Își îndreptă apoi privirea spre femeia de la brațul lui. Din păcate, aceasta locuia în același imobil cu el și de aceea credea că are drepturi asupra vecinului său.

– Lettie, mi-a făcut o reală plăcere să discut cu tine, dar...

Se întrerupse, văzând-o că afișează o expresie dezolată.

– Sper că n-o să mă părăsești acum? Speram că putem să ne întoarcem împreună acasă ...

– Aș face-o cu plăcere, Lettie, dar trebuie să discut despre proiect cu doamna Barnett.

Se desprinse cu greu de strânsoarea vecinei sale.

– Dar, Frank ...

– Știam că mă vei înțelege. Pe curând ...

O lăsă pe roșcată uimită și alergă s-o ajungă din urmă pe Camille, ceea ce se întâmplă după vreo cincizeci de metri de liceu. Ajuns în spatele ei, încetini pasul. Spera ca nu cumva parfumul greu al lui Lettie să-i fi impregnat hainele.

– De data aceasta, nici măcar nu-ți voi cere voie, zise el când ea îl privi surprinsă.

– Despre ce vorbești?

– Nu-ți voi cere voie să te conduc acasă, și în felul acesta, nu-ți voi oferi ocazia să mă refuzi.

– Ascultă, Frank, este inutil să ...

– Pentru nimic în lume!

Își trecu mâna pe sub brațul ei. Camille părea încordată, ca și cum ar fi refuzat să se abandoneze.

– Trebuie să discutăm despre acest proiect, și ...

Ea făcu un pas în lături, obligându-l astfel să-i dea drumul.

– Este suficient că eu voi face fotografiile.

După aceea, ți le voi aduce ție și vei face ce urmează. De acord?

Frank scutură din cap.

– Imposibil. Ai nevoie de mine ca să-ți arăt cele mai bune locații. Eu cunosc argumentele susceptibile să convingă primăria că parcul are nevoie să fie restaurat. Tu nu le cunoști. Vom fi obligați să lucrăm împreună.

– Tu i-ai sugerat ideea aceasta lui Penny?

Frank o privi surprins.

– Nu. Speram ca tu să fi fost "instigatoarea".

– Dar ... ai avut o scurtă conversație cu ea înainte să înceapă ședința, pare-mi-se.

Tensiunea care făcea să vibreze vocea Camillei îl bucură nespus pe Frank.

– Ești geloasă?

Ea deschise gura să-i dea replica, dar o închise la loc. Frank înțelese imediat că mersese prea departe. Hotărât lucru, niciodată nu găsea cuvintele potrivite.

Totuși, ea părea să se relaxeze.

– Nu-i vorba despre asta, Frank

– Foarte bine, atunci este un punct câștigat.

El se opri, și cuprinzând-o de umeri, o întoarse cu blândețe spre el. Îi ridică bărbia cu un deget și o obligă să-l privească.

– În acest caz, ce te deranjează?

Camille încercă să scape de privirea lui. Mâna lui Frank se desprinse cu dezamăgire de ea.

– Cunosc această expresie, spuse el oftând. Fiica mea cea mare arată la fel atunci când nu vrea să-mi spună adevărul.

Camille zâmbi, încurcată.

– Frank, sunt sigură că nu-i o idee prea bună.

– Nu-ți sunt pe plac?

– Știi bine că nu-i adevărat.

– Poate că fizicul meu ...?

Ea nu se putu abține să râdă.

– Nu-i vorba despre asta.

– Știu! Mama ta ți-a interzis să te întâlnești cu bărbați care poartă bretele.

– Exact! Cu un gest rapid, el le scoase și le înghesui în buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Bun. Problema s-a rezolvat, așa că spune-mi la ce oră să trec să te iau, mâine?

– Ți se întâmplă vreodată să abandonezi lupta? spuse ea pe un ton mai relaxat.

El o luă de braț înainte să pornească iar la drum.

– Nu. De altfel, te-am prevenit. Spune-mi că este ceva imposibil și eu îți voi expune strategia mea ...

În mod inconștient, încercă să o compare pe Camille cu Lettie, dar nu exista nici o asemănare. Părul Camillei,

acoperit în parte de o simplă beretă, și chiar dacă era machiată, acest lucru nu se vedea.

– Dacă ești de acord, trec mâine pe la ora nouă ...

– La nouă? Bine ...

Mergeau alături, mâna Camillei fiind pusă pe brațul lui Frank. Acesta hotărî să înconjoare o clădire lungă, ceea ce îi îndepărta mai degrabă de casa Camillei. Spre marea lui satisfacție, aceasta nu păru nemulțumită de acest ocol.

– Trebuie că îți iubești mult munca dacă accepți să faci ore suplimentare în folosul comunității, remarcă ea.

Era oare o iluzie? Lui Frank i se păru că degetele ei îi strânseră mai tare brațul.

– Exact. Mi-a plăcut întotdeauna să o ajut pe mama în grădină. Fratele meu prefera să se ocupe de vite împreună cu tata. În ceea ce mă privește, îmi era de-ajuns să privesc plantele crescând.

– De ce?

– În ochii mei, acest fenomen ține de un miracol ...

În timp ce vorbea, Frank își dădea seama că nu îndrăznise niciodată să facă asemenea confidențe cuiva în afară de Doris.

– Ia un pic de pământ, de apă și soare și un mic grăunte. Se va transforma în ceva care va putea să hrănească sau să te adăpostească. Cineva a spus că numai Dumnezeu poate crea un copac și este adevărat, dar El îmi dă voie să-L ajut.

Asta îți dă un sentiment de ...

Frank tăcu, stânjenit de gândul că vorbise prea mult.

– Da?

Ochii Camillei exprimau doar o mare înțelegere.

Ceva explodă în pieptul lui Frank, dând frâu liber unor emoții pe care n-ar fi fost în stare să le numească.

– Un sentiment de a da viață. Înțelegi ce vreau să spun?

– Cred că da, zise ea plecându-și ochii.

– Cred că uneori ai aceeași senzație cu aparatul tău de fotografiat, ca și cum fotografiile tale surprind viața într-un anumit fel.

O umbră de zâmbet pluti pe buzele Camillei, apoi dispăru. Lui Frank i se păru că discerne o ușoară amărăciune, dar se gândi că se înșală, pentru că atunci când ea îi răspunse, vocea ei exprima doar ... resemnare. Totuși, nu era sigur.

– Nu, zise ea. Imaginile reflectă viața, nu o creează.

– Numeroși oameni n-ar fi de acord cu tine. S-ar putea să faci un album, așa mi-ai spus. După părerea mea, nu este nimic mai creativ.

Ea îi zâmbi cu un fel de recunoștință.

– Încep să lucrez la el. Proiectul mi-a fost acceptat.

– Fantastic!

Se întoarse spre ea, o îmbrățișă și o sărută pe frunte, după care îi dădu repede drumul.

– Spune-mi mai multe despre acest proiect!

Ea îi mai dădu câteva detalii și conchise:

– După cum vezi, nu-i prea mare lucru de spus. Îți reamintesc că mi-ai promis că vei poza pentru mine.

Când ajunseră în sfârșit în fața casei ei, începuseră să discute despre fotografiile pe care dorea să le facă și despre când ar fi fost cel mai potrivit moment.

În timp ce vorbeau, Frank se gândea cât era de diferită Doris de Camille. Munca ei de secretară o îndepărta un pic de adevărata ei vocație de soție și mamă. Îl lăsase pe Frank să ia toate deciziile importante și nu le contestase niciodată, chiar nici atunci când el se înșelase.

Viața lângă Camille Barnett, n-ar fi niciodată atât de simplă, și cu toate astea dorea să-i fie pe plac.

– Vrei să bem o ceașcă de cafea fierbinte înainte să ajungi la tine acasă în frig? îi propuse ea.

Casa era cufundată în întuneric, dar era caldă și primitoare. În urma lor, noaptea i se păru lui Frank deosebit de întunecoasă și de rece. Oricum, Heather nu va ajunge acasă înainte de o oră, iar Tammi dormea la o colegă de clasă.

– Cu plăcere.

Camille își conduse oaspetele în bucătărie. Se opri din drum să le spună două vorbe celor doi peruși și să-l pupe pe Baxter pe nas. În timp ce ea își făcea de lucru la

pregătitul cafelei, Frank se străduia să găsească un subiect de discuție. Deodată, această intimitate i se păru foarte periculoasă. Murea de dorința de a se apropia de ea, de a-i mângâia părul și cele câteva șuvițe care-i căzuseră pe ceafă din coada de cal. Încercă să se concentreze asupra unui subiect banal.

– Ți-ai ales o casă cam mare, remarcă el. Probabil că ai de gând să-ți întemeiezi o familie mare.

Camille scăpă din mână zaharnița care se sparse căzând pe gresie. Cu buzele tremurând, privi o clipă dezastrul pe care-l provocase, apoi îngenunche. Cum Frank făcuse același lucru, mâinile li se întâlniră deasupra vasului spart.

– Sunt foare stângace, zise ea cu o voce tremurată.

– Dacă mi-o încredințezi mie, pot să ți-o lipesc la loc.

Privirea tristă a Camillei nu se desprindea de zaharnița spartă și grămăjoara de zahăr. Frank se ridică și o prinse de mână ca s-o ajute să se ridice și ea.

– O să fie ca nouă, îți jur. Abracadabra, și vei uita acest eveniment nefericit. Eu sunt magician ... în fine, aproape. Nu ți-am spus niciodată?

Camille zâmbi slab.

– Nu încă.

Când se apropie de ea, zahărul trosni sub tălpile pantofilor.

– Acum știi, așa că nu mai ai de ce să fii îngrijorată.

Magicianul tău personal îți stă la dispoziție.

– Nu sunt sigură că aș putea crede în magie.

– Adevărat? zise el neîncrezător.

Își puse mâinile pe umerii ei și-i strânse ușor. Ea își încrucișase mâinile pe piept, ca pentru a mai ridica un obstacol între ei.

– Există tot felul de miracole, Camille. Nu trebuie decât să crezi în ele.

– Nu-i atât de ușor, Frank.

El începu să-i mângâie ușor ceafa. Sub degetele lui, o simți cum se relaxează încetul cu încetul. Ea închise ochii.

– Știu foarte bine, spuse el.

Camille oftă, iar el își lăsă mâinile să alunece ușor de pe umeri spre brațe, obligând-o să și le desprindă. Când acest lucru se întâmplă, o atrase spre el. Văzând că nu protestează, se aplecă să o sărute.

Sărutul lor fu unul cald, blând. Frank bănuia fragilitatea, vulnerabilitatea Camillei, ceva ce ar fi putut-o îndemna să fugă dintr-o clipă în alta. Ca să prevină acest impuls, puse în îmbrățișarea lui toată tandrețea pe care o simțea pentru ea în acest moment.

Când simți pe spate presiunea ușoară a degetelor Camillei, îmbrățișarea lui deveni mai pasională. Mâinile îi cuprinseră cu gingășie sânii. Camille gemu languros și se strânse mai mult pieptul lui, cu inima bătându-i nebunește.

Dacă un timp ce i se păru o eternitate, Frank se îndepărtă ușor de ea și o privi în ochi. Camille părea totul dezorientată.

– Vezi? Nu-i așa greu să crezi în magie.

Ea zâmbi, stânjenită. Frank se retrase un pas pentru a le da amândurora spațiul necesar ca să-și recapete cumpătul. Din nou, zahărul scârțâi sub pantofii lui.

– S-ar zice totuși că puterea mea nu este de ajuns ca să fac să dispară zahărul, spuse el cu o grimasă comică.

În tot timpul cât curățiră gresia și își băură cafeaua, Frank o observă pe Camille. O simțea din nou ezitantă și încordată. Îl întrebă totuși despre pasiunea lui pentru magie. Ca să-i satisfacă curiozitatea, îi povesti că aceasta apăruse pe la vârsta de doisprezece ani, când își cumpărase prima păpușă-ventriloc.

Își dădu repede seama că întrebările ei erau mai ales destinate a-l ține la distanță. Îl făcea să vorbească, și în felul acesta evita ca și ea să i se destăinuie. Frank se uită la ceas. Din păcate trebuia să plece dacă voia să ajungă înaintea lui Heather. Temându-se să nu vadă în ochii ei ușurarea că el pleacă, evită să o privească.

– Trebuie să plec, spuse el. Tammi își petrece noaptea la o prietenă, dar Heather nu va întârzia să vină acasă. Printre altele, un tată celibatar este supus aceluiași orar ca și copiii lui.

Oftă și se ridică, ducându-și ceașca în chiuvetă. Când se întoarse spre ea, Camille continua să stea pe scaun și-l privea cu un fel de stupoare.

– Fiicele tale ... locuiesc cu tine?

– Bineînțeles.

– Și mama lor ce zice?

Zâmbetul lui Frank se șterse.

– Mama lor a murit acum doi ani.

***

Două ore mai târziu, o duzină de filme atârnau de o sfoară, în camera obscură. Camille nu simțea nici o satifacție. Trebuise să se concentreze enorm ca să ducă la bun sfârșit această sarcină simplă. Dacă avea ghinionul să-și lase mintea să rătăcească în derivă, cu siguranță va greși vasele de developare sau va uita cronometrul.

Cu umerii ușor încovoiați, urcă în camera ei. Chiar dacă se simțea istovită, știa că nu-și va găsi cu ușurință somnul.

Așezată în balansoarul de lângă fereastră, îi dădu voie lui Baxter să se ghemuiască în poala ei. Dar pechinezul, la fel ca orice altceva, îi amintea de ceea ce dorea mai mult decât orice să-și șteargă din minte.

Buzele o ardeau încă de sărutările lui Frank, trupul tânjea după îmbrățișările lui, îi simțea și acum căldura brațelor în jurul ei. Dar teama pe care o simțise atunci când aflase că fiicele lui locuiesc cu el încă o apăsa. O legătură cu Frank implica inevitabil întâlnirea cu fetele lui.

Nu va suporta așa ceva.

Încercă zadarnic să-și stăpânească lacrimile. Cum putuse să facă o asemenea greșeală? Și cum va reuși să iasă din această situație?

Capitolul 8

Frank îi arătă rădăcina de copac putrezită care bloca într-o oarecare măsură cursul râului.

– Va trebui să faci vreo câteva fotografii aici, zise el aruncându-i o privire îngrijorată Camillei.

Ea încuviință din cap. De când îl întâmpinase în prag, nu încetase să afișeze o expresie amabilă dar indescifrabilă, așa că această dimineață petrecută în parc i-ar fi alungat lui Frank orice speranță de a avea o relație amoroasă dacă ar fi avut una. Camille era zâmbitoare și plăcută ... dar total inabordabilă.

– Am făcut cumva ceva rău? întrebă el.

Camille tocmai schimba obiectivul aparatului de fotografiat. Preț de câteva clipe, mâinile îi rămaseră

nemișcate, apoi își reluă treaba cu o lentoare care i se păru lui Frank exagerată.

Fără să ridice privirea spre el, spuse încet:

– Nu fi absurd!

Îi adresă apoi un zâmbet absent care nu i se putea citi însă și în ochi.

– Este îmtr-adevăr rușinos ca acest parc să fie lăsat în paragină. De ce face primăria așa ceva?

Frank își stăpâni o reacție de furie.

– Nu intri în joc, Camille.

Tânăra femeie ridică din sprâncene, exprimând o surprindere consternată mimată perfect.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, Frank. Te simți bine în dimineața aceasta?

Strângând din dinți ca să nu dea curs furiei, Frank îi arătă un copac bolnav a cărui scoarță atârna în fâșii de pe trunchi.

– Fă câteva fotografii aici, zise el. Vreau ca ei să vadă ce se întâmplă când lași o situație să putrezească.

Sperase ca ea să aibă o reacție, dar fu dezamăgit pentru că tânăra femeie se mulțumi să facă doar câteva remarci anodine. Începea să creadă că femeile sunt aproape la fel de dificile ca și copiii, când avu o revelație. Poate că tocmai aici era problema cu Heather ... Era în creștere, pe cale să devină una dintre aceste creaturi imposibile!

Se gândise de mai multe ori că s-ar putea să aibă un impact asupra Camillei așa cum el era atras de ea, dar parcă un zid misterios se ridica întotdeauna între ei. Așa ca în seara serbării din parc ... Totul mersese foarte bine între ei până când apăruseră copiii. Iar în ajun, ea se comportase ciudat după ce spărsese zaharnița. Dar când o anunțase că trebuie să plece acasă din cauza fetelor, ea pur și simplu rămăsese împietrită.

Frank avu dintr-o dată o nouă revelație.

Fiicele sale ... Se putea oare ca schimbările de dispoziție ale Camillei să fie legate de fiicele lui?

Nu avea nici un sens. Totuși, dacă se gândea bine, întâlnirile lor decurseseră întotdeauna la fel. Prima oară, la supermarket, Camille fusese cât se poate de amabilă. Dar când, a doua zi, venise la ea Tammi, pusese între ei o barieră invizibilă pe care el n-a putut s-o treacă.

Aruncând o privire spre terenurile de joacă pentru copii lăsate în paragină, Frank se hotărî să joace totul pe o carte.

– O să le arătăm celor de la primărie ce oferă ei copiilor în acest parc!

– Bună idee!

Camille își lăsă aparatul agățat de gât și se îndreptă către un leagăn aflat în stare jalnică. Știind că de data aceasta nu avea nevoie de ajutorul lui, Frank se mulțumi doar să o observe în timp ce ea alegea unghiurile cele mai bune.

Înainte de toate, voia să-și verifice ipoteza că făcea parte dintre acele femei devotate în întregime carierei și care nu știe mare lucru despre copii.

– Pot să pariez că te interesează prea puțin locurile de joacă pentru puști. Fără îndoială, preferi să le fotografiezi atunci când sunt pline de copii ...

Mâinile Camillei se crispară o clipă.

– Nu, nu chiar ...

– Aș fi crezut că este un subiect mai bun pentru o fotografie. Tu nu?

Ea îi adresă un zâmbet fugar.

– Prefer bătrânii, spuse ea. Chipurile lor sunt mai expresive.

– Dar copii sunt mai amuzanți! Nu crezi că atunci când îi privești te simți mai fericit?

Camille lăsă aparatul ca să-și șteargă fruntea cu dosul palmei. Frank fu surprins să-i vadă picăturile de sudoare pe tâmple, în ciuda răcorii matinale.

– Fără îndoială că ai dreptate, spuse ea în sfârșit.

De data aceasta, Frank fu convins că imaginația îi juca feste. De ce i-ar fi tremurat ei vocea? Nu, aceste subtilități nu-l vor duce nicăieri. Mai bine era să ia taurul de coarne.

– Te gândești să ai vreodată copii?

De îndată ce rosti aceste cuvinte, fu cuprins de un ciudat sentiment de deja-vu când observă că ea nu mai reușea să

ţină aparatul de fotografiat drept în mână. Îşi aminti dintr-o dată că ieri, când el pomenise ceva despre întemeierea unei familii, Camille scăpase zaharniţa din mână.

Nu-şi dădea seama ce anume tocmai descoperise, dar bănuia că nu este departe de adevăr.

Foarte încet, Camille se întoarse spre el fixându-l cu o privire de gheaţă.

– Frank, ceasul meu biologic nu mai funcţionează. S-a oprit în urmă cu mai mulţi ani. Sunt destul de limpede?

– Ascultă, aş înţelege foarte bine că refuzi maternitatea. Doar că ...

Acum, ea tremura toată.

– Este ... este ...

Incapabilă să spună mai mult, se întoarse către o bancă de lemn şi se aşeză, cu spatele încovoiat parcă sub o povară prea grea,

Frank se repezi la ea şi o luă de mână. Era rece ca gheaţa şi tremura în palma lui.

– Te simţi bine? Cami, ce s-a întâmplat?

Ea scutură din cap. Frank era atât de aproape de ea încât putea să vadă mici picături de transpiraţie deasupra buzei superioare.

– Nimic. Mă ... simt un pic stânjenită.

El îşi trecu braţul pe după umerii ei şi şi-o apropie.

– Cami, tremuri din cap până-n picioare. Ce se întâmplă? Ai tot dreptul să nu-ți dorești copii. Eu care am doi, mi se întâmplă uneori să nu-i mai vreau.

– Închizând ochii, ea își puse fruntea pe umărul lui. Fără să se gândească, el îi sărută părul mătăsos care-i atingea obrazul.

– Fără îndoială că probabil am răcit.

Vocea nu-i era încă suficient de fermă. Tulburat, Frank o strânse mai tare spre el. Îi simți respirația liniștindu-se încetul cu încetul, pe măsură ce se calma. Cu o tandrețe pe care o rezerva de obicei copiilor, Frank continua să o sărute pe cap. Când în sfârșit ea se îndreptă, el își slăbi ușor strângerea, dar nu o lăsă să se îndepărteze prea mult de el.

– Mă simt mai bine, zise ea cu voce slabă.

Camille nu-l privea, iar obrajii ei aveau o paloare îngrijorătoare.

– Cami, m-ai speriat foarte tare.

Îi luă în palme chipul mic în formă de inimă, sperând astfel să-l încălzească și să-i mai dea puțină culoare. Ea zâmbi slab și închise ochii, clipă căreia Frank nu-i putu rezista. Se aplecă și o sărută pe frunte, apoi pe nasul un pic cârn.

Ea se apropie imperceptibil de el, ca și cum mergea în întâmpinarea alinării pe care el i-o oferea. Atunci, el puse stăpânire pe buzele ei.

Erau reci și uscate, dar se încălziră repede sub ale lui devenind la fel de calde ca în ajun. De teamă să n-o sperie din nou, fu cât se poate de tandru. O mână îi alunecă de-a lungul brațului ei, apoi pe sub jacheta cu mâneci scurte. Camille se strânse lângă el dar, stăpânindu-și pasiunea, el nu mai prelungi îmbrățișarea. Instinctiv, înțelegea că trebuia să aștepte până ce ea va fi gata să-i dăruiască mai mult decât putea să-i ofere acum.

Foarte încet, îi dădu drumul și, cu părere de rău, își desprinse buzele de ale ei. Deocamdată, o simțea prea fragilă ca să insiste. Voia ca ea să-l dorească nu să caute alinare.

– Ce s-a întâmplat, Cami? întrebă el cu blândețe.

– Ți-am mai spus, Frank. Cred că am răcit.

Se îndepărtă un pic. Era probabil timpul ca ea să ridice din nou zidul între ei.

– Nu-i vorba despre asta. Ce este?

– Nu te superi dacă voi veni în altă zi să fac fotografiile?

Temându-se să nu-i trezească o reacție imprevizibilă, Frank hotărî să nu mai insiste. Oricare ar fi fost problema Camillei Bernett, era hotărât să-i descopere cauza.

***

Heather aruncă una dintre cămășile de lucru ale tatălui său în mașina de spălat. Ar fi trebuit mai întâi să curețe petele de iarbă sau de noroi cu detergent special, dar asta i-ar fi luat prea mult timp. Asta e! Tatăl său n-avea decât să fie mai atent când lucrează.

Se certaseră teribil atunci când el îi spusese că va trebui să se ocupe de Tammi și să spele rufele în absența lui. Încruntată, Heather căută programul potrivit și porni mașina de spălat, după care coase o grămadă de rufe din uscător. De fapt, nu i-ar fi mărturisit pentru nimic în lume tatălui său, dar era bucuroasă că are un pretext să rămână astăzi acasă.

Părinții lui Marty erau plecați în Lincoln, astfel că toată gașca era invitată la el acasă. Și ea, bineînțeles, dar Heather preferase să nu se ducă la el în absența adulților. În ultima vreme, Marty se purtase cam îndrăzneț cu ea. Știa ce așteaptă de la ea ... mă rog, aproape ... și nu știa cum să-l refuze sau cum să-i reziste. Ultima oară când o sărutase, îi fusese foarte greu să-i potolească înflăcărarea.

Fata se înfioră. Marty era cel mai drăguț băiat din gașcă și dacă el îi arăta interes, era sigură că astfel va fi și ea acceptată în grup. Îi plăcea să fie sărutată, cu condiția ca el să nu-i ceară mai mult.

Heather duse coșul cu rufe în living, unde Tammi se uita la desene animate.

Se așeză pe canapea lângă cea mică și începu să împăturească rufele.

– Așadar, pacoste mică, nu crezi că m-ai putea ajuta?

– Crezi că trebuie s-o fac?

– Bineînțeles!

Fără să-și ia ochii de la ecran, Tammi întinse mâna după un șervet. Tocmai împăturise două când se auzi soneria de la intrare.

– Mă duc eu! zise ea sărind în picioare.

– Nici vorbă! Ai uitat că eu trebuie să deschid ușa când suntem singure?

Ajunsă în vestibul, Heather aruncă o privire prin vizetă. Zărind o femeie, întredeschise ușa, dar fără să scoată lanțul, așa cum îi recomandase tatăl ei.

– Da?

N-o cunoștea pe femeie, dar i se păru simpatică în pantalonii ei kaki împodobiți cu o mulțime de buzunare. Nici tricoul foarte larg nu era rău.

– Heather, eu mă numesc Penny Gray. Locuiesc în apropiere și tatăl tău mi-a spus că pot vorbi câteva minute astăzi cu tine.

Heather își aminti vag că tatăl său îi menționase ceva despre vizita unei femei, o membră a asociațiilor din cartier. Dar în clipa aceea, tocmai se întreba cum să facă să nu-i vadă tatăl său carnetul de note și nu prea fusese atentă

la ce-i spusese. După ce scoase lanțul, o invită pe femeie înăuntru.

De îndată ce se așeză în living, aceasta îi explică scopul vizitei sale:

– Eu conduc o agenție imobiliară, la doi pași de aici, și caut pe cineva care m-ar putea ajuta după-amiezile și în weekend. Tatăl tău mi-a spus că s-ar putea să te intereseze.

– Îmi propuneți ceva de lucru?

Penny Gray zâmbi încuviințând din cap. În mod sigur, nu seamănă cu alți adulți care păreau întotdeauna că se forțează să fie amabili. Heather avea impresia că această femeie i se adresează într-adevăr ei.

– Așa este. N-o să te îmbogățești, dar vei avea niște bani de buzunar.

În timp ce Penny discuta problema orarului, Heather își calcula rapid câștigurile și se gândi că își va putea cumpăra niște haine noi. În schimb, se va întâlni mai rar cu prietenii.

– Și în weekend? Va trebui să stau toată ziua de sâmbătă?

– Depinde de capacitățile tale organizatorice. După părerea mea, o după-amiază ți-ar ajunge.

– Ce ar trebui să fac?

– Să răspunzi la telefon, să preiei mesajele, să deschizi corespondența.

Văzând chipul adolescentei lungindu-se, Penny izbucni în râs.

– Te înțeleg, toate astea sunt extrem de plictisitoare. De ce crezi că vreau să mă debarasez de ele?

Heather zâmbi fără voia ei.

– Când eram de vârsta ta, continuă Penny pe un ton serios, aveam tot felul de probleme cu părinții. Nu aveau încredere în mine, nu-i apreciau pe prietenii mei, ziceau că mă întorc seara prea târziu acasă ... În sfârșit ... poate că în această privință, nu greșeau prea mult. Atunci, am început să lucrez într-o parfumerie. Și știi ce s-a întâmplat?

Heather făcu o grimasă plictisită. De ce tot acest discurs? dacă Penny semăna până la urmă cu ceilalți adulți, își va termina discursul printr-un oftat. Totuși, ochii verzi ai acestei femei păreau sinceri ...

– Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, în continuare părinții mei nu-mi apreciau prietenii și îmi reproșau că mă întorc seara prea târziu acasă. Își zâmbiră complice, apoi Penny continuă:

– Totuși, au încetat să mă mai hărțuiască în fiecare clipă. Ca și cum mi-ar fi acordat mai multă încredere, ca și cum ar fi recunoscut că mai crescusem, pur și simplu pentru că lucram.

– Adevărat?

– Absolut.

Heather ridică din umeri, dar nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– De acord! De ce să nu încerc, la urma urmei?

Penny întinse mâna.

– Bravo!

Deodată, foarte emoționată, Heather bătu palma cu Penny.

– Sunt sigură că vom forma o echipă bună, zise Penny. Poți să începi de luni? Grăbită dintr-o dată să înceapă munca, Heather încuviință.

– Bineînțeles ...

După ce își conduse "patroana" până la ușă, începu din nou să împăturească rufele, dar cu mai mult entuziasm. Penny îi plăcea enorm, era într-adevăr "cool". Așa cum ar fi fost și mama ei, era convinsă de asta.

***

Când Frank se întoarse la prânz acasă, avea un plan. Dacă această Camille Barnett suporta cu greutate copiii, își va face timp s-o domesticească înainte de a o mai pune în prezența fiicelor sale. Când se vor cunoaște mai bine, își va da seama că el nu căuta o mamă pentru Heather și Tammi. În același timp, va afla și faptul că dacă el este tată nu constituie un obstacol între ei.

Ajungând în pragul livingului, se îndoi o clipă de adevărul acestor afirmații. Heather era întinsă pe canapea cu un teanc de cămăși în dreapta și cu alt teanc de rufe în stânga. Cu vârful picioarelor, bătea ritmul unei melodii cântate la televizor. Pe măsuța joasă era o pungă goală de chipsuri, iar pe jos și pe măsuță, numai firimituri. Tammi dansa, imitând gesturile provocatoare ale solistei care se agita pe ecran. La vederea tatălui său, se repezi în brațele lui.

– Tată! Mâncăm în curând? Îmi este foarte, foarte foame!

– Imediat, Iepuraș. Trebuie să dau un telefon. În acest timp, voi tăiați pâinea. Și tu, Heather.

Posacă, Heather își urmă sora în bucătărie.

– Astăzi n-o să mănânc dulceață și unt de arahide, zise ea.

Refuzând să se lase antrenat într-o discuție neplăcută, Frank îi zâmbi fetei.

– În cazul acesta, jambon și brânză îți convine?

– Nu mai este brânză, replică adolescenta.

Frank inspiră profund. Calm ... calm... Se îndreptă spre telefon și, după câteva clipe, auzi vocea liniștitoare a mamei sale. După ce vorbi puțin cu ea, Frank ajunse la scopul telefonului său.

– Ascultă, mamă, mă întrebam dacă aș putea să-ți încredințez copiii în weekendul următor?

– Ce idee grozavă! Știi biine cât de mult ne place să aduci fetele aici!

Frank așteptă cu răbdare ca mama sa să-i transmită vestea cea bună tatălui său.

– Tata vrea să știe cărui fapt datorăm bucuria aceastei vizite? întrebă ea râzând. Zice că s-ar putea să ai vreo prietenă.

Frank începu să râdă.

– Cam așa ceva. Am cunoscut o tânără femeie care ...

Cuvintele îi înghețară pe buze pentru că tocmai zărise expresia mânioasă de pe chipul lui Heather. Stătea în prag, cu bărbia ridicată,gata de ceartă.

Temându-se de o izbucnire iminentă, Frank puse capăt foarte repede conversației. Nu avusese încă ocazia să le spună părinților săi cât de mult se schimbase Heather în ultima vreme. Prefera ca ei să nu-și dea seama de asta în acest fel.

– N-o să merg, izbucni Heather de îndată ce el închise telefonul.

– Nu este o propunere, Heather. Am hotărât că vei petrece următorul weekend la bunici.

– Ca să poți tu să te distrezi cu prietena ta? Nu este drept. Tammi apăru la rândul ei, cu un borcan de dulceață în mână și cu o linguriță în cealaltă. Ochii ei mari treceau de la tatăl său la sora sa care tocmai începuse lupta.

– Camille Barnett nu este o "prietenă", răspunse cu fermitate Frank. Este o persoană simpatică și am de gând să-mi petrec puțin timp cu ea.

– Foarte bine, dar eu nu plec la bunici.

– O s-o faci dacă-ți spun eu.

– Este imposibil, pentru că mi-am găsit de lucru.

– De ... ce?

– De lucru, la Penny Gray. A venit astăzi pe aici și se pare că tu ai fost de acord.

Frank își aminti atunci că Penny îl întrebase ieri dacă poate să-i propună lui Heather o slujbă. În speranța că aceasta îi va mai vârî mințile în cap fiicei sale, acceptase. Oftă. Iarăși complicații ...

Mereu complicații.

– O să-i spui că n-ai să te poți duce sâmbătă pentru că avem alte planuri.

– O să angajeze pe altcineva! replică ea cu o voce ascuțită. Nu, îți spun că nu voi pleca!

– Heather, o să faci ce-ți ...

– Nu! Nu voi rata această ocazie de a-mi găsi de lucru numai pentru că ultima ta cucerire are groază de copii!

Hotărât să nu izbucnească și el, Frank spuse cu fermitate:

– Îți promit că Penny nu va angaja pe nimeni altcineva, Heather.

– Foarte bine, în acest caz s-ar putea să mă duc la bunici. Dacă te interesează o femeie ca asta, fără îndoilaă că aș face mai bine ca de acum încolo să locuiesc la ei.

Fără să aștepte un răspuns, fata se întoarse și se îndreptă spre ușa de la intrare. Sigură de victoria ei, nici măcar nu catadicsi să o trântească.

Capitolul 9

Camille răsfoia paginile anuarului profesiilor. Găsi cardiologi, chirurgi , neurologi, ortopezi, psihiatri.

Ridică rivirea, zări zaharnița spartă și reveni imediat la lista imensă, urmărind numele cu vârful degetului. De unde să știe care era mai bun?

– Crezi că există vreunul care să dețină răspunsul, Baxter?

Câinele dădu vesel din coadă. Ea se aplecă să-l ia în brațe și-l puse peste anuarul deschis pe masa din bucătărie. Pechinezul nu păru mai inspirat ca ea, chiar dacă îl adulmeca insistent.

– Nu găsești? Așa mă gândeam și eu.

Baxter ridică spre ea ochii lui căprui plini de tristețe.

Camille își apăsă obrazul de căpșorul mătăsăsos. În ciuda soarelui de toamnă care se revărsa în încăpere, simțea o profundă melancolie.

– Am nevoie de ajutor, murmură ea. Nu pot să mă las în voia sorții, Baxter. Nu aș mai accepta încă o dată.

Strecurându-și botul rece pe gâtul ei, cățelul o "pupă" cu tandrețe, dând repede din coadă. Camille începu să râdă și-l strânse mai tare la piept.

– Crezi că noi doi o să-i dăm de capăt?

Baxter se gudură cu un entuziasm de nedescris. Camille râse din nou.

– Bine, bine. Noi doi, putem învinge întrega lume ... și vom alunga puterile malefice care mă macină.

***

Frank o privi o clipă pe Tammi care își aduna jucăriile risipite pe covorul doamnei Whiteside.

– Sunt încântată că pot să-ți fac un serviciu, zise bătrâna doamnă.

De acum încolo, zilele mele vor avea un scop, din moment ce voi avea grijă de Tammi după școală.

– Vă mulțumesc, doamnă Whiteside.

Dar în ciuda sentimentului de ușurare, Frank nu uită amenințarea lui Hether. Fiica lui nu mai fusese niciodată atât de rece cu el ca după ultima lor confruntare. Iar el, era îngrozit. Heather era suficient de încăpățânată ca să facă tot ce spusese. Aruncă o privire la ceas, întrebându-se dacă o va găsi acasă când va ajunge cu Tammi. Îl obseda gândul că ar putea să fugă.

– Serviciul acesta este foarte important pentru Heather, îi explică el doamnei Whiteside. Dar dacă Tammi va fi neascultătoare ...

Femeia puse o mână liniștitoare pe brațul lui Frank.

– Nu-ți face griji, domnule Weisbacker, aveți cea mai adorabilă fetiță pe care am cunoscut-o ... după nepoții mei, evident, zise ea făcându-i malițios cu ochiul. Și cu parcul în fața ușii, nimic nu este mai plăcut decât să stau pe verandă și s-o privesc jucându-se.

Frank luă mânuța lui Tammi, care terminase de strâns jucăriile.

– Să știți că uneori se întâmplă să fie insuportabilă.

– Este delicioasă, afirmă doamna Whiteside, mângâind părul lui Tammi.

Nimeni nu i-ar putea rezista.

Când ieși de la doamna Whiteside, Frank își aminti de expresia îngrijorată de pe chipul Camillei. Dacă bătrâna doamnă ar fi avut dreptate ...

***

Heather ezită când ajunse în pragul sălii. Nu avea chef să intre, dar dacă acum dădea înapoi, prietenii ei vor considera că este o înfumurată. Cu un mers nesigur, intră în încăpere.

-Salut!

Subsolul care fusese amenajat în sala de jocuri, era întunecos din cauza fumului de țigară. Sticlele de bere erau împrăștiate pe jos și muzica făcea să vibreze pereții fără ferestre.Heather o auzise încă din stradă. Chiar dacă vroia să arate calmă și senină inima îi bătea nebunește.

Trecând pe lângă prietenii ei, îi mai bătea pe câte unul pe umăr sau îi lovea ușor cu piciorul. Unii îi făceau semne cu mâna, alții bombăneau câteva cuvinte neinteligibile.

Marty juca biliard în fundul sălii. Când o văzu, îi zâmbi și imediat își concentră din nou atenția asupra bilelor care se rostogoleau pe masă. Venindu-i rândul, se aplecă și studie îndelung situația înainte să se decidă ce strategie să adopte. În sfârșit, își potrivi cu grijă tacul și expedie o bilă spre manta opusă a mesei. Aceasta ricoșă, după care dispăru într-unul din buzunare.

Indiferent la aclamațiile care-i salutau isprava, Marty mai trimise vreo trei bile în buzunare înainte să rateze o lovitură. În timp ce adversarul său juca, Marty îi arătă lui Heather un interes ponderat.

– Te-ai hotărât în sfârșit să apari, păpușă? spuse el trăgând din țigară.

Heather se gândi că era la fel de frumos ca actorii de televiziune, cu brațele lui musculoase împodobite cu tatuaje. Dar ceea ce avea mai bun era fața cu nedezlipita expresie disprețuitoare. Când te privea, putea să-ți dea impresia că nu ești decât o mucoasă căreia îi acorda favoarea unei priviri.

– Mda ... zise ea pe un ton pe care-l voia degajat. Am trecut să văd ce mai învârtiți pe aici.

– El zâmbi misterios, ca și cum ar fi știut ceva ce ea nu știa, și o trase lângă el. Heather își ținu răsuflarea și fu ușurată când el își îndreptă din nou atenția spre masa de joc.

– Ia privește ... Bila asta am adus-o exact acolo unde vroiam.

Marty nu mințea, drept care partida luă sfârșit câteva minute mai târziu. Întinse apoi mâna spre o etajeră de pe care luă o sticlă de bere.

– Vrei și tu puțină?

Cu un nod în gât, Heather scutură din cap.

– Nu mulțumesc, tocmai am mâncat. Poate mai târziu.

Marty începu să râdă și Heather își dădu seama că nu-l păcălise. Simți o oarecare panică. Oare Marty se va plictisi de ea?

Tânărul puse jos sticla și o trase din nou lângă el. Mirosea a tutun și a bere. Hether se crispă când o sărută. Nu-i plăcea gustul buzelor lui și își reproșă că nu se simțea în al nouălea cer ... ca în filme.

El se îndepărtă curând de ea, nemulțumit.

– Va trebui să mai crești, păpușă. Deocamdată, am impresia că strâng în brațe un lemn.

Zâmbea. Fata își plecă privirea, căutând cu disperare ceva interesant de spus.

– Știi ceva? Mi-am găsit o slujbă!

El îi dădu drumul și luă din nou tacul de biliard.

– O slujbă?

– Da. După școală, voi lucra într-o agenție imobiliară.

Marty ridică privirea spre cer, deloc impresionat. În minutele care urmară, își împărți atenția între masa de biliard și sticla de bere. Lui Heather îi venea să plângă. Profitând de faptul că era aplecat, se repezi spre scară și fugi.

Rănită și cu mintea tulburată, traversă încăperea și ajunse la ușa de la intrare. Când ieși afară, așteptă până ce ajunse la colțul străzii, apoi o luă la fugă.

Parcurse vreo sută de metri înainte să încetinească.

Se lăsă să alunece la rădăcina unui copac și abia atunci își dădu seama că gemuse de durere pe tot parcursul drumului.

– Mamă! șopti ea ca de obicei în asemenea situații. Mamă!

Trecură minute lungi până se mai liniști și până înțelese în sfârșit că nimeni nu-i va răspunde.

***

Camille închise cartea și dădu din cap cu satisfacție. O flutură spre colivia în care Laurel și Hardy se ciondăneau, după cum le era obiceiul.

– "Înfruntă-ți problemele, ziceau ei. Ia-le de gât și înăbușele fără milă!" Se ridică de pe scaun și aruncă anuarul peste grămada de cărți deja risipite pe masă.

– Toți spun la fel, declară ea întorcându-se către papagali. Crizele de anxietate pot surveni în orice moment. Cel mai bun mijloc de a le învinge, este tot acela de a face față problemelor care se află la originea lor.

Pocni din degete, făcându-l pe Baxter, care dormea liniștit pe jos, să tresară,

– Trebuie doar să mă gândesc! Este de-ajuns să-mi înfrunt problema declanșatoare a crizei! Este o plăcere ...

Izbucni într-un râs trist și se îndreptă spre fereastră. Cerul era plumburiu, anunțând apropierea iernii. De când trăia în această regiune, ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu aceste ierni care începeau în noiembrie și se terminau în aprilie. Regreta adeseori căldura copleșitoare a verilor din Texas, și acele ierni, mai blânde decât toamnele de pe aici...

Texas ... Era una dintre problemele ei nerezolvate. În loc să-i facă față, fugise din Texas ca o hoață, fără să privească înapoi.

"Poate că ar trebui să încep cu asta, își zise ea ... să mă întorc în Texas".

Rămase îndelung la fereastră, privind fără să-i vadă norii amenințători și frunzele alungate de vânt. În fine, își părăsi postul de observație și se duse la etaj. Ajunsă în cameră, găsi în fundul unui sertar un carnet cu adrese, legat în piele, oferit de mama ei la o aniversare. Îl răsfoi o clipă înainte să găsească numărul pe care-l căuta.

Curând, la celălalt capăt al firului, răspunse o voce blândă și oarecum plictisită.

– Alo?

Camille respiră adânc înainte să vorbească.

– Bună ziua, Barbara ...

Cumnata ei ezită câteva clipe.

– Camille! Cât mă bucur să te aud! Ce mai faci?

– Voiam doar să ... I-am telefonat mamei acum câteva săptămâni, și mi-a spus vestea cea bună ... în legătură cu bebelușul. Vroiam să vă felicit, pe Frankie și pe tine.

Tăcerea care urmă o convinse pe Camille că, pentru cumnata ei, era ceva neașteptat.

– Ei bine ... mulțumim. Suntem foarte fericiți, să știi.

– Mama mi-a spus că, de data asta, va fi o fată.

Încurajată astfel, Barbara îi descrise cu entuziasm planurile pe care ea și cu soțul ei le făcuseră pentru copilaș. În timp ce o asculta, Camille își lăsă mintea să hoinărească. Îl revedea pe primul copil al fratelui său, cu fețișoara aceea roz și șifonată, mirosind a lapte și a pudră de talc. Îi veniră în minte remarcele făcute de unii străini care se mirau că ea nu putea să aibă copii. Își aminti ochii tulburători ai unui băiețel de trei ani întâlnit la grădina zoologică din Des Moines ... De căldura unui trup viguros lipit de al ei, pe o pătură.

Nu, nici un miracol din lume nu va face din Camille Barnett o femeie întreagă.

***

Țopăind alături de tatăl său, Tammi îi povesti despre jocul de șah al doamnei Whiteside.

– Mi-a spus că era al soțului ei ... care a murit de multă vreme ... și că o să mă învețe și pe mine într-o zi să joc. Seamănă cu jocul de dame, dar este mai bun pentru că ai regi, regine, cai și o mulțime de alte chestii în loc de piese simple, rotunde.

Frank zâmbi. Începu să aprecieze importanța serviciului pe care i-l făcuse Penny Gray angajând-o pe Heather. De o săptămână de când lucra la agenție, fiica lui era mult mai docilă. Iar doamna Whiteside era perfectă pentru Tammi. În loc să stea toată ziua la televizor, așa cum făcea împreună cu sora ei când se întorcea de la școală, fetița avea în sfârșit activități potrivite vârstei ei. Juca șotron, făcea prăjituri sau desena. Știi ce-a zis doamna Whiteside? îl întrebă Tammi când ajunseră acasă.

– Nu. Ce-a zis?

Acest drum scurt devenise momentul preferat al lui Frank. Spera ca într-una din zilele următoare să aibă parte de aceeași plăcere și cu fiica lui mai mare.

– Mi-a zis că înainte, când eu nu eram cu ea, se simțea uneori un pic cam singură.

Tammi ridică spre tatăl sau ochii ei mari și căprui în care Frank zări o adevărată solemnitate dar și aceeași bunătate ca în cei ai mamei sale. Avu o strângere de inimă.

– Nu este întotdeauna plăcut să trăiești singur, spuse el.

Bineînțeles, copila nu putea înțelege că el se referea la propria-i viață. Uneori, era cuprins de un sentiment profund de singurătate, în ciuda prezenței celor două fete foarte active și zgomotoase.

Tammi dădu din cap și își privi vârful pantofilor.

– Cami este și ea singură ...

– Așa este.

În săptămâna aceasta, se gândise adeseori la ea, întrebându-se ce anume îi ascundea cu atâta grijă. Ar fi vrut să se ducă la ea, să-i demonstreze cu infinită blândețe că n-avea de ce să se teamă.

Tammi păru agasată de faptul că tatăl său înțelegea foarte greu ce vrusese ea să spună.

– Dacă trăiește singură, probabil că se plictisește la fel ca doamna Whiteside. Nu crezi?

– S-ar putea.

– Ar trebui să trecem s-o vedem ... Așa, poate ne-ar invita la cină. Doamna Whiteside zice că ei i-ar face plăcere să gătească pentru cineva.

Frank nu se putu abține să râdă. Fără îndoială, ultimul lucru pe care ar dori să-l facă o tânără precum Camille Barnett ar fi fost acela să gătească.

– Este prea ocupată pentru asta, Iepuraș.

Tammi păru mirată.

– Am putea totuși să mergem s-o vedem ... În felul acesta, nu va fi singură toată seara.

Îngândurat, Frank se pierdu în ochii mari care-l priveau cu speranță. De fapt, sugestia aceasta îi surâdea la fel ca și fiicei lui, dacă ar fi vrut să recunoască. Cina putea să mai aștepte și Hether nu va ajunge acasă înainte de o oră.

O luă pe Tammi de mână.

– Știai că ești o fetiță foarte isteață?

***

Se auzi soneria de la intrare. Supărată că este deranjată acum, Camille atârnă filmul ud de o sfoară, își șterse mâinile de blugi și urcă în grabă treptele.

La vederea lui Frank, simți mai întâi o ușoară emoție care se transformă în iritare când o zări și pe Tammi agățată de brațul tatălui său.

– Bună ziua! spuse fetița. Tocmai treceam pe aici.

Fără să vrea, Camille se amuză de manierele acestea de adult. Dar zâmbetul îi încremeni pe față. În clipa aceasta, nu știa ce o sperie mai mult ... Apropierea tatălui sau a fetiței?

– Adică ... începu Frank zâmbind a scuză.

Camille simți o nevoie imperioasă de a se arunca în brațele lui ... sau de a-i trânti ușa în nas.

– Tammi nu te-a mințit, continuă el. Ne întorceam de la doamna Whiteside și am trecut să-ți spunem bună ziua.

Camille se retrase un pas, ca să-i lase să intre. Tammi se repezi în casă, își scoase bereta și paltonașul, după care ridică o privire nesigură spre Camille.

– N-o să stăm prea mult, doar dacă nu o să ...

– Tammi!

Vocea lui Frank se voia amenințătoare. Stăpânindu-și un zâmbet, Camille le puse paltoanele pe cuierul din vestibul, apoi îi conduse în living. Își invită oaspeții să ia loc, căutând un subiect de discuție. Întâlnind privirea lui Frank, înțelese că el ar fi avut multe lucruri să-i spună dacă Tammi n-ar fi fost aici.

– Tu ai cumva un joc de șah? întrebă fetița.

Așezată pe o canapea mică, își legăna picioarele înainte și înapoi.

– Nu, din păcate.

– Pun pariu că n-ai pentru că n-ai avea cu cine să joci!

Camille își ținu respirația și Frank tuși stânjenit.

– Doamna Whiteside o învață pe Tammi regulile jocului de șah. În asemenea măsură este de interesată, încât nu se mai uită toată ziua la televizor.

Tammi se aplecă înainte și o privi pe Camille în ochi.

– Știi ce anume este cel mai bine la șah?

Fețișoara cu ochi strălucitori era pur și simplu irezistibilă. Camille încercă să se convingă că bătăile accelerate ale inimii ei se datorează acestei situații neobișnuite pentru ea, și nu unei crize de anxietate. Acum, își cunoaște mai bine problema, așa că putea să-și controleze reacțiile.

– Nu. Ce este?

– Dacă pierzi, spuse Tammi pe un ton confidențial, n-ai decât să lovești ușor tabla de șah cu genunchiul. Partida este atunci anulată și totul se reia de la capăt. Încântată de ideea ei, Tammi începu să râdă. Înainte să înțeleagă ce i se întâmplă, Camille o imită și Frank făcu la fel. Micuța redeveni serioasă și le explică pe un ton grav cum profitase ea de faptul că doamna Whiteside fusese chemată la telefon și modificate poziția unui nebun și a cailor.

– Va trebui să abordăm în mod serios niște reguli de etică, zise Frank.

– Am învățat etică la școală, replică Tammi. Marisa a adus niște chestii din Mexic unde locuiește bunica ei. Iar Jimmy ne-a arătat niște amintiri din Africa, lucruri care aparținuseră sră-stră-străbunicului său. Nu-i așa că-i drăguț? Eu de ce etică sunt, tată?

Expresia de pe fața lui Frank spunea limpede cât de greu îi era uneori să-și pună fiica pe calea cea bună.

– Mai întâi, tu vorbești despre "etnic" și nu etic. Străbunicul tău a venit din Germania, cu mult timp în urmă, zise el cu multă răbdare.

– Înainte să mă nasc eu?

Camille fu emoționată de răbdarea cu care se adresa Frank fiicei sale.

– Se întâmpla înainte chiar să mă nasc și eu, Iepuraș. Așadar, este vorba despre etnia ta. Etica este cu totul altceva. De exemplu, să te abții să mai trișezi.

Tammi îl privi cu gravitate.

– Atunci, prefer etnia. Ar fi trebuit să vezi pozele acelea cu războinici africani pe care mi le-a arătat doamna învățătoare; erau super!

Întorcându-se brusc spre Camille, fetița adăugă:

– Acum, pot să mă joc cu Baxter?

Abia apucă să-i acorde permisiunea cerută, că Tammi se și repezi spre sufragerie unde spera să-l găsească pe Baxter. Câteva clipe mai târziu, râsete amestecate cu lătrături vesele ajunseră până la Camille și Frank.

Tânăra femeie se întoarse spre oaspetele ei care a observa cu un fel de îngrijorare. Stânjenită, îi adresă un zâmbet forțat.

– Peste două săptămâni, o să pot să te fotografiez la muncă, pe tine și echipa ta, zise ea ca să-și ascundă stânjeneala.

Săptămâna aceasta, am făcut un reportaj la o fermă. A fost fantastic.

O clipă, se gândi că el nu-i va răspunde.

– După asta, sarcina noastră n-o să ți se mai pară la fel de interesantă, zise el încet.

Pesimismul lui o făcu să zâmbească.

– Te înșeli amarnic! Deja m-am gândit la subiect ... Tu și cu oamenii tăi, înfruntând prima furtună de zăpadă a anului!

Auziră mingea lui Baxter sărind pe parchet. Frank se încruntă.

– Tammi, nu uita că ești într-o casă ... Mai degrabă fă mingea să se rostogolească, nu o mai arunca.

– Da, domnule tată. El zâmbi auzindu-i vocea pițigăiată. Camille simți dintr-o dată nevoia să ia câteva instantanee cu tatăl și fiica. La acest gând, începu iarăși să-i bată inima cu putere și picături de sudoare îi umeziră fruntea, la rădăcina părului. Mânată de un impuls irațional, se aplecă și luă o mână a lui Frank într-a ei.

– Aș vrea să-ți fac câteva prim-planuri.

Degetele ei atinseră palma lui aspră. Voia să se convingă de faptul că doar fotograful din ea era emoționat, dar atingerea acestei mâini muncite îi trezi sentimente pe care nu le mai avusese niciodată în spatele aparatului de fotografiat.

– Vreau să-ți arăt mâinile, spuse ea încet. Mâinile tale mari și bătătorite.

Ochii li se întâlniră și Camille își simți iar inima bătând dezordonat. De data aceasta însă nu mai era ceva neplăcut.

– Te superi dacăți fac niște prim-planuri?

Frank se aplecă spre ea. Camille îi simți mirosul masculin și roși.

– Nicidecum. Sunt destul de aproape?

– Oh ... Este exact cum ...

Buzele lui Frank se lipiră de ale ei. Mai întâi fu doar o atingere blândă și languroasă. Apoi mai insistentă, ca și cum se înflăcărau cu fiecare clipă care trecea, astfel că degetele Camillei se desprinseră din palma lui Frank și urcară pe brațul lui. El o cuprinse de talie și, o clipă, îi mângâie spatele, apoi ajunse pe sânul tare.

Un zgomot înfundat de cealaltă parte a zidului îi făcu să tresară: mingea! Se îndepărtară repede unul de altul.

Ochii lui Frank erau încețoșați de pasiune.

– Voiam mai mult. Mult mai mult.

– Și eu.

– În curând ...

Rămaseră tăcuți, sorbindu-se din ochi, cuprinși de aceleași senzații extraordinare,

– Camille, în legătură cu se s-a întâmplat zilele trecute în parc ...

Ea se prefăcea încântată de subiect.

– Mă bucur că ai adus vorba despre asta! Săptămâna aceasta am fost foarte ocupată, dar tocmai am developat filmele. Poți să le folosești chiar de mâine.

– De mâine! Perfect! Dar ceea ce voiam să ...

Îi întrerupse o bubuitură. Se ridicară amândoi deodată și alergară într-acolo.

– Tammi?

– Da, tată? se auzi o voce subțirică provenind din camera obscură.

Urmată de Frank, Camille se repezi pe scara ce ducea la subsol. Când ajunseră jos, o găsiră pe Tammi în picioare lângă un vas răsturnat, lângă care zăceau o mulțime de filme mototolite și răsucite.

Copila părea atât de dezolată, încât Camille vru s-o strângă la piept și s-o consoleze. Dar o durere ascuțită în abdomen o opri. Involuntar își apăsă mâinile pe locul dureros.

– Tammi, ce-ai făcut ...?

– Îmi pare rău, tată, este un accident.

Lacrimile se prelingeau pe obrajii rotunzi ai fetiței care ridicase spre ei ochii ei mari și triști.

Frank se aplecă și ridică un film.

– Este puțin spus că îți pare rău, Tammi. Tocmai ai stricat un ...

– Nu-i nimic, zise Camille.

Simțind că este gata să leșine, nu avea decât o dorință: să-i vadă pe cei doi plecați.

– Nu este nimic, repetă ea, dar plecați imediat!

– Mai întâi, o să curățăm aici protestă Frank.

– Nu!

Fără să vrea, Camille ridicase tonul. În jurul ei, întreaga încăpere începea să dispară în întuneric.

– Nu este grav, reluă ea, o să mă descurc, numai scoate-o pe Tammi de aici, înainte să ... să se murdărească.

– Nu am făcut-o special, tată. Mingea lui Baxter s-a rostogolit pe scări și eu m-am dus după ea. Nu voiam să stric nimic.

Văicăreala fetiței ajunse până la creierul încețoșat al Camillei care se lăsă în genunchi și o cuprinse pe copilă în brațe.

– Nu este nimic, draga mea, nu are importanță.

Tammi suspina și își lipi fața de gâtul ei.

– Am ... Am stricat totul.

– Asta se întâmplă tot timpul. O să curăț eu, n-avea grijă, îi șopti Camille la ureche.

– Ești sigură că nu te-ai supărat pe mine?

– Evident!

Camille îi dădu drumul, dar nu se ridică. Nu se simțea în stare.

– Acum, Tammi, vrei să-l iei pe Baxter și să mergeți sus? Dacă o să lingă soluția asta de pe jos o să se îmbolnăvească.

Tammi se supuse imediat, chemând câinele după ea. Frank îngenunche lângă Camille.

– Tu ești cea bolnavă, Cami. Spune-mi ce nu este în regulă, mă sperii.

În ciuda tulburării accentuate, simți neliniștea lui Frank și fu mișcată de grija lui.

– Nu-i nimic ... Nimic fizic, în orice caz. Să zicem că sunt un pic cam ... instabilă, adăugă ea cu un râs nervos.

Închise ochii așteptând ca durerea să se atenueze. Frank se așeză lângă ea și o strânse în brațe.

– Despre ce vorbești? Se vede că suferi.

Ea râse din nou, un râs gâtuit care părea că vine de departe.

– Orice ar fi nu are legătură cu tine.

– Dar ce ...

– Sunt niște crize de anxietate. Vin fără să mă prevină.

Urmă un moment de tăcere. Mâna lui Frank mângâie ușor fruntea Camillei, umedă de sudoare,

– Trebuie să existe un motiv pentru asta, Cami.

– Tată?

Se auzi vocea lui Tammi de sus. Camille se ridică, speriată la gândul că fetița ar fi putut-o vedea în starea asta.

– Mă simt bine, Frank. Acum, pleacă, te rog.

– Nu pot să te las așa.

– Te implor, Frank!

Se ridică și el, șovăind, și puse piciorul pe prima treaptă.

– O duc pe Tammi acasă și mă întorc.

– Nu! Nu vreau să te întorci, Frank.

– Dar ...

– Te rog, Frank, vreau să fiu singură.

– Aș vrea să te ajut.

În mod ciudat, Camille avu senzația că el ar fi avut puterea s-o facă. Dar experiența de până acum îi dovedise contrariul.

– Nu acum, Frank. Acum mă simt bine.

Câteva minute mai târziu, auzi ușa închizându-se. Genunchii încă îi tremurau, își simțea capul gol.

Râse cu amărăciune.

– "Înfruntă-ți problemele", ziceau ei! Iată ce succes!

Capitolul 10

Cu mâna tremurând, Camille apăsă pe butonul soneriei lui Frank. Își spuse pentru o ultimă oară că va pleca într-un minut. De fapt, nici n-ar fi trebuit să intre. Voia doar să ...

Ușa se deschise și o întâmpină un chip ostil. Tânăr, ostil și atât de asemănător cu acela al lui Frank încât Camillei îi veni să râdă.

În schimb adolescenta nu-și schimbă expresia.

Camille nu luă în seamă un spasm de la stomac.

– Tu ești Heather, nu-i așa? Ne-am întâlnit cu ocazia festivalului Shakespeare.

Fără să-i răspundă, Heather dădu imperceptibil din cap.

– Tatăl tău nu este acasă? reluă Camille.

– Ba da.

Fata se îndepărtă un pic pentru a o lăsa să intre, prea puțin entuziasmată. Camille își răscoli amintirile, încercând să afle dacă ea fusese la fel de dezagreabilă la aceeași vârstă. Este adevărat că nu suferise pierderea mamei sale.

În momentul când Heather o invită în living, Frank ieșea din bucătărie, cu un șervet prins în centura blugilor și cu o lingură de lemn în mână. Lăsându-se să cadă pe o canapea, Heather îi supraveghea cu coada ochiului.

– Iartă-mă că te deranjez la o oră nepotrivită, începu Camille.

Văzând expresia îngrijorată de pe fața lui Frank, își dădu seama că el nu uitase ultima lor întâlnire. Stăpânindu-și dorința de a-i mângâia fruntea pentru a-i șterge cutele îngrijorate, se strădui să glumească:

– Presupun că ocmai preparai un sufleu de tofu?

Frank se destinse vizibil.

– Nu, dar poți să guști din sosul meu bolognese. Sigur, l-am scos dintr-o cutie, dar eu și Tammi l-am îmbunătățit.

– Din păcate, nu pot să stau prea mult, spuse ea întinzându-i un plic mare din hârtie cafenie. Ți-am adus fotografiile din parc. Poți să le arăți celor din consiliul municipal.

– Minunat!

Dar credeam că negativele s-au deteriorat?

– Acestea erau deja uscate și puse la adăpost.

El luă plicul, dar profită de ocazie s-o prindă de mână și s-o conducă în bucătărie. Ea simți aceeași tulburare ca ieri, și-l urmă, cu picioarele tremurând.

– Sunt vești bune, zise el. Acum, te rog, gustă sosul domnișoarei Tammi.

– Chiar că un ...

– N-o să ne refuzi, te rog!

Puse fotografiile pe frigider protejându-le astfel de tornada care se iscase în mica bucătărie.

Învelită într-un șorț prea mare pentru ea, Tammi era urcată pe un scaun și se apleca peste o cratiță mare din fontă. Era sos de roșii peste tot ... pe aragaz, pe șorțul lui Tammi și până pe vârful nasului ei.

La vederea Camillei, fetița zâmbi larg.

– Bună ziua! L-ai adus și pe Baxter?

– Ah, nu!

Repetându-și în gând preceptele din manualele ei de psihologie, se apropie de aragaz și își muie un deget în sos.

– Mmm ... Este delicios! care este rețeta?

– Este una specială. În loc să punem carne tocată, am pus salam italian. Fără să uităm un cățel de usturoi! adăugă ea cu oarecare emfază.

– S-ar zice că ești un adevărat maestru bucătar, Tammi.

Ochii strălucitori ai fetiței se ațintiră spre tatăl său, care-i făcea niște semne disperate.

Imediat, zâmbetul ei radios se transformă într-o expresie vinovată.

– Oh da! Îmi pare rău că am făcut prostia aia ieri. N-o să mai fac niciodată, îți jur.

– Vrei să afli un secret?

Copila aplecă grav capul.

– Mi s-a întâmplat și mie, așa că n-are importanță.

– Mulțumesc, Cami.

Înainte ca femeia să poată face vreun gest, Tammi își aruncă brațele de gâtul ei. Înăbușindu-și un val de emoții, Camille o sărută și ea înainte de a se îndepărta repede.

– Privește ce-ai făcut, Iepuraș, zise Frank ștergând mâinile fetiței cu un șervet. Ai împrăștiat mai mult sos peste tot decât ne-a mai rămas pentru spagheti.

– Oh, mai este destul! Poți să rămâi și tu, Camille. Ai putea chiar să te duci să-l aduci pe Baxter; este sos și pentru el.

Fără voia ei, Camille începu să râdă.

– Sunt sigură că Baxter ar fi încântat, dar chiar trebuie să plec. Frank se strecură între ele, pentru a le prinde de umeri pe amândouă.

– Cred că ai dreptate, Tammi. Camille ar trebui să cineze cu noi. Ce-am putea face pentru a o convinge?

Camille ridică o privire imploratoare spre el, dar deja căldura trupului său producea asupra ei un efect magic. Era

un fel de vrajă, formată din dorință și o stare de bine strâns legate între ele. O vrajă care aproape o făcea să creadă că s-ar putea așeza ca o persoană normală și să mănânce alături de aceste două ființe pe care începea să le iubească.

– Frank, zău că ...

Frank și făcu cu ochiul fiicei sale.

– Știu! O să recurgem la cărți de joc. Dacă o tragi pe cea mai mare, ești liberă să pleci. Dar dacă câștig eu, rămâi la cină. De acord?

– Ar fi mai bine să plec, așa că ...

Frank și Tammi schimbară o privire dezolată.

– Avem de-a face cu o fricoasă, Tammi. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că îți va fi atât de frică încât să refuzi să-ți înfrunți soarta, i se adresă el Camillei.

Tammi sări jos de pe scaun.

– Mă duc să aduc cărțile.

– Dar eu nu vreau să ...

Frank puse un deget pe buzele ei.

– Va reveni imediat. Ce ai de pierdut?

Camille vorbi în șoaptă.

– Amintește-ți ce ți-am spus ieri, Frank. Se pare că nu înțelegi că nu-mi pot controla aceste crize. Ele pot apărea în orice moment ...

– Dacă se va întâmpla, te voi strânge foarte tare în brațe. După aceea, te voi întinde pe canapea, te voi acoperi cu

pledul pe care mama mi l-a tricotat de ziua mea, anul trecut. Îți voi masa picioarele și îți voi face un descântec care te va elibera pentru totdeauna. Orice s-ar întâmpla voi avea grijă de tine, nu-ți fie teamă.

Camille ar fi vrut să mai discute, să-l convingă că se înșală, că nu va fi atât de ușor. Dar cum ar fi putut să-i mărturisească faptul că propria lui fiică era la originea acestor crize de panică?

– Iată! exclamă Tammi punând cărțile pe masă.

Frank o luă pe Camille de mână și o conduse până la mijlocul încăperii. Ridicându-și mânecile pentru a arăta că nu ascunde nimic, luă pachetul de cărți și-l bătu cu îndemânare. Ca într-un vis, Camille remarcă puful blond care-i acoperea brațele. Oare la fel avea și pe piept?

– De ce am sentimentul că sunt păcălită?

– Tammi, am impresia că ne acuză că trișăm.

Tammi chicoti de plăcere.

– Ia spune-i, Tammi, continuă el pe un ton grav. Marele Weisbacker s-a înjosi să trișeze?

Ochii lui Tammi scânteiară.

– Niciodată. El mă lasă întotdeauna să câștig. Camille își plecă privirea spre pachetul de cărți pus pe masă.

– Adevărat? zise ea tăind cărțile.

– Da, răspunse Tammi. În afară de atunci când este ora de culcare.

Camille întoarse o carte, dezvăluind o damă de cupă. Zâmbi suav.

– S-ar zice că s-a întors norocul, Mare Weisbacker!

Închizând ochii, Frank întinse mâna spre pachet prefăcându-se că se concentrează, după care trase și el o carte. Lăsă să plutească suspansul câteva clipe.

– Dacă vrei, zise el, putem mări miza.

– Ce-ți trece prin minte?

Frank aruncă o privire spre fiica lui.

– Din păcate nu-ți pot spune, avem niște urechiușe nevinovate lângă noi.

– Ai face bine să revenim la subiect.

Cu un zâmbet încrezător pe buze, Frank întoarse regele de cupă. Tammi bătu veselă din palme.

– Știam! Știam! El trage întotdeuna regele de cupă!

Fetița se repezi spre un bufet din care mai scoase o farfurie. Apoi luă tacâmuri dintr-un sertar și duse totul în sufragerie.

Camille îl privi cu severitate pe Frank.

– Cred că am fost păcălită, așa cum bănuiam.

– Nu poți spune că nu te-am avertizat că Marele Weisbacker câștigă întotdeauna. Spune-mi ceva despre care crezi că este imposibil de făcut și eu îți voi expune strategia mea. Îți amintești?

– Perfect!

Cu un gest foarte blând, el îi mângâie obrazul.

– Regret că n-am mărit miza.

Era irezistibil, cu zâmbetul lui malițios. După modelul starurilor de la Hollywood, Camille bătu din pleoape și se întoarse ușor.

– Trebuie să te avertizez și eu, zise ea peste umăr, nu mă omor niciodată după bărbații care poartă șorțuri.

***

Cu inima ușoară, Heather trecu pe sub poarta lui Penny. Reușise să chiulească de la un curs astăzi și să plece de la liceu fără să fie surprinsă. În afară de asta, tatăl său renunțase să o exileze pentru weekend când aflase că proiectul acesta nu-l prea încânta pe bunicul. Până la urmă, totul ieșea cât se poate de bine.

Ocoli casa și se îndreptă către ușa agenției lui Penny. Evită să-și îndrepte privirea spre casa mare și roz a Camillei, care se afla exact alături. Nu se chinuise toată ziua degeaba încercând să-și alunge din minte amintirea cinei de aseară ca să și-o trezească din nou acum.

Cu picioarele încălțate în cizme puse pe birou, Penny vorbea la telefon și râdea.

– Te-ai uitat la covoarele din casa aceea? Și un câine ar refuza să doarmă pe ele. Dacă clientul tău nu are de gând să schimbe mochetele, n-o să-l închiriem niciodată la prețul acela.

Penny tăcu, ascultă o clipă apoi izbucni în râs.

– Freddy, ai într-adevăr o impresie tot atât de proastă despre mine?

Heather zâmbi. Adora s– o asculte pe Penny vorbind. Era șireată și simpatică și, în general, obținea ce dorea.

"Sper să fiu ca ea, mai târziu", gândi Heather lăsându-și cărțile să cadă pe jos, lângă biroul ei.

Pentru că avea acum propriul său birou! Penny îi dăduse voie să și-l aranjeze cum dorea. De îndată ce va primi bani, se va duce la centrul comercial și își va cumpăra o plăcuță de alamă gravată cu numele ei.

După ce se așeză, începu să verifice corespondența.

– Ce mai faci? întrebă Penny după ce închise telefonul. Te-ai distrat bine la școală? Heather făcu o grimasă.

– Oho! Am avut algebra și comentarii despre Emily Dickinson! Cum de se mai citește Emily Dickinson în zilele noastre?

– Și se mai zice că lumea s-a schimbat!

– Ce vrei să spui?

– Acum douăzeci de ani, gândeam și eu la fel despre Emily Dickinson.

– Adevărat?

– Bineînțeles! Mi-am dat seama imediat că femeia aceea nu ascultase niciodată rock-and-roll. Și cum m-ar fi putut interesa cineva care habar n-avea de rock-and roll?

Heather dădu din cap. De când lucra pentru Penny, numărul punctelor de vedere comune o stupefia în fiecare zi mai mult. Descoperise chiar că Penny purta uneori doi cercei la o ureche.

– Spune-i asta bătrânului Atkins ...!

Mă voi duce la liceu mâine dimineață. O să-i obligăm pe profesorii tăi să asculte rock, până când îl vor include în programa școlară.

Heather și-l imagina pe bătrânul Atkins dansând pe un ritm îndrăcit și zâmbi. Hotărât lucru, Penny era nemaipomenită!

– Așadar, ne asociem? Ești de acord să învățăm să actualizăm catalogul caselor astăzi? zise Penny luând un volum gros pus pe biroul ei.

Heather știa deja că acest "catalog" constituia biblia agenților imobiliari. Conținea sute de pagini descriind fiecare casă pusă în vânzare în zona respectivă, cu fotografii, cu prețuri și cu toate amănuntele care i-ar fi putut interesa pe potențialii cumpărători. A ține catalogul la zi era o sarcină importantă și interesantă, îi spusese o dată Penny, și făcea parte din sarcinile lui Heather.

Inima fetei bătu mai repede. Va ști oare să se achite de ea?

O asculta cu religiozitate pe Penny când aceasta o iniția în menținerea la zi a catalogului. Penny făcea întotdeauna în așa fel încât să-i dea impresia că se descurca admirabil De altfel, n-o certase încă niciodată. Nu se supărase pe ea nici măcar atunci când Heaher rătăcise mesajele cuiva care dorea să-și vândă apartamentul. Îi remarcase doar faptul că o asemenea greșeală putea să ducă la pierderea unei mari sume de bani. Heather se jurase că acest lucru nu se va mai întâmpla.

Mama ei fusese astfel. Orice s-ar fi întâmplat, nu-și pierdea niciodată cumpătul. După aceea, erai gata să faci orice pentru a nu o dezamăgi din nou.

– Cred că ai înțeles, zise în sfârșit Penny. Îți încredințez toată treaba în timp ce eu voi încerca să conving o clientă exasperantă că nu este posibil s-o fac să viziteze toate proprietățile de vânzare pentru ca ea să-și poată face o idee.

– Pleci? întrebă Heather cu îngrijorare.

– Mă cheamă datoria, partenero, dar sunt sigură că vei ști să te descurci singură. Este posibil să nu mă întorc înainte să pleci tu. Penny ieși din birou și reveni câteva clipe mai târziu, înfășurată într-o capă lungă care părea ieșită dintr-un film de groază. Uneori, Heather își spunea că voia și ea să se îmbrace la fel ca Penny, mai târziu.

– Când pleci, încuie cu cheia, spuse Penny, și nu-ți face griji dacă nu termini treaba astăzi. Poate să-ți ia mai mult timp.

– Dar ... dacă nu înțeleg ceva?

Penny își puse pălăria cu boruri largi peste părul blond și se opri în prag.

– Dacă ai vreo problemă. o vom discuta mâine.

După ce plecă, Heather mai rămase o clipă cu privirea spre ușă, zâmbind. Cât de ușoară ar fi fost viața dacă tatăl ei s-ar fi îndrăgostit de o femeie ca Penny ...

Rămăsese cu catalogul în mână, îngândurată. Și de ce nu s-ar întâmpla asta? Sigur, Penny era un pic mai în vârstă ca Frank, dar asta nu avea mare importanță.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai interesantă. Penny Gray ar fi fost o mamă vitregă ideală, asta era sigur. Uitând de ce avea de făcut, Heather visă îndelung la această perspectivă, cu privirea pierdută în gol.

Ceva însă o readuse la realitate. Casa roz ... Prin fereastră, zărea turnulețul casei roz. Și în interiorul casei roz, se afla o femeie căreia tatăl său îi consacra toate gândurile lui în ultima vreme.

Aseară, în timpul cinei, remarcase foarte bine modul în care amândoi se priveau. Ca și cum n-ar mai fi fost niimeni în încăpere în afară de ei. De altfel, Camille Barnett fusese destul de simpatică, dar lui Heather nu-i plăcea pentru că

le privea, pe ea și pe Tammi, ca și cum nu le-ar fi văzut cu adevărat. Parcă i-ar fi părut rău că ele există.

Dar Heather nu-și putea lua gândul de la tatăl său și Penny ...

***

Funcționarul de la primărie aruncă o ultimă privire peste fotografiile Camillei.

– Weisbacker, să știi că proiectul tău m-a impresionat. Dacă nu l-ai fi prezentat cu un asemenea talent, ar fi trebuit fără îndoială să așteptăm votul următorului buget. Când crezi că vei putea începe?

– Nu mai înainte de primăvară, se pare. Deocamdată, avem de lucru până în iarnă.

– Perfect. În acest timp, eu voi trimite o echipă să lucreze la terenul de joacă.

Cum Frank se ridică de pe scaun, considerând că întrevederea se încheiase, funcționarul ridică mâna.

– O clipă! Mai vreau să-ți spun ceva.

Frank se așeză la loc. Era nerăbdător să iasă din acest birou unde hainele sale de lucru kaki i se păreau deosebit de deplasate.

– Weisbacker, după ce vei duce la bun sfârșit această operațiune, am de gând să-ți încredințez un alt post.

– Poftim?

– Avem nevoie de un șef, cineva care știe să formeze echipe, cineva care este la curent cu toate noutățile în privința mediului și care să le aplice aici. Cred că tu ești cel de care avem nevoie.

– Dar n-am mai făcut niciodată așa ceva!

– Da, dar am văzut cum îți conduci oamenii, și știu că îți vei face o datorie de onoare din a fi mereu informat în ceea ce privește domeniul tău de activitate. Eșri un bun conducător, Weisbacker, și îți risipim talentul folosindu-te la tăierea și curățirea copacilor. Adaug că această propunere va fi însoțită și de o creștere substanțială a salariului. O să stai în biroul alăturat de al meu și n-o să regreți.

Cuprins de un fel de amețeală, Frank îl asculta pe Lansky descriindu-i avantajele acestui nou post. Era măgulit, dar cu cât Lansky vorbea mai mult, cu atât perspectiva aceasta i se părea mai puțin seducătoare . Dacă va lucra într-un birou, va trebui să se îmbrace la costum, cu cămașă albă și cravată. Va avea poate întâlniri, prânzuri de lucru cu personalități ale municipalității ...

Singurul avantaj erau banii. Dacă va câștiga mai mult, va putea să plătească studiile superioare fiicelor lui.

Avea oare dreptul să refuze această ofertă?

Câteva clipe mai târziu, Frank se așeză la volanul camionului lui de serviciu. Oftă. Datoria lui de tată îi cerea să se sacrifice pentru fiicele lui, chiar dacă pentru asta trebuia să renunțe la propriile lui plăceri.

O clipă, chipul Camillei Barnett pluti în fața ochilor lui. Da, dar uneori, tații aveau și dreptul de a încerca să fie fericiți ...

Își surprinse privirea tulburată în oglinda retrovizoare.

"Dar poate că te simți vinovat că ești îndrăgostit de o femeie care, se vede bine, nu este făcută dintr-un aluat din care sunt făcute mamele vitrege?"

Capitolul 11

Camille nu fu mirată când recunoscu vocea lui Frank, la celălalt capăt al firului. În decursul călătoriei ei prin Iowa, nu reușise să și-l alunge din minte, așa că nu era deloc surprinsă de apelul lui.

– M-am gândit că o să fii bucuroasă să afli că fotografiile tale ne-au asigurat succesul, spuse el după ce îi relată întrevederea cu Lansky. Mulțumesc, Frank, dar sunt sigură că și puterea ta de convingere a contribuit mult.

În timp ce vorbea, se întreba dacă nu cumva părea să cocheteze cu el. Ce ar face dacă el i-ar răspunde pe același ton?

– Așadar crezi că am putere de convingere? zise el pe un ton ironic.

Ea și-l imagina zâmbind, cu finele lui riduri din colțul ochilor albaștri, mai seducători ca niciodată.

– Nu mă păcălești, să știi, continuă el. Acum că ai gustat din sosul meu bolognez, speri să te invit la un sufleu de tofu? Mă rog ... Ce-ai zice de weekendul acesta?

Imediat, inima Camillei o luă razna.

– Este imposibil, Frank, am de făcut niște fotografii.

Îl simți că ezită, neștiind dacă ea se folosește de această scuză ca să-l evite sau spune adevărul.

– De obicei, nu lucrez în weekend, dar acum este vorba despre ceva urgent, ceva ce trebuie să refac.

– Este vorba cumva despre negativele pe care ți le-a stricat Tammi?

– Dar nu este nimic grav, Frank.

– Asta este, nu-i așa?

– Da, dar ...

– În cazul acesta, vin cu tine.

Sprijinindu-se de perete, Camille se lăsă să alunece încet în jos, cu bărbia pusă pe genunchii îndoiți. Ar fi vrut să accepte, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt. Rareori își permitea plăceri neașteptate.

– Sunt un bun asistent, vei vedea, reluă Frank. Pot să-ți conduc mașina, să-ți duc echipamentul, să desfac scaunul pliant când vei dori să te așezi ...

Ea începu să râdă.

– Sunt fotograf, nu regizor. Fotografii nu au nevoie de asistenți.

Dar se lăsă convinsă. Și când închise telefonul, făcu vreo câțiva pași de dans, cu Baxter în brațe în loc de partener.

Se simțea la fel de emoționată, la fel de fericită, la fel de neliniștită ca o adolescentă.

***

Preocupată de proiectele ei, Heather trecu în grabă prin living.

Nu avusese de gând să asculte conversația tatălui său, dar o frază îi atrase atenția:

– Cred că se vor ocupa foarte bine de bebeluș.

Heather înțelese imediat că era vorba despre unchiul său, fratele mai mic al lui Frank, căruia tocmai i se născuse un bebeluș. Era limpede că tatăl său găsise o altă modalitate de a se debarasa de ea și de Tammi în acest weekend. Dar cu siguranță, ea nu avea deloc de gând s-o ajute pe mătușa Hélène să aibă grijă de bebelușul ei plângăcios. Avea lucruri mult mai importante de făcut: tocmai învăța meseria de agent imobiliar.

Fata se întoarse brusc, pregătită să-și înfrunte tatăl.

În timp ce aceasta discuta cu unchiul Wes, sprijinit de perete, ea încerca să și-l imagineze alături de Penny Gray. Ar forma o pereche uluitoare, hotărî ea. Tatăl său era înalt, voinic ca un atlet, iar Penny era zveltă și suplă, nu ca această Camille Barnett.

De îndată ce el închise telefonul, îl și atacă:

– Vorbeai cu unchiul Wes, tată?

Străduindu-se s-o imite pe Penny Gray, se exprimase pe un ton măsurat și calm. Frank fu vizibil surprins, dar nu se lăsă îmbunat.

– N-am să accept nici o discuție pe acest subiect, Heather. Vreau ca tu și Tammi să vă petreceți weekendul la Hélène și Wes.

Heather știa motivul acestui exil. Tatăl său voia să-și consacre tot timpul acestei Barnett ... Va trebui să acționeze repede dacă vroia să împiedice această legătură.

– Dar, tată, uiți că am o slujbă acum. Nu pot să lipsesc în toate weekendurile, zise Heather pe un ton liniștit.

– Doamna Gray n-o să se formalizeze pentru asta. Lucrezi la ea cu jumătate de normă, și cu siguranță că nu se așteaptă să-i consacri fiecare clipă a vieții tale.

– Aș putea poate să rămân acasă? Tammi ar putea să se ducă, iar eu ...

– Îți pierzi timpul!

Începea s-o agaseze serios.

Cum făcea Penny de își păstra cumpătul când oamenii se purtau ca nebunii?

– Dar, tată ...

– N-am de gând să discut cu tine, Heather. Te vei duce împreună cu Tammi la unchiul Wes, fie că îți place sau nu! S-a înțeles?

Furia o cuprindea atât de repede încât Heather se gândi că ar face mai bine să bată în retragere înainte să explodeze. Fără să-l mai privească pe Frank, se repezi în camera ei și își aruncă toate cărțile pe jos.

Cu siguranță, tatăl său va trebui să recunoască în curând că era prea mare pentru a mai fi obligată să meargă undeva împotriva voinței ei.

În acest weekend, îi va demonstra asta.

***

Culcată pe burtă pe pământul umed, Camille strecură obiectivul aparatului de fotografiat pe sub grilaj. De cealaltă parte a împrejmuirii, bărbatul, calul și tânărul taur năvăliră spre gard. Dacă s-ar fi aflat de aceeași parte cu ea, coarnele taurului i-ar fi atins brațul înainte ca grilajul să-i oprească alergarea.

– Nu îți este teamă că vei fi călcată în picioare? întrebă Frank cu o voce calmă.

– Bineînțeles că îmi este teamă.

Cu bărbia în praf, încercă să focalizeze obiectivul asupra călărețului care urmărea taurul.

– O dată, am încasat o copită stând în poziția asta. Era cât pe ce să mă aleg cu nasul spart, așa că aș fi proastă dacă nu mi-ar fi puțin teamă.

În țarc, omul, calul și taurul se deplasau atât de repede, încât era aproape imposibil să-i urmărească.

– În cazul acesta de ce te încăpățânezi?

Frank se întinse și el lângă Camille. Încercând să nu-l bage în seamă, ea făcu o serie de fotografii. A avut un noroc extraordinar, astăzi. Când Frank și cu ea se prezentaseră la această fermă, unul dintre cow-boy tocmai se antrena pentru rodeoul anual care va avea loc în vara asta.

În clipa aceea, reușind să prindă taurul de coarne cu lasoul, sări de pe cal. Sfidând toate legile probabilității, îl obligă pe tânărul animal să muște pământul.

Când totul se termină, Camille se rostogoli pe spate în speranța că își va relaxa mușchii încordați. Emoția făcea să-i bată inima într-un ritm nebunesc. Când ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Frank, aceasta o luă de-a dreptul razna.

– De ce? repetă ea ridicându-se într-un cot.Pentru că îmi place să călăresc și ador caii.

Ar fi trebuit să pună un nou film în aparat, dar nu se mișcă, fascinată de zâmbetul lui, să se simtă ca și cum nu erau decât un bărbat și o femeie, o pereche obișnuită care-și petrece sâmbăta împreună.

– Pentru că mă identific total cu un călăreț atunci când încerc să prind pe peliculă ceea ce simte, ceea ce așteaptă și cum respiră.

Aș putea să fiu în locul lui.

Începu să râdă ușor.

– Recunosc totuși că sunt mai puțin zgâlțâită ca el.

În loc să zâmbească și el, Frank rămase serios. Camille citi atunci în ochii lui că împărtășea aceeași dorință. La fel ca ea, dorea și el s-o strângă în brațe, să o sărute pătimaș, să împartă aceeași emoție care-i făcea pe amândoi să vibreze.

Prinzând-o de gulerul jachetei, o trase spre el. În momentul când buzele li se întâlniră, degetele lui se strecurară prin crăpătura bluzei și-i mângâiară sânii. Camille se cambră ca pentru a cere mai mult, și își întredeschise buzele.

Un foc mistuitor le cuprinse trupurile.

În clipa aceea, aparatul de fotografiat alunecă între ei, amintindu-i Camillei că are o treabă de terminat. Cu părere de rău, îl împinse ușor pe Frank.

– Mi-ai spus că o să mă ajuți.

– Asta și fac, zise el atingându-i nasturii bluzei cu vârful degetelor.

– Dă-mi voie să mă îndoiesc!

Auziră un zgomot de zăvor tras, ceea ce indica faptul că poarta țarcului se deschide și cow-boyul intră din nou înăuntru. Oftând, Camille își reluă poziția inițială.

– Totul depinde de ce are în minte, murmură Frank, cu buzele în părul ei.

De data aceasta, ea rată fotografia când călărețul supunea taurul...

***

După-amiaza era pe sfârșite când se întoarseră la fermă, făcură un duș și își schimbară hainele înainte să urce în mașina Camillei.

Frank își strânse cât de bine putu picioarele lungi în această mașină mică.

– Nu-mi vine să cred că îți petreci toate zilele în acest mod, remarcă el.

Camille o luă pe aleea lungă și prăfuită care lega ferma de șosea.

– Nu voi accepta nici o reclamație.

Te-am avertizat că nu va fi o partidă de plăcere atunci când ai semnat contractul.

– Nu mă plâng. Mi-a făcut multă plăcere să te privesc, să te observ cum lucrezi.

– Te înșeli, eu sunt cea care observă.

– Nu și de data asta! Ai fost superbă!

Remarca aceasta o făcu pe Camille să se simtă stânjenită. Nu știa cum să susțină o astfel de conversație, mai ales când nu vedea nici o portiță de scăpare.

– Ce ar fi de observat? Eu, în timp ce apăs pe declanșator sau schimbând filmul din aparat, sau schimbând obiectivul?

– Nu glumesc, Camille. Te observ prevăzând reacția cow-boyului, sau faptul că nu te temi să te murdărești pe mâini ca să-ți faci treba, și s-o faci bine.

– Mâinile, da, dar și hainele sau fața.

Începură să râdă.

– Repet, ai fost sublimă, chiar și așa plină de praf. Dar nu acesta-i lucru cel mai important. De fapt, spectacolul pe care mi l-ai oferit, pur și simplu m-a cucerit. N-am fost niciodată conștient înainte de faptul că o femeie independentă este și foarte seducătoare.

Ajunseră la șosea. Camille se întreba sincer dacă putea să accepte un asemenea compliment. Știa foarte bine că mai pierduse multe bătălii până acum, din lipsă de încredere în propriile-i forțe.

Dar nu dorea să abordeze astăzi această problemă ... și, de altfel, niciodată.

– Dacă înțeleg eu bine, nici o femeie din viața ta nu s-a târât prin praf ca să pândească vreun cow-boy?

El nu-i răspunse. Aruncându-i o privire piezișă, Camille își dădu seama după ochii îngânduraţi că el încerca să-și alunge propriile fantome.

– Cum era soția ta?

Pusese această întrebare cu o voce blândă, refuzând să recunoască faptul că ascundea o altă întrebare: o mai iubea?

Frank ezită îndelung. Camille ar fi vrut să întindă mâna spre el, să-l atingă, dar simțea prea intens prezența femeii dispărute.

– Iartă-mă, zise ea, nu trebuie să-mi ...

– Nu-i nimic. De fapt nu mă deranjează să vorbesc despre ea, mai ales ție ... Doar că ... Nu știu ... Poate că, până la urmă, nu am chef să vorbesc despre asta.

– Atunci, n-o face.

Cine era ea, ca să-i ceară cuiva să evoce imagini dureroase?

Frank oftă îndelung.

– Doris era minuntă, începu el. Era blândă, răbdătoare, puternică. Nu era tocmai ... Avea niște idei cam demodate. Îi ajungea rolul ei de mamă și soție. Și totuși se întorsese la muncă, pentru ca să avem ceva mai mulți bani. Într-o seară

cu o furtună cumplită, nu s-a mai întors acasă. A pierdut controlul mașinii care s-a izbit de parapetul unui pod ...

Camille își crispă mâinile pe volan.

– Îmi pare rău. Dacă aș fi știut, nu ...

– O vreme, cred că am căutat pe cineva care s-o înlocuiască, să fie mamă pentru copiii noștri.

Ea ar fi vrut să spună că era absolut firesc, dar cuvintele nu-i ieșeau de pe buze.

Singura problemă era că nu se simțea în stare să joace acest rol, dacă totuși și l-ar fi dorit.

Căuta un răspuns potrivit, când el scimbă subiectul:

– Nu îți este foame?

– Oh, ba da, dar unde putem găsi ceva de mâncare? Dacă harta mea este corectă, ne aflăm departe de orice zonă locuită.

– Nu-ți face griji, cunosc bine zona. Nu uita că am crescut cam la vreo sută de kilometri de aici. În Nebraska, nu găsești prea multe distracții, așa că eu și prietenii mei obișnuiam să venim pe aici. De cele mai multe ori, intram în buclucuri.

– Pun pariu că le și căutați!

– Îmi este rușine să mărturisesc că, într-adevăr, dacă nu le găseam, le inventam. Adeseori am tulburat liniștea orășelului nostru!

– Acum, regreți?

– Poate. Uneori mă gândesc că astăzi sunt pedepsit pentru păcatele din tinerețe.

Camille înțelese imediat la ce făcea aluzie.

– Heather ... preciză Frank cu un oftat. Într-un fel, am impresia că a moștenit de la mine gustul riscului și felul rebel de a se purta.

– Și te îngrijorează cu atât mai mult cu cât este fată?

– Nu, n-ar fi asta, dar lucrurile s-au schimbat mult față de vremea când eu creșteam la o fermă izolată.

– Ai dreptate.

– Cel mai greu este faptul că trebuie să rezolv singur toate problemele.

Camille se simți dintr-o dată foarte tristă pentru Frank, pentru fiicele lui, pentru mama lor. Chiar dacă viața i-a jucat feste, a fost și mai crudă cu soția lui Frank, furându-i anii pe care ar fi trebuit să și-i petreacă alături de fiicele ei.

– Îmi pare rău, Frank.

– A fost greu mai ales pentru fete.

– Și din cauza asta, tu ai suferit și mai mult ...

– Așa este. La început, vorbeau fără încetare despre mama lor, puneau mereu aceleași întrebări despre moartea ei.

A trebuit să învăț să le răspund calm, ca să nu mă prăbușesc eu însumi.

– Înțeleg.

Nu mințea, fiind ea însăși bântuită de ideea că nu era în stare să facă față problemei.

– Acum, greul a mai trecut. Nu trece o zi fără să mă gândesc la Doris, la cât de mult îmi lipește. Dar nu mai dufăr ca un câine ...

– Ești sigur?

– Sunt sigur, Cami, absolut sigur.

Ea îl crezu, într-atât de convingătoare îi era vocea. Totuși, se bucură că în acest moment nu-i întâlni privirea. Se temea să nu-i citească în ochi un mesaj pe care nu era pregătită să-l primească.

Întinse o mână ca să atingă pumnul strâns al lui Frank. Îl simți cum se relaxează. El oftă adânc și-i sărută scurt degetele înainte ca ea să pună din nou mâna pe volan.

Tăcură amândoi îndelung.

– Avem cu toții problemele noastre, reluă dintr-o dată Frank. Nu crezi?

Camille își reținu răsuflarea.

– Bineînțeles.

– Vorbește-mi despre ele tale.

Ea îi aruncă o privire piezișă. Frank îi zâmbi încurajator, ca pentru a o face să înțeleagă că era gata s-o asculte. Emoționată, Camille vru la un moment dat să oprească mașina și să-l sărute, dar se răzgândi.

Își concentră atenția asupra drumului.

Nu voia să distrugă atmosfera de complicitate care se instalase între ei printr-o discuție dureroasă pentru ea. Nu era pregătită să facă asta. Nu încă.

– Nu astăzi, Frank

– Poți să mi te confesezi, Cami, să știi că nu mușc.

– Sunt convinsă, dar aș prefera să ... Altădată, Frank. Ești de acord?

El inspiră profund.

– Cât timp îmi vei mai închide ușa-n nas, Camille?

– Te rog, Frank, acordă-mi un răgaz. O zi măcar în care să nu mă mai gândesc la ... nimic.

El se aplecă și-i atinse ușor obrazul cu buzele.

– Bun, îți acord. Cred că am face mai bine să ne întoarcem direct acasă. Știu că îți este foame, dar până o să ajungem în Omaha, o să se întunece.

Camille șovăi o clipă. Ocaziile de a-l avea pe Frank numai pentru ea nu erau atât de dese și voia să profite de asta.

– Ai dreptate. Doar dacă ... Parcă este un mic restaurant în Grand Island. Este în drumul nostru, cu siguranță avem timp să mâncăm repede ceva.

Nici unul nici celălalt nu menționară faptul că, după cină, va fi prea târziu. Prea târziu, poate, ca să-și continue drumul ...

Capitolul 12

Regizorul acestei scene făcuse o eroare monumentală, gândi Camille. Situațiile romantice nu făceau parte în principiu din rolul ei.

Cu pantalonii aceștia kaki și puloverul larg, se simțea ciudat de deplasată în decorul acestui mic restaurant cu lumini blânde. Cât despre pe Frank, acesta părea să se simtă la fel de stânjenit.

Camille se strădui să citească meniul abia luminat de lumânarea de pe masa lor.

– Cred că n-a fost o idee prea strălucită ... zise ea în sfârșit. N-am mai fost aici decât la ora prânzului și nu știam că localul devine aproape ... snob la ora cinci. Nu suntem obligați să rămânem.

Ochii albaștri ai lui Frank păreau mai întunecați în semiobscuritatea sălii. Îi zâmbi blând.

– De ce? Pentru că șeful de sală mi-a dat de înțeles că nu apreciază cizmele de cow-boy?

– Poate că nu suntem prea bine îmbrăcați ...

– Nu-ți face griji pentru asta. Când vom comanda pateu de gâscă și trufe, vor crede că suntem niște bogătași excentrici.

– Asta vrei să comanzi?

El se încruntă.

– Glumești? Îmi imaginez că trebuie să aibă și o friptură de vacă!

– Putem pleca, dacă vrei.

– În nici un caz! Ești mult prea frumoasă la lumina lumânărilor.

Ea îi mulțumi din priviri ... și descoperi că el nu-și mai dezlipea ochii de la chipul ei surâzător.

– Nu te întoarce, șopti el, dar cred că șeful de sală s-a hotărât să ne alunge de aici. Îți promit că mă voi lupta până la ultima suflare. În orice caz, nu vor scăpa fără un scandal strașnic, îți promit.

Camille abia își stăpâni un hohot strașnic de râs.

– Ce-ar fi să plecăm de bună voie? sugeră ea.

– Bună idee! Să găsim un loc mai puțin simandicos.

– Unde poți să mănânci cu degetele.

– În sfârșit, o femeie care-mi împărtășește gusturile!

Se ridicară în același timp și traversară sala restaurantului. Când ajunseră în holul de la intrare, Camille se feri cu grijă să privească spre recepție.

Cu inima bătându-i nebunește, observă că Frank încetini pasul. Îi fu de-ajuns să arunce o privire rapidă spre el ca să înțeleagă ... Ceea ce doreau amândoi nu se afla în meniu ci la primul etaj, întruna din camerele mici de motel ... Era un pat mare de două persoane, cu cearșafuri bine întinse și cu perne moi de fulgi ...

Totuși, își continuară dumul până la mașină.

Câteva minute mai târziu, rulau pe șosea în tăcere. Trecu vreun sfert de oră până ce zăriră un drive-in unde Camille parcă mașina foarte aproape de un interfon. Comandară hamburgeri, cu porții duble de cartofi prăjiți și bere în pahare de carton.

– Asta ni se potrivește mai bine, nu crezi? întrebă Frank.

– Absolut. Când eram adolescentă, visam să devin chelneriță pe role.

Cum el se întoarse spre ea s-o privească, genunchii li se atinseră.

– Pun pariu că știu cum erai la vârsta aceea.

– Adevărat? murmură ea.

El îi luă mâna de pe volan și i-o mângâie ușor cu degetele.

– Cu siguranță, erai serioasă, mereu îmbrăcată decent, și le întorceai spatele băieților cunoscuți ca aducători de necazuri.

– Păi ... Să zicem mai degrabă că eu însămi eram o pacoste.

– Nu te cred, Camille Barnett. Tu trebuie să fi fost genul de mironosiță.

În timp ce vorbea, își pusese mâna liberă pe gâtul ei. Privirea lui ironică o împiedica să protesteze.

– O mironosiță? repetă ea. Pe măsură ce creșteam, dădeam semne că pot deveni o adevărată delincventă.

– Oh, oh! Ador asta! Trebuie cumva să înțeleg că te lăsai convinsă de la prima întâlnire?

Ea își aplecă încet capul pe o parte pentru a se mângâia de brațul lui Frank.

– Vrei să știi totul! Nu, Află, domnule, că de fapt, aveam multe alte lucruri de făcut decât să mă întâlnesc cu băieții. Escapada mea cea mai îndrăzneață a fost să "împrumut" mașina profesorului meu de științe naturale și s-o folosesc pentru o expediție științifică. Polițaiul Tatum, care își făcea rondul ca în fiecare seară, a găsit-o în parcarea școlii primare.

– Nu-i rău. Presupun că îți fabricasei un alibi bun pentru cazul în care adevărul ar fi ieșit la iveală.

– Nicidecum.

De fapt, chiar eu am povestit toată întâmplarea a doua zi, în teza de științe naturale. Eram sigură că voi obține un zece.

– Și?

În clipa aceea, Camille i-ar fi acordat din toată inima un zece lui Frank pentru capacitatea lui de seducție, dar se concentră asupra subiectului.

– Domnul Watkins nu a fost impresionat de datele mele științifice. În schimb, isprava mea l-a impresionat pe polițaiul Tatum. L-a impresionat atât de tare, încât m-a pus ca timp de douăsprezece sâmbete la rând să fac curățenie în parcul municipal.

Frank o privea cu atenție.

– Și ce s-a întâmplat cu acea Camille?

– Nu înțeleg ...

– Ea nu seamănă deloc cu tânăra femeie care ai devenit.

Camille își feri privirea.

– Ai dreptate. Sunt o delincventă recuperată.

– Nu asta am vrut să spun. Acum, ești foarte serioasă, ca și cum ... viața ta n-ar fi fost niciodată amuzantă, nu te-ai fi distrat niciodată cu adevărat.

O trase ușor de coada de cal, făcând-o astfel să-l privească.

– Glumești, râzi, dar nu o faci prea convingător.

– Nu este vorba despre ...

Am avut multe ocazii să mă distrez, dar evoluăm, Frank. Oamenii cresc, se maturizează ...

– Ce te-a făcut să "crești", Camille?

Preț de o clipă, ea își dori să vorbească, să-l lase să vadă ceea ce nu arătase nimănui. Știa că el va înțelege și această solicitudine poate va avea asupra ei un efect magic.

Doar dacă nu cumva confidențele ei ar distruge toată magia acestei seri ... Mai bine era să se abțină.

Afișând un zâmbet ironic, glumi, spunând:

– Frank, dacă nu ai alt subiect de conversație mai romantic decât divorțul meu, înseamnă că într-adevăr îți lipsește antrenamentul!

O clipă, chipul lui Frank nu exprimă nimic. Era limpede că nu va mai tolera multă vreme acest mod al ei de a se fofila. Totuși, îi zâmbi la rândul său.

– Cum vrei să fiu romantic într-o mașină nu mai mare decât cada mea de baie?

Camille se aplecă în față și-i atinse ușor buzele.

– Trebuie să înțeleg că n-ai experimentat niciodată romantismul unei căzi de baie?

El mormăi ceva abia auzit.

– Mi-ai spus că ești o aducătoare de necazuri ...

O bătaie discretă în geam îi avertiză că le fusese adusă comanda. După ce își mâncară hamburgerii, nici unul nici celălalt nu evocă posibilitatea întoarcerii la Omaha.

Camille, ghidată de Frank, o luă spre Platte Silver.

– Ești sigur că acesta este drumul?

Nu erau prea departe de oraș. Camille încetini și privea cu un ochi sceptic drumul îngust și întunecos care se pierdea printre lanurile de porumb.

– Aproape, să zicem ...

Ascultătoare, ieși de pe șoseaua asfaltată și intră pe poteca desfundată. După ce merseră câteva sute de metri, ajunseră la malul unui râu mărginit de arbori.

– Oprește aici, zise Frank, După aceea, să ne plimbăm și să ... discutăm.

Tulburată de pustietatea înconjurătoare, Camille vru să glumească.

– Încep să te cunosc, Frank Weisbacker! Vrei să afli dacă poți să mă săruți de la prima întâlnire.

– Exact, dar nu aici. Vino.

Luă pătura pe care Camille o aruncase pe bancheta din spate după ce făcuse fotografiile. Ea îl urmă de-a lungul râului a cărui apă scânteia în lumina lunii. Ajunseră curând într-un mic luminiș înconjurat de un pâlc de copaci și de tufișuri.

Noaptea era răcoroasă, cerul senin și presărat cu stele. Întinseră pătura pe iarbă, apoi Frank o invită pe Camille să se așeze lângă el. Razele argintii se reflectau în ochii lui limpezi și se jucau printre șuvițele de păr.

– Ce loc fermecător! murmură ea. Cum de îl știai?

– L-am găsit când pescuiam și când veneam cu fetele la iarbă verde.

Platte Silver este plin de locuri ca acesta.

– Zona aceasta este fantastică! Te-ai putea crede la mii de kilometri de civilizație, și totuși, suntem doar la câteva minute de oraș.

– Și atunci, de ce să mai trăim acolo?

– Mă întreb și eu uneori ...

Glasul Camillei se frânse brusc, pentru că Frank tocmai o prinsese de talie.

– Orașul este singurul loc unde te simți anonim, continuă ea cu curaj.

– Vrei să spui, unde te poți ascunde?

Crispată, ea nu mai reușea să-și găsească ușor cuvintele. El era la doar câțiva centimetri de ea, atât de aproape încât îi simțea căldura trupului, respirația fierbinte.

– Credeam că vrei să mă săruți, glumi ea fără convingere.

– Firește ... pentru început.

El îi zâmbi înainte de a pune stăpânire pe buzele ei, mai întâi cu blândețe, apoi cu o pasiune lacomă. Instinctiv, Camille se strânse la pieptul lui. Se simțea protejată, alintată, dar nu slabă și fără apărare, așa cum i se întâmplase de atâtea ori.

Cu sânii presați de pieptul lui puternic, îl cuprinse cu brațele și se lăsă ușor să alunece pe pătură. Îi plăcea să-i simtă greutatea trupului peste al ei.

Frank trase de bluză pentru a i-o scoate din blugi și își puse palma pe pielea caldă și fină pe care i-o mângâie o clipă înainte de a urca spre sânul tare. Camille gemu ușor.

– Ne putem opri, dacă dorești, îi șopti el la ureche.

– Nu încă, zise ea.

La rândul ei, începu să-i descheie nasturii cămășii.

– Atunci, nu ne vom opri deloc!

Ea îi zâmbi și se opri o clipă pentru a-i admira chipul frumos luminat de razele lunii, apoi se lipi strâns de el.

– Nu este chiar ca într-o cadă de baie, dar cred că ar trebui să meargă și așa, murmură ea.

Buzele li se întâlniră din nou. O plăcere sălbatică o cuprinse pe Camille care se lăsă în voia flăcării pe care Frank o aprinsese în ea. Dorința ei violentă prea mult timp înăbușită o făcu să se arcuiască și mai mult spre el.

Cu un geamăt surd, Frank se îndepărtă o clipă pentru a trage blugii Camillei de-a lungul picioarelor fine, după care îi scoase bluza, sărutându-i sânii rotunzi, apoi se dezbrăcă și el. Întinsă pe spate, ea rămase nemișcată, străbătută de fiorii așteptării, contemplând trupul perfect al lui Frank. Când el se apropie din nou, se lăsă pradă mângâierilor lui pricepute.

Deodată, Camille începu să respire cu dificultate pentru că buzele lui Frank se plimbau, calde, de-a lungul gâtului ei. Oftă adânc și se arcui spre el. Prelungi multă vreme plăcerea acestei mângâieri simțind cum se cufundă într-o lume de senzații inimaginabile, dureroase și minunate în același timp.

În sfârșit, îl trase cu putere spre ea, incapabilă să mai aștepte, dornică să-i aparțină. Punându-și mâinile pe coapsele ei, Frank o pătrunse cu blândețe. Se contopiră unul cu altul, cuprinși de același sentiment de împlinire.

Și totul fu dat uitării, rămânând doar căutarea disperată a plăcerii pe care puteau să și-o dăruiască unul altuia. Împreună, urcară una câte una și din ce în ce mai repede treptele care duceau la extaz.

Cuprinsă parcă de un vârtej, Camille îl auzi pe Frank strigându-i numele în clipa în care i se dărui în totalitate.

Rămaseră îndelung întinși unul lângă altul, tăcuți, lăsându-și inimile să se potolească și cerul să se umple din nou de stele.

– De acord, te cred, murmură în sfârșit Frank

– În legătură cu ce?

– Nu ești o mironosiță, pot să jur. N-o să-ți mai spun niciodată așa.

Ea începu să râdă, fericită că îi vorbise pe un ton lejer. Dacă ar fi încercat acum să înceapă o discuție serioasă, ea

s-ar fi simțit ca un pahar spart în mii de cioburi. Nu voia să piardă comoara pe care tocmai o descoperise.

Pentru prima dată după zece ani, se simțea împlinită și puternică, atât fizic cât și moral. Știa însă că aceasta era doar o iluzie. Asemenea unui magician, Frank alungase fantomele trecutului cu sărutările lui și ajutat de farmecul lunii. Dar acestea puteau să se reîntoarcă în orice clipă.

Orice ar fi însă, va fi destul timp mâine să se mai gândească la asta.

***

Stăpânindu-și un căscat, Camille întinse mâna și verifică temperatura dușului.

Apa era fierbinte. Se gândi cu părere de rău la cada confortabilă pe care o avea acasă, la flacoanele cu săruri de baie puse pe etajeră.

"Le voi folosi altădată", gândi ea, refuzând să admită că s-ar putea să nu mai existe o altă dată.

Ea însăși propusese ieri să se întoarcă la motel. Era o ocazie prea frumoasă de a-l avea pe Frank numai pentru ea. Mai târziu, el va aparține din nou fiicelor lui, dar măcar o noapte, fusese al ei.

Și în dimineața aceasta, trebuia să se mulțumească doar cu dușul. Amintindu-și de trupul lui puternic, gol, ud și strălucind de săpun, simți născându-se din nou în ea dorința. O noapte întreagă de pasiune înflăcărată nu făcuse decât să le ațâțe pofta unul de celălalt.

Învelită într-un imens prosop de baie, se întoarse în cameră ca să-l trezească din somn și să-l conducă spre dușul cald ...

Dar Frank se trezise deja. Așezat pe pat, strângea cu putere receptorul telefonului. Întoarse spre ea o față lipsită de orice expresie.

– Este vorba despre Heather ... A fugit de acasă.

Capitolul 13

Își va aminti mereu de privirea lui Frank când plecase în grabă de la hotel. Exprima o spaimă, amestecată cu vinovăție și tulburare.

– Ce mă fac? spusese el trecându-și mâna prin păr. Dacă i se întâmplă ceva? Știi câte lucruri se pot ...

Ea încercase să-și controleze o voce cât mai fermă.

– Să o luăm în ordine, Frank. Fratele tău a anunțat deja poliția, care cu siguranță a început căutările. Tot ceea ce putem noi să facem acum, este să ne ducem s-o luăm pe Tammi și să vedem dacă sunt vești noi.

– Dar casa lui Wes se află la câteva ore de aici. N-o să mă mulțumesc doar cu ...

– Frank, Tammi are acum nevoie de tine.

Este tot ce putem face noi.

– Dar mă simt atât de neputincios! Ar trebui să pot s-o găsesc eu însumi. Ar trebui să bănuiesc unde se află. Ar trebui să ...

Ea îl îmbrățișă, dorindu-și să poată să-i aline îngrijorarea.

– Să mergem s-o luăm pe Tammi. Vom vedea după aceea ce-ar mai trebui făcut.

Când ajunseră la ferma lui Wes, aflară că un grup de localnici se oferiseră voluntar să ajute poliția să scotocească zona.

– Cel mai bine ar fi să te întorci acasă și să aștepți, îi spuse Wes fratelui său mai mare.

– Să aștept? Să stau și să mă mulțumesc cu așteptatul? Nu pot ... Este imposibil!

– Probabil că Heather a pornit spre Omaha, bătrâne. Trebuie să te duci și tu.

Frank dădu din cap. Dar gândul că Heather umblă singură pe drumuri nu-l ajută deloc să se mai liniștească.

Pe drumul de întoarcere, se opriră din când în când să întrebe dacă n-o văzuse cineva pe fată. La fiecare răspuns negativ, Frank își simțea inima strângându-se din ce în ce mai mult. Și fețișoara lui Tammi se crispa un pic mai mult.

– Tată, de ce a fugit Heather? întrebă ea cu voce slabă.

Camille văzu cu coada ochiului cum maxilarele lui Frank se încleștează.

– Nu știu, Iepuraș. Cred că s-a supărat pe mine ...

– Dar nu a plecat pentru totdeauna, ca ... mama?

– Nu-ți face griji, iubito. Sunt convins că ne așteaptă cuminte acasă.

Dar n-o găsiră, apartamentul era gol. Camille îi însoțea, dar bănuind că Frank dorește să rămână singur cu Tammi, plecă aproape imediat spre casă.

După ce ajunse, începu să se plimbe în sus și-n jos prin casa goală, stăpânindu-și cu greu impulsul de a-l suna pe Frank. Ar fi vrut să fie cu el, dar se temea să nu fie în plus. În ciuda tuturor eforturilor ei, nu reușea să retrăiască momentele minunate petrecute în brațele lui și, când se înnoptă de-a binelea, se simți cuprinsă de un frison glacial.

Peste trei săptămâni va fi Ziua Recunoștinței, gândi ea în timp ce punea un bol de supă în cuptorul cu microunde. Perspectiva aceasta deja o întrista ...

Mâncă fără poftă. Când locuia în Des Moines, avea cel puțin prieteni celibatari ca și ea, cu care își putea petrece sărbătorile. Anul acesta, trebuia să se mulțumească doar cu singurătatea.

După ce termină masa, plecă din bucătărie în living. Oare cum petrecea familia Weisbacker Ziua Recunoștinței? se întrebă ea cu o umbră de amărăciune. Probabil că Frank pregătea un curcan imens și în toată casa plutea o aromă de friptură de pasăre. În capul mesei, stătea bărbatul care-i

trezise inima din amorțire ... și trupul. Bărbatul care, pentru o clipă, o făcuse să renască la viață.

Dar Heather? Unde s-o fi dus?

Laurel, papagalul, începu să scoată țipete ascuțite.

– Dacă nu taci o să sfârșești în cratiță, îi zise cu fermitate Camille.

Așezată în balansoarul ei, închise ochii. Nu, locul ei nu era în această familie, și totuși, nu putea să se abțină să se gândescă la faptul că acum ar fi trebuit să fie lângă Frank și Tammi.

Ar fi vrut să-i consoleze pe amândoi. Și când toată această poveste s-ar fi terminat, ar fi încercat să se apropie de Heather.

Era evident că adolescenta avea nevoie de atenția unei femei în viața sa, o femeie care i-ar dărui tot ceea ce-i lipsea de la moartea mamei sale.

Camille se gândi cu nostalgie la bunele momente pe care le petrecuse cu propria-i mamă, atunci când ea însăși fusese adolescentă. De exemplu, când mergeau prin magazine ca să cumpere haine de școală. Deodată, se imagină într-un magazin, încercând să aleagă niște blugi împreună cu Heather.

De ce nu? Zâmbi, încrezătoare. Va reuși. În ciuda prezenței lui Tammi în mașină, făcuse tot drumul până la Omaha fără să resimtă nici cea mai mică anxietate. Era pe

cale să-și învingă problemele, să preia controlul asupra ei însăți. Simțea asta.

Și de ce n-ar trece la o altă etapă? Ar putea să-i ducă lui Frank ceva pentru cină. Oricum, el și Tammi trebuia să mănânce ceva.

Cu inima deodată mai ușoară, se repezi în bucătărie și deschise frigiderul. Își aminti atunci ce spusese Frank pe drumul de întoarcere. Ochii lui albaștri străluceau de lacrimi reținute cu greu, o strângea la piept pe Tammi pe jumătate adormită, apoi privise distrat prin parbriz.

– Dacă aș pierde-o nu cred că aș putea suporta.

Mâna Camillei rămase nemișcată pe o cutie de lapte. Dacă ea l-ar pierde pe Frank și fetele? Dacă relația cu Frank se transforma în ceva mai puternic? Ce s-ar întâmpla dacă s-ar îndrăgosti nu numai de Frank, dar și de copii, și acest sentiment n-ar fi reciproc?

Preț de câteva clipe, fu de-a dreptul îngrozită de acest gând. Mâna îi căzu tremurând pe lângă corp și închise ușa frigiderului.

Mai bine nu-și asuma un asemenea risc.

***

Heather făcu un semn prietenesc cu mâna către perechea de vârsnici care o luase cu mașina lor, apoi își trase mai mult paltonul în jurul ei. Frigul era pătrunzător. Soarele aproape apusese și vântul o biciuia atât de tare încât îi era greu să înainteze.

– Sunt într-adevăr regina proștilor, își spuse ea.

La plecare, ideea de a fugi de la unchiul Wes i se păruse mai degrabă bună. Se gândea că se va întoarce în Omaha și se va duce la Penny până când tatăl său se va întoarce din escapada lui amoroasă. Dar aventura nu decursese atât de bine pe cât sperase.

Mai întâi, că era foarte frig. Mai ales pe șosea, când mașinile o depășeau în viteză. Uneori, vântul aproape că reușise s-o facă să se clatine, atât era de puternic. După aceea, observase că șoferii care se opreau s-o ia arătau îngrozitor. Și se purtau îngrozitor. Ca tipul acela, în superba lui mașină sport.

Mirosea a bere și o privise la fel cum o privea Marty uneori, cu ochii întredeschiși și cu un zâmbet ironic. Îi fusese atât de frică încât îi ceruse s-o lase câțiva kilometri mai departe. Din fericire, el acceptase. Și când, în sfârșit, acest cuplu de bătrâni o luaseră în rabla lor de mașină, avusese un sentiment intens de ușurare.

În sfârșit, ajunse în cartierul ei. Picioarele îi erau înghețate și o dureau. Ar fi dat oricât să se poată așeza

undeva și să bea un ceai cald. Dar nu vroia să suporte cearta tatălui său, și asta ar fi așteptat-o dacă se întorcea la apartamnetul lor.

Se opri. Și dacă nu s-ar întoarce imediat? Aruncă o privire spre casa lui Penny. Dacă se ducea la ea, poate că tatăl său nu va mai fi atât de furios când va veni s-o ia.

Mai mult chiar, Penny ar vorbi cu el. I-ar explica faptul că și copiii au drepturi, și că nu este corect să-i forțeze să facă unele lucruri cu care nu sunt de acord, sub pretext că este o femeie fantastică. Poate, doar poate, că totul se va termina cu bine.

Ceva mai înviorată, Heather începu să alerge către casa lui Penny.

***

Din livingul ei, Camille privea ferestrele lui Penny. Știa că în spatele acelor perdele de dantelă va găsi o primire călduroasă.

Se întoarse spre șemineu și-l apostrofă pe Baxter.

– Haide, să mergem, prietene. Dacă mai stau aici un minut simt că o să înnebunesc.

După ce își puse canadiana, îi fixă și lui Baxter lesa.

Cu ochii strălucind ca două mărgele, cățelul lătra vesel. Camille se gândi atunci la Tammi și la prima lor întâlnire din parc. Emoționată, mângâie cățelul pe creștet și se îndreptă spre ieșire. De îndată ce Penny îi deschise ușa, înțelese că se petrecuse ceva neprevăzut. Prietena ei mereu surâzătoare avea o expresie îngrijorată.

– Intră, intră, zise aceasta, în curând tot cartierul se va aduna la mine.

– Oh, dacă ai oaspeți ...

– Nu chiar.

Un pic surprinsă, Camille își urmă prietena în living. O găsi aici pe Heather, stânjenită și morocănoasă, cu mâinile încleștate pe un bol cu supă fierbinte.

– Slavă Domnului, Heather!

Alergă spontan spre adolescentă și o cuprinse cu brațele. Foarte țeapănă, Heather se îndepărtă de ea și se apropie de foc.

Camille încurcată, lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

– Am fost atât de îngrijorați ...

Heather ridică din umeri.

– Și ce dacă? Eu sunt bine. Nu mai sunt un copil, să știi.

Camille își plecă privirea. Necăjită că primise o replică aspră, își dădu seama că sperase prostește într-o apropiere spontană de Heather. Dar nu era de-ajuns să petreci o noapte cu tatăl ca s-o poți îmbuna pe fiică ...

– Am fost pur și simplu îngrijorați. Tatăl tău și cu mine am ...

Heather ridică spre ea o privire mânioasă.

– Nu-l amesteca și pe tata în treaba asta! Știu că vrei să pui gheara pe el! Ei bine, ai putea să renunți. Nu avem nevoie de o nouă mamă, așa că jos labele! Și dacă nu-mi asculți sfatul, va fi rău pentru toată lumea. Ai înțeles?

Camille o fixă tăcută pe adolescentă, ale cărei cuvinte știuseră foarte bine să lovească în punctul cel mai dureros. Fără să asculte discursul indignat pe care Penny i-l ținea lui Heather, se întoarse și se repezi spre ușă, trăgându-l pe Baxter după ea.

Auzi chemarea lui Penny.

– Camille!

Nu se opri însă. Tot corpul o avertiza că se afla într-o zonă periculoasă ... Trecu în fugă pragul casei și coborî cele câteva trepte de la intrare. În clipa aceea, se lovi în plin de cineva care venea din sens invers. Două mâini puternice o prinseră de umeri.

– Cami! Ce ți s-a întâmplat?

Frank părea a fi la capătul puterilor și mort de îngrijorare, dar brațele lui îi ofereau încă un refugiu. Ar fi vrut să se abandoneze, să-l lase să-i panseze rănile pe care fiica lui tocmai i le făcuse.

Dar știa că nu putea să-și permită un asemenea lux.

Heather fusese foarte limpede. În decursul întregii zile, fiecare minut de îngrijorare maximă îndurat de Frank îi fusese impus în mod deliberat de fiica lui în semn de protest. În felul acesta voia ea să-i aducă la cunoștință tatălui său revendicările ei. Și Heather nu o voia pe Camille în viața ei. Era limpede că ar fi recurs și la mijloace mai radicale, dacă i s-ar fi impus această prezență detestată.

Dar Camille avu o sclipire de luciditate: nici ea nu o primise pe Heather în viața ei ...

– Tocmai am vorbit cu fiica ta, spuse ea cu o voce tremurată. Știu de ce a făcut asta. Nu-ți face griji, n-o să se mai întâmple.

– Despre ce vorbești? Ce ți-a spus?

– Din cauza mea, Frank. A fugit din cauza mea.

– Nu pot să ...

– Dar nu-ți mai face griji, de acum încolo nu va mai avea nici un motiv să se comporte astfel,

Eliberându-se din brațele lui Frank, Camille începu să alerge spre casă. Introduse cu greutate cheia în broască, atât de tare îi tremura mâna. Se bucură că Frank nu profită de asta ca să o urmeze. Din fericire, avea de rezolvat o problemă mai urgentă.

Ajunsă acasă, îi scoase lesa lui Baxter, apoi urcă în fugă în camera ei. Se dezbrăcă pe întuneric, își puse o cămașă de noapte și se urcă în pat. Când sună telefonul, nu răspunse.

Și când, după câteva minute, cineva bătu la ușă, își trase pur și simplu cuvertura peste cap.

Avusese dreptate de la bun început. Singurul lucru de făcut era să rupă relația. Nu intri cu forța într-o familie în care nu ești dorită.

***

Pe drumul spre apartamentul lor, Heather își simți inima încălzită de expresia pe care o întrezărise în ochii tatălui său în clipa când acesta intrase în livingul lui Penny.

Se așteptase să-l vadă supărat, să o certe. Crezuse că va juca scena tatălui îndurerat, dar nu făcuse nimic din toate astea.

În loc de asta, păruse profund ușurat. Venise drept spre ea și, cuprinzând-o cu brațele, o strânsese cu putere. Heather simțise cum o parte din încordarea ei dispare.

Se ducea în camera ei, când vocea tatălui său o opri brusc.

– Heather, de ce ai fugit? Nu știai că o să fim morți de îngrijorare?

Lăsându-și rucsacul să cadă la podea, Heather se aruncă pe pat și își ascunse fața în pernă. Tatăl său părea îngrozit

și nesigur, și ea nu putea suporta asta. Voia ca acum să se poarte ca de obicei, ca și cum ar fi avut răspunsurile potrivite la toate problemele.

– Îmi pare rău, zise ea printre dinți. Știu că am făcut o prostie.

– Dar de ce?

Ea respiră adânc înainte să se întoarcă pe spate. Își puse mâinile sub cap și fixă tavanul.

– Nu știu. Aveam impresia că nimănui nu-i pasă de ceea ce mi s-ar putea întâmpla.

Frank luă un scaun de la birou și se așeză lângă pat, astfel încât să fie în câmpul ei vizual. O privea cu intensitate, dar ei îi era mult prea frică încât să-i susțină privirea. Astă-seară, dacă îngrijorarea lui se transforma în furie, dacă țipa la ea, va izbucni în lacrimi. Și nu voia să se poarte ca un copil!

– Heather, tuturor ne pasă de tine. Știi că mai mult de zece prieteni și cunoștințe ale unchiului Wes și-au petrecut ziua căutându-te?

– Adevărat?

– Bineînțeles că-i adevărat. În ceea ce mă privește, îngrijorarea aproape că mă împiedică să gândesc limpede. Mă întrebam ce m-aș face dacă tu ... Ar fi putut să ți se întâmple orice.

– Îmi pare rău, tată. Mă ... mă simțeam atât de singură.

Și acum, mă simt singură.

– Și eu ...

Stânjenită, Heather se mișcă pe pat. Nu voia să se gândescă la modul în care el își va rezolva singurătatea.

Când ai asemenea sentimente, reluă Frank, spune-mi și mie. Eu și ... mama ta, aveam obiceiul să discutăm, despre orice. Nu există nici un motiv să nu facem la fel și amândoi.

Heather își întoarse privirea, intimidată de tatăl său.

– Uneori, aș vrea să am pe cineva care să se poarte cu mine ca o mamă. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da. Poate că într-o zi vom găsi o persoană care să poată juca acest rol lângă tine și Tammi.

Heather hotărî că era timpul să mai facă o mișcare.

– Exact ... Mă gândesc că Penny ar fi o excelentă mamă vitregă. Îmi place să vorbesc cu ea.

Frank tăcu o clipă.

– Heather, sunt încântat că te înțelegi bine cu Penny, dar scoateți din cap gândul că ar putea să-ți devină mamă vitregă.

Era limpede! Se întoarse cu fața la perete și spuse:

– Cred că acum o să adorm.

Dar tatăl său nu se clinti și inima ei începu să bată mai repede.

– Ce i-ai spus Camillei?

Ar fi trebuit să bănuiască faptul că vor ajunge și aici!

– Ne privește, doar pe mine și pe ea.

– Și pe mine mă privește, dacă încerci cumva să-mi conduci viața.

– Tu mi-o conduci bine pe a mea.

– Sunt tatăl tău, și acesta este rolul meu.

Așteptă un răspuns care întârzie să vină.

– Îmi place de Camille, reluă el și dacă asta te deranjează, cu mine trebuie să vorbești. Mă aștept de la tine să n-o amenințți și de acum încolo. Să te abții de la acțiuni atât de spectaculoase cum a fost fuga ta de astăzi. Este limpede?

Heather simți cum lacrimile îi înțeapă ochii.

– Ai înțeles, Heather?

– Am înțeles. Acum, dacă ai terminat să mă cerți aș vrea să mă odihnesc.

Îl auzi oftând adânc, dar rămase nemișcat. Când în sfârșit se ridică de pe scaun, se aplecă și o sărută ușor pe frunte înainte să iasă din cameră.

Heather izbucni în plâns. Înțelesese. El nu căuta o mamă pentru ea și Tammi. Voia doar să petreacă momente plăcute cu o tânără femeie care-i plăcea ... Cineva pe care ar fi putut s-o iubească mai mult decât pe o adolescentă ingrată și zurbagie.

Capitolul 14

În săptămâna care urmă, Camillei începu să-i fie teamă de soneria telefonului. Frank o suna prea des, și ea nu prea mai avea ce scuze să-i servească.

– Cami, am impresia că mă eviți.

Pentru a treia oară, ea refuzase să se întâlnească cu el și bănuia că făcea un efort ca să-i vorbească pe un ton glumeț.

– Nu te credeam în stare să lași baltă un băiat cu atâta nepăsare, continuă el pe același ton.

Camille nu se putu abține să nu zâmbească. Ca prin farmec, Frank reușea întotdeauna s-o facă să zâmbească, chiar și atunci când moralul ei era la pământ. În schimb, el nu putea să facă nimic împotriva anxietății ei și a ostilității fiicei sale.

La acest gând, Camille se întristă din nou.

– Te-am avertizat, Frank ... Aduc numai necazuri, ar fi trebuit să-ți amintești.

– Te rog, măcar un minut să vorbim serios, și spune-mi de ce nu vrei să ne întâlnim.

Ea ezită o clipă.

– Pentru că nu va merge. Nu sunt făcută să fiu înconjurată de copii. Chiar și Heather a observat acest lucru.

– Heather traversează o perioadă proastă. Nu poți să asculți ce spune o ...

– Dimpotrivă, tebuie să ascult ce-mi spune. Și ar trebui s-o asculți și tu, dacă vrei să nu fugă din nou.

Discuția se încheie repede. Nici chiar Frank nu mai putea contrazice acest ultim argument.

Restul după-amiezii trecu greu. Cerul cenușiu și burnița neîncetată erau perfect asortate cu dispoziția Camillei. Lucra repede, clasând fotografiile destinate revistei, alegând pe acelea care urmau să apară în numărul următor. Când în sfârșit se așeză în living ca să bea o ceașcă de ceai, dădu la o parte perdeaua și scrută cerul, să vadă dacă nu cumva se mai luminase și ar putea să se ducă până la poștă fără să o plouă. O rază subțire de soare încerca timid să străpungă norii, dar erau slabe speranțe ca ploaia să se oprească.

– Asta e, le zise ea lui Laurel și lui Hardy, care o priveau cu ochii lor rotunzi, o să mă duc totuși. Iată-mă Gene Kelly, vin "cântând prin ploaie"!

Își puse un fulgarin verde-crud cumpărat într-un moment de bună dispoziție, și strecură plicul plin cu fotografii în buzunar. Apoi, sub ploaia fină și pătrunzătoare, se grăbi spre poștă.

Când ieși, nu mai ploua. Soarele, învingător, reușise să străbată norii și părea că acum alungă încetul cu încetul ploaia. Camille începu să fluiere cântecul din filmul cu Gene Kelly. Nu era un lucru prea distins, așa cum îi spusese mereu mama ei, dar era atât de bine pentru moral ...

Traversă parcul, nu departe de supermarket, când, deodată, se opri din fluierat. Aproape în același loc unde o întâlnise prima oară, Tammi sărea coarda, încercând zadarnic să nu-și prindă picioarele. După câteva clipe, fetița simți că este observată. Când o zări pe Camille, fața i se lumină ca un cer limpede de vară. Lăsă coarda jos și se repezi spre ea cuprinzând-o de mijloc cu amândouă brațele. Camille fu destul de mulțumită că nu resimți decât un ușor șoc în inimă.

– Săreai foarte frumos coarda.

Tammi ridică din umeri, dar zâmbi de plăcere.

– Abia acum învăț. Sper să fac progrese, dacă voi exersa. Vrei să încerci și tu?

Camille își stăpâni un hohot de râs.

– Cred că sunt un pic cam bătrână pentru asta, dar ador să te privesc.

– Așa zice și tata, că este prea bătrân. Eu cred însă că este bosumflat.

– Bosumflat?

– Da, este exact cum vrea ca eu să nu fiu niciodată! În momentul acesta, se plimbă în sus și-n jos prin casă, cu o față tristă. De ce el are dreptul să fie bosumflat și eu nu?

Buna dispoziție a Camillei se evaporă imediat. Simți o strângere de inimă la gândul că Frank suferă, tocmai el care merita cel mai puțin acest lucru.

– Crezi că este trist pentru că a fugit Heather? reluă Tammi ridicându-și coarda de jos.

– Poate.

Tammi sărea veselă prin bălțile din parc, împroșcând în jurul ei stropi de noroi.

– Ești sigură că ai voie să sari coarda pe ploaie?

– Mi-a dat voie doamna Whiteside, pentru că m-am săturat să tot colorez și să joc șah. De altfel, nu mai plouă. Privește curcubeul.

Camille se întoarse în direcția pe care i-o arătase Tammi. Într-adevăr, un curcubeu timid, în culori parcă decolorate de ploaie, se străduia să se întindă peste vârfurile copacilor.

– Ai dreptate, murmură ea.

Luptându-se cu emoția, își mușcă buzele. Acest curcubeu îi amintea de o promisiune pe care nu și-o ținuse. Își neglijase cea mai bună prietenă, numai pentru că nu era în stare să-și înfrunte temerile și dezamăgirile.

Și persevera în această atitudine!

Vocea lui Frank răsună în spatele ei făcând-o să tresară.

– Două femei din viața mea! Norocul îmi surâde astăzi.

Tammi scoase un strigăt de bucurie.

– Tată! Iată curcubeul care ți-a purtat noroc!

Camille se întoarse și-l văzu pe Frank strângând-o pe Tammi în brațe.

– Cred că ai dreptate, Iepuraș. Curcubeele sunt fermecate, știai?

– Ești sigur?

Frank o privea pe Camille.

– Absolut sigur. Ele nu apar decât atunci când nefericirea face loc fericirii ...

Trecându-și mâna pe după urechea lui Tammi, scoase o floare de hârtie.

– Vezi? Tammi, vrăjită, întinse mâinile spre floarea roșie și strălucitoare.

– Este timpul să mergem acasă, tată?

Cum el încuviință din cap, fetița țopăi bucuroasă.

– Pot să-i arăt floarea doamnei Whiteside înainte să plec, tată? Și să-mi iau ghiozdanul?

Fără să mai aștepte răspunsul , se îndepărtă în fugă. Frank se apropie de Camille, fără ca totuși s-o atingă.

– Crezi și tu în magie, fetițo?

– Nu.

– Imposibil!

– Ascultă, Frank ...

– Dar în curcubee? Crezi?

Ea deschise gura să spună ceva, dar nu fu în stare. Ochii albaștri ai lui Frank păreau să reflecte paleta de culori efemere care scânteiau în spatele ei. Știa că este o iluzie, dar voia să creadă în ea.

– Cunosc toate explicațiile științifice privind curcubeele, zise ea.

El îi zâmbi cu atâta blândețe, încât Camille nu-i rezistă și zâmbi la rândul ei.

– Și eu, dar nu mă interesează.

Prinzând-o de mână, o trase spre el și o răsuci cu fața spre curcubeu.

– Privește, Cami, și îndrăznește să afirmi că nu vezi magia. Ea închise ochii pentru a alunga lacrimile care amenințau să apară.

– Singura magie pe care aș paria câțiva bănuți este cea neagră ...

El o strânse mai tare lângă el, ca pentru a o forța să-i împărtășească sentimentele.

– Tată, sunt gata! Și am o idee nemaipomenită!

Camille vru să se îndepărteze, dar Frank o ținu captivă.

– Care, Iepuraș?

– Nu-i așa că i-ai spus lui Heather că poate să rămână să cineze cu Penny a ei, astă-seară?

– Exact.

– Atunci, cred că am putea cina și noi în oraș. La pizzerie, de exemplu!

– De acord, cu o singură condiție.

– Care, tată?

– Să vină și Cami cu noi.

Tammi începu să țopăie pe loc, cu ghiozdanul în spate.

– Ura! Ce idee bună, tată! Vii cu nou, Cami? Te rooog!

Vrăjită de acea privire imploratoare, Camille nu avu inima să refuze.

"Singura magie pe care aș paria câțiva bănuți, este cea neagră."

Aceste cuvinte rătăceau prin mintea lui Frank în timp ce se îndrepta spre cea mai mare pizzerie din cartier.

Apoi, tot timpul cât mâncară, Tammi le explicase cea mai bună strategie pentru a câștiga la jocul ei video favorit. Până la urmă, Camille acceptase să-și încerce norocul în fața ecranului.

Traversară mână-n mână sala de mese pentru a experimenta teoriile lui Tammi.

Frank le privea și, distrat, chiar uitase să-și mai mănânce ultima bucată de pizza. Nu prea sigură pe ea, Camille urma instrucțiunile entuziaste ale lui Tammi. Dar râdea și părea relaxată. Părea întinerită, vulnerabilă ... și fericită.

Magia neagră ... Ar putea el oare să implice destinul și s-o facă să bea din elixirul care ar alunga pentru totdeauna tristețea din ochii ei?

După ce își goli paharul, se ridică și se alătură celor două complice aflate în fața mașinii lor infernale. Camille o strângea în brațe pe Tammi, care râdea întruna.

– Tată, dinozaurul a înghițit-o neiertător!

– Da, dar după o luptă lungă și curajoasă, protestă Camille.

– Și totuși, te-a înghițit, și încă din prima manșă! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta!

– Ei bine, acum că ne-am mâncat cu toții porția de pizza, este timpul să mergem acasă, zise Frank cu părere de rău. Cunosc pe cineva care are de făcut niște lecții.

Zâmbetul lui Tammi se transformă în grimasă.

– Eu?

– Tu.

Luând-o pe fetiță de mână, se îndreptă spre ușă.

– Atunci, stai să vezi ce idee grozavă am pentru mâine, afirmă Tammi. Pentru noi trei.

Frank îi aruncă o privire Camillei.

Părea ...entuziastă sau speriată? N-ar fi putut să precizeze...

– Aș fi încântat ca, de fiecare dată, Camille să ni se alăture atunci când va dori, Iepuraș. Dar numai ea poate hotărî asta.

Ochii Camillei se plimbară de la Tammi la Frank, nehotărâți.

– Mâine-seară am de lucru, Tammi, spuse ea. Putem să amânăm proiectul tău pe altădată.

– Dar mâine-seară este festivalul german, în oraș. Ce zici, tată? Am putea asculta muzică, am putea dansa și am putea mânca niște hamburgeri enormi. Nu-i așa, tată? Ce zici?

Frank dădu din cap.

– Așa este. Într-o seară de festival, n-ai voie să muncești.

– Știu și eu ...

– Te rog, Cami!

După expresia de pe fața Camillei, Frank își dădu seama că Tammi era pe cale să devină cea mai bună armă a lui pentru a câștiga lupta și ... pe Camille Barnett.

Cu condiția însă ca fiica lui mai mare să nu-l facă să piardă terenul pe care-l câștiga cu cea mică ...

***

În seara aceea ducându-se la culcare, Camille avea un sentiment neobișnuit de liniște sufletească. I se părea că un balsam răcoritor fusese întins peste rănile ei din ultimele zile.

Și dacă exista acest balsam, răspunzător era Frank. Frank care știa să găsească întotdeauna cuvintele potrivite.

– A fost o greșeală, îi spusese ea când ieșiseră de la pizzerie.

– Cum poți să spui așa ceva?

Ea bănui imediat că el se gândise la escapada lor amoroasă, nu la această seară neprevăzută. Refuză să cedeze plăcerii pe care cuvintele lui calde i-o aducea în suflet.

– Și Heather?

– Îmi pare rău că te-a rănit, spusese el prinzând-o de mână. Dar n-am să las ca o adolescentă încăpățânată să-mi conducă viața. Va renunța până la urmă.

Camille voia să creadă asta, așa după cum voia să creadă și în curcubee ...

Curcubeele ...

Camille sări din pat și se repezi la telefonul pus pe birou. Formă reflex un număr. Poate că totuși curcubeele prevesteau fericirea, așa cum pretindea Frank?

Îi răspunse o voce pițigăiată. Inima Camillei bătea mai repede.

– Mama ta este acasă? întrebă ea.

Așteptă un timp.

"Încă nu este târziu să închizi telefonul", îi spuse o voce interioară.

Își simțea sângele pulsând în tâmple, ca un fluviu dezlănțuit, apoi auzi o voce, o voce care-i bântuise amintirile.

– Sita?

– Cami? Oh, Dumnezeule, ești chiar tu, Cami!

Camille își stăpâni cu greu lacrimile.

– Sita, astăzi am văzut un curcubeu.

***

Întreg cartierul se transformase într-un sat nemțesc. Camille nu se mai sătura de acest spectacol. Se întreba cum de îi scăpase acest festival anual, în toate călătoriile ei anterioare pe aici.

Clădirile moderne se împodobiseră astfel încât să imite căsuțele din piatră. Locuitorii se deghizaseră corespunzător, și fiecare colț de stradă se transformase într-un ring de dans.

– Dansează polca, tată!

Tammi arătă o estradă pe care o orchestră cânta melodii antrenante și niște cântăreți chiuiau iodlere specifice. În fața scenei, sute de persoane dansau, călcându-se vesel pe picioare.

Frank se întoarse spre Camille.

– Cami poate nu vrea să rămână singură.

– Nicidecum! De altfel, aș fi încântată să vă privesc.

– Știu cum facem! strigă Tammi cu o voce emoționată. După mine, va fi rândul tău să dansezi cu tata!

– Hotărât lucru, fiica mea are o mulțime de idei bune, la fel ca bătrânul său tată.

Aranjându-și un nod de cravată imaginar, Frank îi întinse mâna fetiței.

– Îmi acordați acest dans, Liebling?

Tammi izbucni în râs și schiță o mică reverență.

– Desigur, domnule.

Frank îi făcu cu ochiul Camillei și o conduse pe Tammi în mulțimea de dansatori. Începură să se învârtă și Camille nu se putu abține să nu râdă văzând chipul radios al fetiței.

Profitând de faptul că un cuplu eliberase una dintre mesele albe puse pe trotuar, Camille se așeză fără să-i piardă din ochi pe tată și pe fiică. Când orchestra încetă să mai cânte, veniră și ei la masă.

– Acum, este rândul tău, zise Tammi.

– În nici un caz! Oricum, habar n-am să dansez polca și...

Tammi și Frank schimbară o privire complice apoi, de comun acord, luară fiecare câte o mână a Camillei și o forțară să se ridice.

– Vei avea onoarea să fii instruită de cel mai mare profesor de polca din întreaga Omaha, zise Frank.

– Din lume! îl corectă Tammi cu vehemență.

– Dar eu ...

Privirea Camillei trecu de la unul la altul.

– Vă previn, prieteni, eu am două picioare stângi!

– Așa zicea bunica mea, remarcă Tammi. Dacă ai vedea-o acum cum dansează!

– Dar n-am nici măcar simțul ritmului!

Erau la marginea ringului improvizat.

Orchestra începea să cânte o nouă melodie de o veselie molipsitoare. Camille simțea furnicături în picioare.

– Nu vorbi prostii, spuse Frank; știu din experiență personală că ai un simț al ritmului remarcabil.

Cu obrajii în flăcări, Camille întâlni privirea albastră impasibilă.

– Am face mai bine să dansăm, zise Frank

– Nu trebuie decât să faci ce face el, spuse Tammi. Ai să vezi, este foarte ușor.

***

Cu inima strânsă, Heather urmărea de la distanță scena. Cuprinsă de o gelozie amestecată cu disperare și amărăciune, închise ochii. O revedea pe mama ei, suplă și radioasă, și pe tatăl ei, care o ridica în brațe – pe ea care avea pe vremea aceea nouă ani – și se învârteau cu toții pe ringul de dans. Râdeau toți trei în hohote.

Heather abia o mai recunoștea pe fetița din amintirea ei.

"Pentru că ea nu mai există, gândi ea. A murit și ea, la fel ca mama."

Vocea morocănoasă a prietenei sale Blakely îi risipi imaginile trecutului.

– Este prea nasol aici! Să plecăm și să mergem la mine, o să avem timp să bem și o bere înainte să se întoarcă mama.

– De acord.

Dacă Tammi urma să doarmă la o prietenă, asta însemna că tatăl său și această Barnett vor rămâne singuri. Luptându-se cu un sentiment apăsător de singurătate, adolescenta ridică provocator bărbia și o luă de braț pe prietena ei.

– Ai dreptate. Este într-adevăr nasol aici.

***

Frank respira adânc, cu plăcere, aerul rece de noiembrie.

– Ah, libertate!

"Ești singură cu el", gândea Camille admirându-i pieptul lat. Își dorise toată seara această intimitate, și acum, iată, era singură cu el ...

Își ridică gulerul hainei și își vârî mâinile în buzunare. Tocmai o lăsaseră pe Tammi la prietena ei și se îndreptau fără să se grăbească spre casa Camillei.

– Copiii sunt minunați, reluă Frank pe un ton liniștit de conversație.

Totuși, vocea lui era prea blândă, prea intimă. Instinctiv, Camille își încovoie un pic umerii, ca pentru a se proteja de ceea ce urma să audă.

– Dar când poți să încetezi să mai fii tată, chiar și doar pentru câteva ore, continuă Frank, resimți un fel de ușurare, Ai impresia că, o vreme, ți se permite să nu mai fii adult. Înțelegi?

Ea încercă să-și imagineze greutatea responsabilităților lui. Atât cât putea să aprecieze, el trebuie să se fi simțit adeseori foarte singur.

– Ești un tată minunat, Frank, toată lumea poate să vadă ata.

Frank își trecu brațul pe după umerii ei și o trase spre el.

– Nu, nu în seara aceasta ... Te rog.

Privirile li se întâlniră și, preț de o clipă, o emoție intensă se instală între ei. Camille se sperie și se eschivă plecându-și pleoapele.

– Ce vrei să spui, Frank?

– În seara aceasta, să nu ne mai gândim la nimic altceva decât la noi doi.

Pentru a doua oară, își aranjă un nod de cravată imaginar și îi întinse mâna.

– Îmi acordați acest dans, Lienling?

– Frank, eu nu ...

Cuprinzând-o în brațe, el începu în pas de polca.

– Frank, vecinii ne vor ...

El se opri și o împiedică să-și continue fraza, punându-și buzele peste ale ei. Fu un sărut lung, care-i tăie răsuflarea.

– La naiba cu toți vecinii, o să le oferim un spectacol de care își vor aminti, murmură el sărutând-o din nou.

Fericirea o făcu pe Camille să simtă un nod în gât și fu cuprinsă de o bucurie frenetică. Buzele lui erau calde, blânde, dar ferme totodată. Ea își puse o mână pe gâtul lui, pentru a-l trage mai aproape. Avea impresia că așteptase această clipă toată viața.

Apoi, el o impinse ușor și-i mângâie obrazul cu un gest ciudat de grav.

– Poate că ar fi mai bine în intimitatea casei tale? Ce zici, draga mea?

– Să mergem, murmură ea.

Drumul fu un pic mai lung decât de obicei pentru că nu se puteau abține să se sărute iarăși și iarăși. În sfârșit, urcară treptele și deschiseră ușa . Ajunși în vestibul, își scoaseră canadienele și le lăsară pe jos.

– În camera ta? întrebă Frank scoțându-și puloverul peste cap.

Camille îl luă de mână și-l conduse în living.

– Este prea departe ... N-aș avea răbdare să aștept până acolo.

Se dezbrăcară cu stângăcie unul pe altul, cu un fel de frenezie. În sfârșit, rămaseră goi. În privirea lor, veselia lăsase loc dorinței.

Atunci Frank o lipi pe Camille de el și o culcă pe covorul persan care acoperea parchetul. Dar cu o îndrăzneală de care nu s-ar fi crezut în stare, ea fu aceea care preluă inițiativa și porni la descoperirea trupului lui musculos. Cu un zâmbet ușor care-i plutea pe buze, cu ochii închiși, Frank se lăsa în seama ei ... Cu gesturi lascive, ea îi mângâie umerii lați, atingând cu vârful degetelor torsul puternic, coapsele lungi și ferme. Când ea își puse buzele pe abdomen, Frank gemu încet.

– Cami, Cami ... Niciodată n-am simțit ceva mai tandru.

– În seara aceasta, ești al meu, murmură ea cu o voce un pic răgușită.

– Sunt al tău ...

Se lăsă apoi să alunece lângă el și Frank înțelese că schimbau rolurile. Simțindu-i întreaga greutate apăsând-o, Camille nu-și putu reține un strigăt de plăcere. Îl învăluise cu brațele, strigându-l, dorindu-l, arzând de nerăbdarea de a-i aparține. Se arcui spre el, pradă unui uragan de senzații minunate. Îl auzi pe Frank, foarte departe, strigându-i numele și nu știu niciodată dacă fusese în stare să-i răspundă.

***

Ceasul deșteptător de pe noptiera Camillei arăta ora două dimineața când, trezindu-se amândoi cu o foame de lup, coborâră în bucătărie. Frank se îmbrăcase într-un kimono foarte scurt al Camillei care nu-i ascundea prea mult trupul. Cât despre Camille, aceasta purta doar un tricou mai lung găsit pe balansoarul din dormitor. Ajunși jos, începură să râdă amândoi văzându-și hainele împrăștiate pe jos.

Aleseră să mănânce niște sandvișuri congelate și, în timp ce acestea se încălzeau în cuptorul cu microunde, Frank o trase pe Camille spre el și-i mângâie spatele.

Ea își frecă obrazul de pieptul lui, acoperit cu un puf fin blond.

– Mmm ... Mi-e foame! Mai foame decât îmi închipuiam.

– Camille, m-am gândit bine ... începu el cu o voce răgușită.

– La ce te-ai gândit?

Ea își puse buzele pe gâtul lui, exact pe locul în care pulsa nebunește adineauri vena aceea albăstruie. În noaptea aceasta, descoperise că-l poate emoționa ... în toate sensurile cuvântului.

– La tine. La noi.

Camille încremeni. Nu, nu era pregătită să audă ce urma el să spună. Se strânse mai aproape de el, sperând să-i deturneze gândul de la alte preocupări serioase.

– Sunt gata imediat sandvișurile ...

– Nu vrei să afli care este rodul gândurilor mele?

Soneria cuptorului cu microunde o scuti de orice răspuns. Se depărtă de el pentru a scoate sandvișurile din cuptor.

– Tu nu vrei?

El îi luă farfuria din mâini și o puse pe masă. Camille vru atunci să se retragă, dar el o prinse de umeri oprind-o.

– Nu vreau să-ți spun mai întâi ce însemni pentru mine. Vreau să ...

Frank, nu crezi că asemenea conversație este prematură?

Se strădui să-l privească în ochi, dar nu era ușor. Ochii lui erau atât de sinceri, de clari și ... de perspicace. Era sigură că ai ei erau tulburi și ascunși.

– Nu! Eu iau în serios ceea ce s-a petrecut între noi. Și tu, de altfel.

– Numai că ...

– Ascultă, Cami, știu că ai avut probleme.

Ea vru să se întoarcă și să plece, dar el o strânse mai tare și o scutură ușor.

– Fir-ar să fie, dar privește-mă în ochi! Așa! Așadar, știu că ai avut probleme, pentru că am observa efectele. Îți amintești?

– Da.

– Perfect. Trebuie de asemenea să-ți amintești că eu n-am rămas indiferent. Astăzi, sunt și mai puțin. Auzi ce spun? Și mai puțin! Cred că te iubesc, Cami, și dacă refuzi să recunoști că mă iubești și tu un pic, n-am să te cred.

Camille nu auzise decât cuvântul "iubesc" ...

"Trebuie să fac ceva, își zise ea, și repede! Mai înainte ca situația să scape de sub control."

– Frank, cred că ar trebui să vorbim.

Capitolul 15

Brusc, Frank își strânse cordonul kimonoului în jurul taliei.

– Foarte bine. Să vorbim.

Ea se îndepărtă de el, fără să-l privească. Cum să-i spună și de unde să înceapă? Ridică ușor din umeri ca și cum discursul său n-ar fi avut o semnificație prea gravă.

– Ei bine, iată ...

Ca femeie, îmi lipsește ceva esențial ...

Frank oftă, nedumerit.

– Unde vrei să ajungi, Camille?

Întorcându-i spatele, ea luă de pe un bufet o solniță în culori vii și începu să și-o treacă distrat dintr-o mână în alta ca pe o minge,

– Mă gândeam doar că ai vrea să știi ... sau mai degrabă, că ar trebui să știi că eu nu pot avea copii. Sunt sterilă, neproductivă, infertilă.

Se întoarse spre el cu un zâmbet larg pe față, întrebându-se dacă arăta atât de vulnerabilă pe cât i se părea că este. Va reuși oare să joace acest rol?

– Cu alte cuvinte, în categoria femeilor, eu sunt campioană în materie de infertilitate.

În clipa în care pronunță aceste cuvinte, își dădu seama că ele nu-i trecuseră niciodată pragul buzelor. "Sterilă, neproductivă, infertilă, inutilă" ... Niciodată mai înainte nu se calificase ea însăși atât de dur.

De fiecare dată când trebuise să vorbească despre problema aceasta, folosise alte sinonime, ca pentru a se feri de ghinion.

O cuprinse dintr-o dată amețeala. Simțind că îi fuge pământul de sub picioare, căută cu disperare un sprijin.

Frank o prinse de umeri exact în clipa aceea, fără să știe însă că ea urma să se prăbușească în momentul următor.

– Asta-i tot? întrebă el.

Expresia lui calmă o stupefie.

– Tot ce?

– Tot ceea ce-ți provoacă necazurile, suferința?

Ea ar fi vrut să-l respingă, dar avea nevoie să-i simtă mâinile sprijinind-o.

– Am cumplite crize de anxietate, asta-i tot, așa cum zici tu.

– Pentru că nu poți avea copii? Și de aceea te strângi ca un arici de fiecare dată când cineva se apropie prea mult de tine?

– Ce este de mirare în asta?

Ar fi vrut să fie furioasă, dar simțea că nu are putere pentru asta. Tot ceea ce-și dorea era ca Frank să o cuprindă în brațe, să-i spună că totul va fi bine. Sau să plece trântind ușa și să nu se mai întoarcă niciodată, pentru ca și ea să-și regăsească liniștea.

Liniștea? Care liniște?

La gândul că el ar putea dispărea din viața ei, o apucă din nou amețeala. Dar înainte să înțeleagă ce se întâmplă, Frank se așeză pe un scaun și o trase pe genunchii lui. O strângea în brațe și-i săruta neîncetat fața și părul. Avea mâini atât de puternice, de reconfortante. Așa că rămase acolo, lipită de el, încărcându-se cu toată forța pe care el i-o transmitea. Rămaseră mult timp astfel, îmbrățișați strâns, tăcuți, până când în sfârșit ea ieși din toropeala care o cuprinsese.

– Cami, tu nu ești campioana inutilității, și singurul lucru care îți lipsește este încrederea în tine.

– Spui asta pentru că este singurul lucru pe care îl poți spune, nu pentru că îl și gândești.

Spun asta pentru că este adevărat.

Nevoia de a-l crede era la fel de intensă ca aceea de a bea apă rece după o lungă treaversare a deșertului.

– Mai spune-mi-o atunci, Frank. Mai spune-mi-o.

***

Săptămânile următoare aduseră un caleidoscop de senzații, de emoții și de bucurii.

De fiecare dată când putea, Frank încerca s-o liniștească, să-i redea încrederea în mândria și demnitatea ei de femeie, ca și cum simpla repetare a acelorași cuvinte putea să aibă un efect miraculos.

Și poate că așa și era.

Pe de altă parte, de îndată ce putea să rupă câteva clipe din timpul ei atât de trepidant, le consacra lui Frank. Petrecu o zi întreagă în compania lui și a echipei sale, bombardându-i cu aparatul ei de fotografiat.

– Doar n-o să-l pui pe Weisbacker într-un album, zise la un moment dat Stu, prefăcându-se jignit. Eu valorez de două ori mai mult ca el.

– Cel puțin de două ori, zise la rândul său Jessie. Dar eu cred că această doamnă caută mai mult calitatea decât

cantitatea. Sau, dacă vrei, mai puțin aparențele decât omul adevărat.

Ascunsă în spatele aparatului său de fotografiat, Camille recunoscu în sinea ei că, la început, "aparența", înfățișarea lui Frank îi atrăsese atenția. Dar ceea ce găsise în spatele aparenței o atrăsese de fapt definitiv, și o reținuse lângă el. Tandrețea lui, solicitudinea, umorul ...

În weekendul trecut, Frank vizitase cele două încăperi goale aflate la etajul casei mari și roz. Hotărând că mașina de spălat mai poate aștepta câteva ore, o condusese pe Camille într-un magazin de antichități, la periferia orașului. Ea se îndrăgostise de un pat mare din fier și de un vas de porțelan în culori decolorate de vreme. Căraseră totul acasă pe acoperișul camionetei lui Frank.

Cu un aer satisfăcut, acesta își frecă mâinile prăfuite și se dădu un pas înapoi ca să admire patul pe care tocmai îl instalaseră.

– Așa! Ai acum o cameră de oaspeți.

– Este minunată!

Camille își imagina deja perdele de dantelă la fereastră și unul dintre covoare, uzat astăzi dar pe care mama ei îl confecționase când ea era copil, întins pe podea.

– Tot ceea ce lipsește acum este un oaspete.

Frank își trecu brațul pe după talia ei și-i mușcă tandru lobul urechii.

– Cred că, mai întâi, ar trebui să încercăm acest pat, adăugă el. Te-ai simți foarte stânjenită dacă ai invita pe cineva și patul n-ar fi bun ...

Patul era excepțional de bun.

Camille îl ajutase și ea pe Frank ... să-și pună frâne noi la camionetă.

Mulțumită fraților ei, făcuse acest lucru de nenumărate ori.

– Ești sigură că nu or să mă lase? întrebase Frank pe un ton sceptic.

Tammi, care o asistase pe Camille cu devotament, flutură o șurubelniță.

– Nu-ți face griji, tată, Camille a făcut asta de milioane de ori! Nu-i așa, Cami?

– Absolut exact, Tammi.

Prezența copiilor fusese uneori greu de suportat. Când Camille îl învitase la cină pe Frank împreună cu cele două fiice ale sale, se simțise un pic nervoasă. Cu puțin timp înainte de sosirea lor, începuse să simtă un nod în stomac și i se muiaseră genunchii. Cuprinsă de panică se întoarse spre Penny care acceptase să li se alăture pentru a facilita contractul cu Heather.

– Nu te mai preface în fața "mătușii Penny", îi spusese pe un ton sever prietena ei. Și așa sunt supărată pe tine că ți-a trebuit atâta timp să mi te confesezi, așa că nu-mi face

acum o criză de anxietate. De altfel, dacă eu am reușit să mă las de fumat, poți și tu cu siguranță să termini cu crizele astea.

– Nu-i același lucru! protestă Camille.

Penny scoase o cutie de chibrituri din buzunar și aprinse lumânările aranjate pe masa din sufragerie.

– Ai dreptate, este mult mai greu să te lași de fumat, spuse Penny.

Și încetul cu încetul, Camille încetase să se mai teamă de crizele de anxietate.

Când resimțea apropierea unei asemenea crize, se admonesta singură cu tot atâta severitate cum ar fi făcut-o Penny.

De mai multe ori, se oprise în fața unei oglinzi pentru a de privi drept în ochi, după care își spunea cu voce tare:

– Nu poți avea copii, asta este! Dar numai pentru asta nu poți să-ți distrugi viața.

La început, îi fusese greu să creadă, dar încetul cu încetul, chipul care o privea din oglindă începu să pară mai încrezător. Ajunsă în acest punct, trecu într-o nouă etapă, invitând-o pe Heather să vină împreună cu ea și cu Penny într-o după-amiază la cumpărături.

Adolescenta acceptase fără tragere de inimă și nu o scutise de remarcele ei acide. Totuși, Camille avusese sentimentul că repurtase o victorie.

– Ești divorțată sau cum ești? o întrebase Heather în fața raionului de îmbrăcăminte sport.

– Da, sunt divorțată.

– Dacă înțeleg bine, n-ai avut o căsnicie reușită?

Camille pricepu imediat aluzia.

– Nu am de gând să mă recăsătoresc prea curând, dacă asta vrei să știi.

Acest răspuns direct păru s-o mulțumească pe Heather care deveni după aceea mult mai amabilă.

Vremea schimbătoare de toamnă făcu loc curând frigului și vântului de iarnă.

Camille nu mai rezista vrajei pe care Frank o exercita asupra ei, ca și cum acesta ar fi atins-o cu o baghetă magică și-i îndeplinise o dorință pe care ea nu îndrăznise niciodată s-o formuleze cu voce tare.

În preajma lui și a fetelor, începuse să se simtă ca în familie. Dar în ziua în care se surprinsese fredonând pe toate tonurile "Camille Weisbacker", o cuprinse iarăși panica.

Era la o întoarcere de la o plimbare matinală cu Baxter. Buimăcită, trebui să se așeze pe gresia din bucătărie și dădu drumul lesei câinelui.

– Dumnezeule! murmură ea, cu lacrimi în ochi. S-a întâmplat ... m-am îndrăgostit. De Frank, dar și de fetele lui. Oh Doamne, ce-am făcut?

Lăcrimă, își șterse obrajii cu palmele, și hotărî că nu folosea la nimic să se poarte ca struțul. Trebuia să înfrunte realitatea. Mai întâi, trebuia să se obișnuiască repede cu această idee că este îndrăgostită. Apoi, îi va spune lui Frank. În momentul acela – peste un an sau doi – va fi în măsură să reflecteze la realitatea inerentă acestei stări.

– Am făcut un drum lung până aici, i se adresă ea lui Baxter care o privea cu prietenie, dar nu este încă de-ajuns. Să nu grăbim lucrurile.

Așadar, își acordă un răgaz și permisiunea de a mai visa un pic.

Pentru Ziua Recunoștinței, cumpărară un curcan și trebuiră să facă un pic mai mult loc în frigiderul lui Frank, veșnic plin. Camille îl inițiie pe Frank în misterele omletei norvegiene. El încercă la rândul lui s-o învețe cum se scoate un iepuraș de pluș din pălăria lui de magician, dar ei nu-i reuși niciodată această șmecherie. Îi ceru părerea lui Frank în legătură cu un tapet și nu-i veni să creadă când el afirmă că îl adora pe acela pe care ea își pusese în cap să-l cumpere.

Și făcură dragoste. În fața șemineului, într-o noapte vântoasă și glacială. La prânz, când mâncau împreună. Și chiar în baie.

– Aveai dreptate în legătură cu căzile de baie, zise el schițând un desen în spuma groasă care îi acoperea sânii.

Ce-ar fi să încercăm, data viitoare, în mașina ta?

– Numai dacă o transformi în rulotă, cu bagheta ta magică.

– Este cam greu.

Două zile mai târziu, acasă la Frank, amintirea aceasta o făcu pe Camille să zâmbească în timp ce spăla vasele aplecată deasupra chiuvetei.

– De ce zâmbești? se auzi vocea posacă a lui Heather. Dacă îți place atât de mult să faci asta, te las să termini singură vasele.

Stânjenită că fusese prinsă în flagrant delict de visare, Camille îi aruncă o privire adolescentei.

De cele mai multe ori, reacțiile lui Heather erau pe cât de imprevizibile, pe atât de neînțeles. O rugase pe fată să se tutuiască;

Heather fusese de acord, dar asta nu ajută ca relația lor să se amelioreze.

– Nu, mulțumesc, îi spuse Camille întinzându-i lui Heather ultima farfurie de șters.

Este o corvoadă necesară, atât pentru tine cât și pentru mine.

Ar fi vrut să aibă același dar al conversației ca Penny, să știe să spună ceea ce trebuie la momentul potrivit. Abia rosti acele cuvinte că își și reproșă faptul că se exprimase într-un clișeu.

"Recunoaște că prezența ei te face nervoasă, gândi ea. De fiecare dată când este prin preajmă, te aștepți la atacuri din partea ei."

Pe Tammi nu-i fusese greu s-o îndrăgească, dar Heather cea ironică, disprețuitoare și foarte critică, o ținea mereu încordată, gata să facă ... un lucru la care refuza să se mai gândească.

În timp ce se ștergea pe mâini, mai aruncă o privire prin bucătărie. O urmă apoi pe Heather în living, căutând un subiect de conversație. Nu despre școală, bineînțeles. Acestea erau genul de întrebări puse de adulți stupizi. Nici despre muncă, discutaseră despre asta pe tot parcursul mesei. Și era de ajuns să se uite cum era ea îmbrăcată și în ce ținută excentrică era Heather pentru a-și da seama că hainele nu erau nici ele un subiect comun de discuție.

Se priviră o clipă în ochi. Simțind un nod în gât, Camille tuși ușor ca să-și dreagă glasul.

Vru să spună ceva, dar Heather ridică mâna în semn de salut și spuse:

– Eu mă duc în camera mea. Și nu-ți face griji, când sunt "branșată" nu pot să aud nimic.

Camille o privi fără să înțeleagă, întrebându-se dacă " a se branșa" era o activitate interzisă de către adulți.

– Adaug, ca să te liniștesc, că nici eu nu aud nimic din ce o să faceți, lansă Heather cu dispreț.

Camille își aminti aunci că văzuse un radio-casetofon pe biroul fetei. Bineînțeles! Va sculta muzică. Îi zâmbi lui Heather, și aceasta îi răspunse printr-o grimasă cu un aer complice ceea ce o făcu pe Camille să roșească până-n vârful urechilor.

Mulțumită de ea, Heather ieși din încăpere.

Camille respiră adânc și se lăsă să cadă pe canapea. Existau iepuri pe care nici măcar Frank nu era în stare să-i scoată din pălărie ...

Când, câteva minute mai târziu veni și Frank, hotărî să uite incidentul. La urma urmei, nu-i păsa dacă adolescenta o aprecia sau nu. Oricum, nu se gândise să se amestece permanent între cei trei membri ai familiei ...

Frank se așeză lângă ea și, cu o mână, îi mângâia ușor umerii în timp ce cu cealaltă luă telecomanda.

– Ce preferi să vezi astă-seară? Comedie, suspans sau dragoste?

Sub degetele lui, încordarea ei se mai risipi.

– Mmm ... Mi-ar plăcea să văd ceva sexy.

– Eu sunt ceva sexy, draga mea, spuse Frank stingând televizorul și făcându-i complice cu ochiul.

Ea începu să râdă în timp ce el o trăgea mai aproape și o forță să se întindă pe canapea. Începu să o sărute pe gât, pe obraji, pe nas, pe gură, și ceea ce începuse ca un joc se transformă foarte repede în pasiune.

– Până la urmă, cred că am face mai bine să alegem o comedie, astă-seară, murmură ea.

De ce să înceapă ceva ce nu s-ar fi putut termina, știind că fiicele lui erau doar la câțiva metri de ei?

Frank se îndepărtă de ea ca s-o privească în ochi.

– Am o idee mai bună. În seara asta, avem nevoie de romantism.

– Ce-ți trece prin cap, domnule Weisbacker?

El îi mângâie tandru obrazul.

– Ce ai zice de o declarație de dragoste?

Ea se crispă involuntar, și alese să răspundă pe un ton lejer.

– Mmmm ... Nu știu, Frank, o poveste de groază mi s-ar părea mai potrivită.

Frank nu zâmbi.

– Cami, este adevărat, te iubesc. Te iubesc cu fiecare zi mai mult, și ...

– Frank, n-ar trebui să ...

El se ridică atât de brusc, încât ea tresări.

– Mai bine ascultă-mă! zise el începând să se plimbe prin încăpere.

Nu ți-o spun dintr-un impuls, ți-o spun pentru că am reflectat serios. În afară de asta, cred că și tu mă iubești.

Camille își strânse tare mâinile una de alta.

– Mă simțeam atât de bine, Frank, de ce să stricăm totul?

De ce să nu continuăm ca și până acum?

– Eu stric totul? repetă el cu o voce din care răzbătea o notă de iritare. Spunându-ți că te iubesc, stric totul?

– Nu văd nici un motiv să grăbim lucrurile.

– Eu nu grăbesc lucrurile. Te iubesc și vreau ca tu să știi. Mi-ar fi plăcut să fii fericită. Este ceva simplu, pare-mi-se ... Nu mă așteptam la reacția ta.

Camille își dădu seama că îl rănise și că momentul de furie nu era departe.

– De acord, Frank ... Am auzit ce mi-ai spus.

El îngenunche lângă ea.

– Cami, nu-ți cer nici o formă de angajament. Dar te iubesc atât de mult, încât n-am mai putut să tac.

– Nu sunt pregătită pentru asta, Frank. Poți să înțelegi? Nu sunt pregătită!

– Fir-ar să fie, Cami, nu-ți cer să fii mama co ... Iartă-mă ... Tot ceea ce vreau să-ți spun, este că nu-ți cer să fixăm data nunții.

Simțind că se sufocă, ea se ridică brusc. Nici chiar respirând rar și profund nu reușea să inspire suficient aer ca să-și umple plămânii.

– Asta este? zise ea în sfârșit. Asta cauți, Frank? O mamă pentru copiii tăi?

– Camille nu fi ...

– Fără predici, te rog!

Și nu încerca să mă duci acolo unde nu vreau să merg. Nu mă voi angaja față de tine numai pentru că tu cauți un substitut matern pentru fiicele tale. Asta nu mă interesează, este limpede?

– Foarte limpede, în orice caz, pentru mine! se auzi vocea lui Heather. Și tu, tată, ai înțeles bine ce ți-a explicat Camille?

Respirând din nou cu dificultate, Camille se întoarse către adolescenta care afișa o indiferență suverană.

– În ceea ce mă privește, nu-i nici o problemă, reluă Heather. Înțeleg că, o femeie preocupată de cariera ei nu vrea să aibă nimic de-a face cu noi. Nu-i așa, tată?

Vocea tremurată a Camillei nu era deloc convingătoare.

– Heather, te asigur că ...

– Scutește-mă de discursurile tale, îi replică fata furioasă. Ai gândit exact ce ai spus.

– Heather, interveni Frank, asta este o problemă între mine și Camille. Întoarce-te în camera ta.

– După părerea mea, problema aceasta ne privește pe toți, replică ea îndreptându-se spre ușă.

– Heather, îmi pare rău, n-am ...

Dar Heather nu se mai întoarse să-i răspundă.

Strângându-și pumnii ca să-și ascundă tremuratul mâinilor, Camille înțelese că nu adolescenta fusese cea care-i întorsese spatele.

Era ea, cu cuvintele ei aspre, prin care o respinsese pe Heather, pe Tammi și ... pe Frank.

Știa mai bine ca oricine cât de mult puteau să rănească niște cuvinte aruncate cu prea multă ușurință.

– Aș face mai bine să plec, spuse ea.

Frank nici nu încercă s-o rețină.

***

Heather așteptă ca liniștea să se aștearnă în casă. Când ceasul său arătă ora unu noaptea, coborî din pat. La ora aceasta, nici tatăl său n-o va auzi plecând, ceea ce era un lucru bun, pentru că nu ar mai fi suportat încă o predică.

Imediat după plecarea Camillei, el năvălise în camera ei.

– N-ar fi trebuit să intervii într-o discuție care nu te privea.

– Dimpotrivă, cred că mă privea în cel mai înalt grad.

El oftase adânc, așa cum făcea de fiecare dată atunci când juca rolul de biet-tată-depășit de situație.

– Heather, îmi pare rău că ai auzit. Uneori, adulții spun lucruri pe care nu le cred. Ea îi aruncase o privire furioasă.

– Camille credea exact ceea ce a spus. și este cu atât mai bine penru că eu n-am nevoie de o mamă de schimb.

În nici un caz dacă este ea!

El se întoarse să-i spună câteva cuvinte liniștitoare, cărora însă ea nu-i răspunse. Constatând inutilitatea eforturilor sale, sfârșise prin a pleca din cameră.

Și Heather așteptase ca el să se culce.

Deschise în liniște șifonierul, scoase două perechi de blugi și două tricouri pe care le îndesă în ghiozdanul golit în prelabil de conținutul lui obișnuit.

Trecând prin living, aruncă o privire pe fereastră. Strada era pustie. Va trebui să străbată vreo cinci sute de metri înainte de a ajunge la Blakely. Cinci sute de metri prin frigul unei nopți întunecoase de iarnă.

Respiră adânc, deschise ușa de la intrare și o închise în urma ei.

Capitolul 16

De patru zile, Frank îndura o migrenă îngrozitoare, pe care nu reușea să și-o liniștească. Începuse în clipa în care Camille închisese ușa în urma ei, pentru a se înrăutăți în zori, când constatase dispariția lui Heather.

Din momentul acela groaza fu mai puternică decât durerea de cap, cel puțin pentru câteva ore. În timp ce telefona pe la toți prietenii fiicei sale, îi reveniră în memorie toate trăsnăile lui din tinerețe, accentuându-i îngrijorarea. Se surprinsese la un moment dat rugându-se.

Descoperi atunci ceea ce nu vrusese să știe niciodată. De exemplu, că Heather rupsese relațiile cu prietenii ei din copilărie de mai multe luni. Că îi înlocuise cu alții mai puțin recomandabili pentru vârsta ei, cu o reputație deloc

măgulitoare. După ce vorbise cu Megan, genunchii îi tremurau mai rău decât mâna în care ținea receptorul.

Acum, ce să facă? Se gândise la Camille, și și-ar fi dorit susținerea ei. Dar ea îi dăduse clar de înțeles în seara în care plecase, că nu dorea să joace rolul unei mame de rezervă.

Cu capul în mâini, cu ochii umezi de lacrimi, Frank trăise atunci câteva minute de profundă disperare.

Deodată, două brațe subțirele îi cuprinseră gâtul.

– Nu te necăji, tată! Heather o să se întoarcă.

Frank își stăpâni un suspin. Tammi pocni din degete și el ridică privirea spre chipul micuței care arbora o expresie încrezătoare.

– Abracadabra și va fi aici! Ai să vezi, nu trebuie decât să crezi ...

Văzând cum bărbia fetiței tremura ușor, îi zâmbi și o puse pe genunchii lui.

– Ai dreptate, Iepuraș. Îți mulțumesc că mi-ai amintit.

Copila se umflă în pene de mândrie.

De data aceasta, ea fusese cea care-și consolase tatăl și nu invers.

– Ai telefonat la patroana ei, tată? Ultima oară, s-a dus la ea, amintește-ți.

Frank o sărută pe obraz.

– Cum faci tu de ești așa isteață?

Într-adevăr, Penny i-ar fi putut indica numele unuia dintre noii prieteni ai lui Heather. După vreo trei apeluri la numerele obținute de la Penny, dădu peste o mamă care cu o voce plictisită, recunoscu faptul că Heather petrecuse noaptea la ei. Frank își stăpâni impulsul de a o întreba de ce nu i se păruse normal să-l anunțe și se repezi afară din casă. După o jumătate de oră, după ce o încredință pe Tammi bunei doamne Whiteside, Frank bătea la ușa unei vile cochete.

Femeia între două vârste care-i deschise părea la fel de plictisit ca vocea de la telefon. Îmbrăcată neglijent, într-un capot jerpelit, cu ochii roșii și umflați, ținea în mână un pahar cu Coca Cola.

– Nu vrea să vă vadă, domnule. Poate că ar trebui să așteptați ca lucrurile să se mai liniștească.

Frank se întrebă ce i s-ar putea întâmpla dacă ar lua-o de gulerul capotului și ar scutura-o ca pe un pom. Femeia aceasta nu putea fi mama unei adolescente, nicidecum cu o atitudine atât de îngăduitoare. Se sprijini ușor de tocul ușii și în acel moment simți o expirație alcoolică.

– Nu-mi pasă dacă vrea sau nu să mă vadă, doamnă. Sunt tatăl ei, și dacă nu mă duceți imediat la ea, chem poliția.

Femeia își ridică privirea spre cer, agasată, dar se dădu totuși la o parte, ca să-l lase să treacă.

– Bine, bine, intrați dar fără scandal, e limpede?

Casa mea nu va fi invadată de un bărbat care vrea să dovedească faptul că este cel mai tare! Ați înțeles?

Cum putuse Heather să intre în cercul unor astfel de oameni? se întrebă Frank, stăpânindu-și cu greu furia.

– N-am obiceiul să dau buzna peste alții, doamnă, dar nu mă provocați. În dimineața aceasta, nu sunt într-o dispoziție prea bună.

Așteptă în living câteva minute care i se părură o veșnicie. Mobilierul era luxos și de bună calitate, dar atmosfera era impregnată cu un aer de decadență. Pernele canapelei zăceau pe jos, cutii de bere erau împrăștiate pe covor și pe măsuța joasă. Erau destule, i se păru lui, cât să le asigure lui și prietenilor săi o lună de jucat pocher. Un pantof bărbătesc era abandonat la rădăcina unei plante verzi în ghiveci, printre frunze uscate pe care se pare că nimeni nu se gândea să le adune.

– De ce nu mă lasă în pace?

Vocea ascuțită a lui Heather îl trezi din contemplare. Se întoarse și își zări fiica în pragul ușii, cu părul ciufulit, încurcat, și cu brațele încrucișate pe piept peste un tricou cu desene provocatoare.

– De unde ai ... chestia asta? întrebă el arătându-i tricoul.

– De asta ai venit? Să țipi din nou la mine?

– Am venit să te iau acasă.

– Acasă, nimeni nu mă iubește.

– Ești ridicolă! Ia-ți lucrurile și ...

– Nu! Tu o preferi pe Barnett. Am auzit ce spunea, și așa cum ea nu mă vrea, nici eu n-o vreau.

– Camille Barnett nu are nimic de a face cu această poveste, zise el fără convingere.

– Ia te uită!

De când sosise, migrena lui Frank nu făcuse decât să se înrăutățească. Acum, i se părea că o menghină de fier îi strânge capul.

– Heather, n-am de gând să discut despre asta aici. Du-te și ia-ți lucrurile, ca să mergem acasă.

– Nu mă poți forța să te urmez! Oricum, nici tu nu dorești să mă vezi prin preajmă, așa că de ce să-mi joci acum actul cinci al tragediei?

Vocea tânără a lui Heather vibra de o sfidare care-l îngrozea pe Frank. Se înșelase și greșise teribil undeva și acum nu știa ce să zică sau ce să facă pentru a reintra pe drumul cel bun.

Chipul revoltat al fiicei sale îi amintea teribil de un altul, cu o expresie provocatoare și cu ochi albaștri și reci, cu buzele strânse cu hotărâre. Își amintea cum o noapte întreagă dormise afară, numai pentru a le dovedi părinților lui că nu aveau nici un drept asupra sa. Își amintea cum mersese cu vechea lui rablă cu o viteză amețitoare numai pentru a dovedi cât este de curajos.

Și cu cât își amintea mai mult, cu atât teama lui creștea. Adolescenta din fața lui, cu privirea scânteind de furie, îi semăna mai mult decât își imagina. Până unde ar putea merge el fără s-o împingă să facă vreo nebunie irevocabilă, destinată a-i dovedi că nu își aparține decât ei însăși?

Se strădui atunci să-și controleze furia.

– Și ce ai de gând să faci? Să rămâi aici la nesfârșit?

Heather ridică din umeri.

– O vreme, în orice caz, voi rămâne aici.

Prea speriat ca să încerce să mai lupte, Frank acceptă până la urmă s-o lase la prietena ei. Până se va calma, își zise el, și ea însăși va găsi o rezolvare. Necazul era că nici el n-o găsise până acum. Și migrena îl chinuia în continuare.

Se întreba dacă astăzi, când se va prezenta la patronul său care îl convocase, durerea aceasta de cap se va hotărî să dispară.

– Ia loc, Weisbacker.

El se așeză. Atmosfera oficială a biorului îi provocă imediat o nouă criză de migrenă.

– N-am vești de la tine de mai multe săptămâni, Weisbacker. Mă întrebam dacă ai luat o hotărâre în legătură cu postul despre care am vorbit.

Frank își stăpâni un geamăt. Promovarea sa!

În starea de beatitudine în care se aflase în ultima vreme, reușise să nu se mai gândească la acest lucru. Și acum, când

trecea prin momente dificile, trebuia să se mai gândescă și la asta.

– M-am gândit și ... Vă mulțumesc sincer că v-ați gândit la mine, domnule Lansky. Oferta dumneavoastră mă onorează, dar nu cred că sunt făcut pentru o muncă de birou. Îmi place să lucrez afară și cu mâinile mele.

– Ești conștient că este vorba despre o importantă creștere de salariu, Weisbacker?

– Știu, domnule, și apreciez încrederea pe care mi-o acordați. Totuși, sunt sigur că n-aș suporta o muncă de birou.

În timp ce vorbea, Frank simți că își recapătă siguranța de sine. Lanski, așezat în fața lui, îl observa cu un aer îngândurat.

– Ești sigur că nu te vei răzgândi?

– Absolut, domnule, și sper să mă înțelegeți.

Văzându-și patronul încruntându-se, Frank se gândi la diversele posibilități profesionale care i s-ar fi oferit dancă Lansky i-ar considera refuzul ca pe o jignire. Visase întotdeauna să lucreze pe cont propriu, dar de unde să ia banii necesari pentru a începe o afacere?

Lansky bătu cu pumnul în birou, făcându-l să tresară.

– Fir-ar să fie, Weisbacker, sigur că te înțeleg!

Frank observă cu surprindere că aceste cuvinte erau însoțite de un zâmbet.

– Dacă ai ști de câte ori am regretat că am acceptat să mă las închis într-un birou! continuă Lansky. Crede-mă, în cea mai mare parte a timpului, este la fel de plictisitor precum se vede din afară.

Frank zâmbi la rândul lui. Durerea de cap se mai potolise puțin. Nu va beneficia de o creștere de salariu, dar măcar nu va fi dat afară.

– Dacă se întâmplă cumva să te răzgândești, spune-mi, conchise Lansky strângându-i mâna.

Cu inima ceva mai ușoară, Frank ieși din biroul patronului său. După ce făcu vreo sută de metri, își aminti că nu rezolvase nici una din realele lui probleme.

Încă mai avea o fiică hotărâtă să-i conteste autoritatea ... și încă mai era îndrăgostit de o femeie pe care n-o interesau copiii.

***

Cartierul dispăruse încet-încet sub o pătură de zăpadă care înăbușea zgomotele și crea impresia de izolare totală.

Cu cizmele pline de zăpada care acoperea aleea ce ducea la casa Camillei, Penny își privi cu atenție prietena.

– Și dacă aș încerca să te fac să te răzgândești?

Aș putea să-ți iau ostatici papagalii, să te amenințț cu stricarea reputației sau să te răpesc? Te-ai răzgândi?

Camille zâmbi, sperând că stratul gros de fond de ten pe care și-l aplicase azi-dimineață îi era de folos. Dacă Penny i-ar observa cearcănele vineții de sub ochi, n-ar mai reuși s-o facă să plece de aici. De mai bine de o oră, se străduia să o convingă pe Penny că preferă să petreacă singură Ziua Recunoștinței.

– Du-te acasă înainte să răcești, o sfătui ea.

– Fiul meu vrea neapărat să te cunoască, zise Penny cu încăpățânare. Și dacă vii, am evita să ne certăm.

– Pleacă repede!

Penny ridică din umeri și începu să-și croiască drum înapoi prin zăpadă spre casă.

– Bine, bine. Dar te previn că dacă o să ne certăm, mă reapuc de fumat. Și va fi vina ta!

Camille nu se putu abține să nu râdă și închise ușa. Fusese tentată să accepte invitația lui Penny, dar trebuia să se obișnuiască din nou cu viața singuratică pe care de altfel o ducea de ani de zile.

Deschise ușa coliviei ca să le pună mâncare papagalilor, și aceștia scoaseră țipete de bucurie.

– Potoliți-vă, altfel Moș Crăciun n-o să vă aducă nimic pe horn. Laurel ciripea de mama focului, ca și cum ar fi vrut să-i spună că pe el amenințarea aceasta nu-l privește.

– Ai dreptate, nici pe mine nu mă interesează dacă mai vine Moș Crăciun, spuse Camille.

Lăsă ușa coliviei deschisă, pentru ca păsările să mai zboare o vreme prin casă. Hardy rămase o clipă în pragul casei sale, șovăind să se bucure de libertatea care i se oferea. Până la urmă, se retrase prudent și alese siguranța coliviei.

– Fricosule! zise Camille dând drumul ușii care se închise cu un clinchet. Dacă așa vrei, rămâi să tremuri de frică la adăpost.

"Nu cumva asta fac și eu? gândi ea. Mă retrag din fața realității ... Refuz să văd ce mă sperie."

Dar în ciuda eforturilor ei, cei trei membri ai familiei Weisbacker îi bântuiră gândurile toată săptămâna. Mai ales după ce Frank venise să-i facă o vizită a doua zi după fuga ei.

– Ajută-mă să înțeleg, Camille. Știu că nu poți avea copii. Asta înseamnă cumva că mă urăști pentru că eu am?

– Nu fi ridicol!

– Le detești pe fetele mele pentru că nu sunt ale tale?

Ea îi aruncă o privire exasperată.

– În cazul acesta, despre ce este vorba? întrebase el. Mărturisesc că nu înțeleg.

– Nu știu dacă ești în stare să înțelegi, Frank.

– Ce vrei să spui, fir-ar să fie!

– Sterilitatea m-a costat prima căsătorie. M-a costat viața pe care visam să o am. Poți să înțelegi așa ceva?

– Firește, dar tot nu văd cu ce te împiedică asta să primești în viața ta copiii altuia ... nu, nu doar copiii altora, copiii mei, copiii unui bărbat care te iubește.

– Pur și simplu pentru că ... pentru că apropierea de copii îmi face rău. Pentru că luni de zile am suferit și mă treceau sudori reci de fiecare dată când treceam pe lângă căruciorul unui copil. Pentru că strigătele copiilor mă fac să tremur din tot corpul. Pentru că mi-a trebuit ani să mă conving că sterilitatea nu-mi mai este o povară, un stigmat. Pentru că nu suport prezența copiilor care nu sunt ai mei, care nu vor fi niciodată ai mei. Tu cauți o mamă pentru fetele tale, Frank, și eu nu pot să fiu așa ceva după ce am consumat atâta energie ca să mă conving că maternitatea nu este pentru mine.

– Nu-ți cer să fii mama copiilor mei, Cami, îți cer să fii soția mea.

– Este același lucru. Tu nu înțelegi că una fără alta nu se poate, Frank? Dacă lucrurile nu ar merge între noi, aș pierde de două ori mai mult. Te-aș pierde pe tine și le-aș pierde și pe fetele tale, ceea ce m-ar aduce din nou în punctul din care am plecat. Numai că de data asta ar fi mai rău, pentru că aș regreta ființe adevărate, chipuri adevărate, voci adevărate, brațe adevărate încolăcite în jurul gâtului

meu. Este deja cumplit de greu să regret niște copii imaginari. Nu vreau să descopăr plăcerea de a iubi niște copii adevărați pentru ca mai apoi să-i pierd.

Acest lung discurs păru să-l convingă pe Frank. După plecarea lui, Camille se duse în bucătărie și scoase un pui din congelator.

Posomorâtă, privi cât era de mic.

– Unde scrie că de Ziua Recunoștinței păsările trebuie să cântărească pe puțin șase kilograme? exclamă ea.

***

A doua zi dimineață când se trezi, Camille aruncă o privire afară și încercă să se convingă că zăpada adăuga mai mult farmec vecinătății caselor. Razele de soare se jucau printre norișorii de vată albă și peste crengile acoperite cu zăpadă. Emoționată ca un copil, visă la o bătaie cu bulgări și la oameni de zăpadă dolofani.

După ce controlă puiul care se dezgheațase peste noapte, își făcu o ceașcă de ceai pe care o bău încet, lângă fereastră.

Cu cât privea mai mult strada, care în dimineața aceasta semăna cu niște poze din cărțile de povești, cu atât instinctul ei de fotograf se trezea. Își bău ceaiul apoi, după

o toaletă rapidă, se îmbrăcă în haine călduroase și ieși din casă cu aparatul de fotografiat atârnat de gât.

Respiră cu plăcere aerul tare și pur și merse pe urmele pe care le observase deja de la fereastră. Curând, i se păru că nu mai poate să facă un metru fără a-și aținti obiectivul aparatului de fotografiat asupra unui subiect pasionant ... o veveriță roșcată cu coada stufoasă sau o bătrână doamnă energică și vioaie care își mătura partea ei de trotuar. Și, în mod inevitabil, pârtia înzăpezită mișunând de săniuțe. Și pe săniuțe, copii încotoșmănați cu fulare și căciulițe în culori vii ale căror râsete umpleau aerul înghețat.

Camille vru să fugă ca o lașă, când unul din acele ghemotoace de energie țipă cât o ținea gura:

– Cami! Cami! striga Tammi. Vino să te dai cu sania noastră!

Camille încetă o clipă să mai respire. Vederea acestei fetițe care nu-i ieșise din minte toată săptămâna trezea în ea o bucurie sălbatică. Dar când îl zări și pe tatăl ei ceva mai departe, teama luă locul emoției.

– Eu ... eu nu m-am urcat niciodată pe o sanie, îi spuse ea lui Tammi, fără să-și ia însă ochii de la Frank.

Acesta nu schițase nici cel mai mic gest în direcția ei și nici privirea nu i se îmblânzise când o văzuse.

– Nu-i nimic, răspunse Tammi, o să-ți arătăm cum este, așa cum te-am învățat și polca. Ce zici, tată?

– Cami este cea care hotărăște.

Vorbise pe un ton neutru, lipsit de sentiment. Încercând să se liniștească, ea căută în privirea lui un pic de încurajare. Dar el nu se manifestă în nici un fel, nu arăta nici furie, nici căldură. Camille resimți o senzație de gol lăuntric, un gol pe care nu-l putea umple decât într-un singur mod.

– Știu și eu ... zise încet. Nu prea sunt receptivă la noutăți.

– Nu-i adevărat! protestă Tammi. Amintește-ți cât de repede ai învățat să dansezi!

– În orice caz, aș putea să încerc. Doar o dată.

Tammi râse vesel și începu să tragă sania în susul pantei. Camille îi zâmbi timid lui Frank înainte de a o urma pe fetiță, dar el o reținu brusc de braț.

– Amintește-ți ... Când vei începe să cobori panta, nici vorbă să mai abandonezi ...

Preț de o clipă, vru s-o ia la fugă.

– Am înțeles, dar nu te aștepta să fiu la înălțime chiar de la prima coborâre.

– De acord, dar nici să fugi de la prima căzătură.

– N-am să fug ... dacă tu vei fi aici ca să mă ajuți să mă ridic.

El se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Eu sunt aici. Dacă ai nevoie de mine.

Prima coborâre o sperie pe Camille, căreia inima încetă pentru o clipă să-i bată și i se tăie răsuflarea. Ajunsă jos, rămase așezată pe sanie, cu ochii larg deschiși și cu obrajii îmbujorați de frig, incapabilă să-și relaxeze mușchii încordați. Când Frank ajunse lângă ea, Camille râdea ca o nebună, dar tot nu-și schimbase poziția.

– Ești bine? întrebă el îngrijorat.

– Nu știu, zise ea cu o voce gâtuită. Nu reușesc să mă hotărăsc dacă experiența a fost nostimă sau îngrozitoare.

El îi întinse mâinile ca s-o ajute să se ridice.

– Fără îndoială, câte un pic din amândouă, nu crezi?

-Ai dreptate. Crezi că aș putea să mai repet?

Timp de o oră, Tammi și cu ea se dădură pe rând cu sania. Camille se surprinse așteptând ca Tammi să termine coborârea ca să-i vină și ei rândul. Râdea și chicotea mai mult decât cei mai mici copii care se întreceau pe pârtie.

Astfel că, atunci când în sfârșit se opriră, și când Tammi și Frank o invitară să guste împreună cu ei din curcanul pe care-l pregătiseră pentru Ziua Recunoștinței, era prea relaxată, prea fericită ca să zică nu.

Singurul moment tensionat surveni atunci când descoperi absența lui Heather. Aparent foarte ocupat să mestece în sosul care se afla pe aragaz într-o cratiță, Frank îi anunță vestea fără să ridice ochii spre ea.

Tammi, în schimb, fu mai vorbăreață:

– Heather a plecat de mult. Locuiește la o prietenă acum, dar tata spune că se va întoarce curând.

Camille își puse mâna pe brațul lui Frank, obligându-l s-o privească.

– A plecat din cauza mea? Din cauza a ceea ce am spus?

Frank scutură din cap.

– Nu chiar. A plecat pentru că eu n-am știut niciodată să mă port cu ea ... cel puțin, de la pubertate.

– Îmi pare ră, Frank, dar sunt sigură că totul se va aranja.

– Și eu, zise el întinzându-i cratița cu sos. Dacă te ocupi de sos, eu am să aduc curcanul pe masă și ne vom îndeplini îndatorirea de americani imitându-l pe Gargantua ...

Tocmai terminaseră masa când sună telefonul. Ocupate să debaraseze, Tammi și Camille nu erau atente la convorbirea telefonică.

La câteva minute, Frank apăru în bucătărie, livid și cu o expresie îndurerată.

– Frank! Ce s-a întâmplat?

Tammi lăsă să-i cadă o furculiță și alergă spre tatăl sau care se prăbușise pe un scaun.

– Tata ... a avut un atac, spuse el strângând-o la piept pe Tammi. Trebuie să plec la părinții mei, Cami. Te implor, ai grijă de Tammi în absența mea.

Capitolul 17

Heather privea pielea palidă, crudă a curcanului. Enorma pasăre trona de vreo două ore pe un platou mare care fusese uitat pe masa din bucătărie.

Se părea că în casa aceasta, masa de Ziua Recunoștinței nu era o prioritate.

Mama lui Blakely se gândea mai degrabă să mai bea i tărie decât să pună pasărea la cuptor.

Lui Heather începuse să-i chiorăie stomacul de foame. În ultimele săptămâni cât stătuse aici, aflase că mamei lui Blakely îi păsa mai puțin de foame decât să golească o sticlă de vin înainte de prânz.

Aruncând o privire la ceas, Heather ridică din umeri și deschise frigiderul. În timp ce ronțăia un morcov crud, se gândi că probabil tatăl său și cu Tammi ajunseseră la desert.

Ca de obicei, pacostea aia mică de Tammi va lua bucata cea mai mare.

Dar a cui era vina? se întrebă ea brusc.

Se uită din nou la ceas. Dacă se grăbea, putea ajunge acasă înainte ca ei să termine să strângă masa. Și va mai avea și timp să joace o partidă de domino cu Tammi. În casa asta, nimeni nu făcea nimic împreună cu celălalt.

Era deja ora șapte și nimeni nu pusese încă pasărea la cuptor. Dar de ce să mai suporte o asemenea situație?

Urcă treptele în fugă și intră în camera lui Blakely ca să-și strângă lucrurile și să le înghesuie în ghiozdan. Aproape că zâmbea imaginându-și reacția tatălui său și a lui Tammi când o vor revedea.

***

Camille descoperi că fetițele de opt ani erau mult mai puțin interesate de cărțile de povești decât de ecranul televizorului.

– Ești sigură că tatăl tău te-ar lăsa să vezi prostiile astea?

Ridicase puțin tonul ca să atragă atenția lui Tammi. Fetița dădu distrată din cap, dar nu-și dezlipi ochii de ecran.

– La ce oră te culci de obicei?

Camille știa că trebuia păstrate niște reguli, dar pur și simplu nu știa care sunt acelea.Frank plecase atât de repede, încât nu avusese timp și nici prezența de spirit să-l întrebe cum ar trebui să se poarte cu Tammi ca înlocuitor de părinte.

Și acum, se lupta cu o spaimă de nestăpânit. Era evident că viața acestui copil de opt ani era în mâinile ei, dar avea impresia că era la discreția fetiței.

Se uită la telefon cu o privire posomorâtă. Din păcate, Penny nu era acasă. Ea ar fi putut să-i spună care este ora de culcare și ce avea nevoie copila să mănânce la micul dejun. Sau ce ar fi trebuit să facă în caz că avea coșmaruri...

Auzi atunci cheia răsucindu-se în broască și privi ușa cu ochii plini de speranță. Oare Frank și-o fi dat seama că face o eroare monumentală lăsând fetița pe mâinile ei neexperimentate?

Când Heather apăru în prag, temerile Camillei se accentuară vertiginos. Dacă un copil de opt ani îi punea probleme, cum se va descurca și cu o adolescentă care o privea cu un asemenea dispreț?

– Unde este tata?

Dacă s-ar fi luat după tonul cu care fusese întrebată, probabil că Heather își imagina că îl ascunsese pe Frank într-un joben de magician.

Scutind-o pe Camille să răspundă, Tammi se repezi spre sora ei și o prinse cu brațele de mijloc îmbrățișând-o.

– Heather, tata spunea că o să te întorci! Ne-ai lipsit atât de mult!

Heather îi ciufuli părul cârlionțat.

– Și voi mi-ați lipsit, scorpie mică. Unde este tata? adăugă ea adresându-se Camillei.

– A plecat la McCook. Îmi pare rău, Heather, dar bunicul tău a avut un atac.

– Se simte bine?

Heather se așeză pe un fotoliu. Tammi se cățără imediat pe genunchii ei, cu privirea ațintită la televizor.

– Nu avem încă vești.

– Și când se întoarce tata?

– A plecat abia de câteva ore.

– Ah!

Camille ar fi vrut s-o îmbrățișeze pe Heather, s-o liniștească, dar prăpastia dintre ele era mult prea adâncă pentru a fi trecută printr-un simplu gest de afecțiune. Privirea neîncrezătoare pe care i-o arunca Heather era cea mai bună dovadă.

– Și tu ce faci aici?

– Am rămas să mă ocup de Tammi. Tatăl tău mi-a cerut să rămân. Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am avut timp să găsim altă soluție.

Heather ridică sfidător bărbia.

– Acum că sunt eu aici, poți să pleci.

Fraza aceasta avu darul s-o smulgă pe Tammi din fascinația televizorului. Camille se strădui să respire calm. Nu trebuia să se lase în nici un caz intimidată de această ostilitate a fetei!

– Mă bucur că ești aici, Heather, și știu că și tatăl tău se va bucura, dar nu pot să vă las singure. Tatăl tău m-a rugat să ...

– Întotdeauna, eu am grijă de Tammi. Nu-i așa, Iepuraș?

Tammi dădu din cap, dar Camille citi în ochii ei o oarecare teamă.

– De data asta, este altfel. Poate că tatăl tău va lipsi mai multe zile și el dorește să fie și un adult cu voi.

Heather făcu ochii mici.

– Nu prea văd cum ne-ai putea ajuta. Ce știi despre copii? Nici măcar nu-i iubești.

Tammi o trase pe sora ei de mânecă.

– Pe mine mă iubește.

În adolescenta aceasta crispată, Camille ghici deodată prezența unui copil crescut prea repede care căuta răspunsuri la întrebările ei. Voia să fie sigură, voia să știe dacă furtuna provocată în viața ei de moartea mamei sale și de pubertate se va liniști până la urmă.

Privirea Camillei trecu de la o fată la alta.

Chiar și Tammi părea să aștepte o confirmare.

"Și singura care le-o poate da, gândi Camille cu o spaimă crescândă, este o femeie care nu are nici un talent să joace acest rol."

– Ai dreptate, Tammi, începu ea, te iubesc.

Presimțind că nu erau de-ajuns doar cuvintele, întinse cu timiditate brațele spre ea. Un trup mic și cald veni imediat să i se ghemuiască la piept, încolăcindu-și brațele subțiri pe după gâtul ei.

Stăpânindu-și lacrimile, Camille se întoarse spre Heather.

– Și pe tine te iubesc, Heather, și îți datorez o explicație.

Heather făcu o mutră foarte supărată.

– N-am chef să te ascult. Mi-e foame. Trebuie să fie ceva pe aici ca să-mi fac un sandviș.

– Acordă-mi doar două minute, te rog, după care îți voi face cel mai mare sandviș din curcan pe care l-ai văzut vreodată.

Heather își lăsă capul pe speteaza fotoliului, pentru a fixa în mod ostentativ tavanul.

– Bine, dă-i drumul.

– Ai dreptate să crezi că nu iubesc copiii ...

Camille simți că atrăsese atenția celor două fete. Se strădui să continue:

– Cel puțin, așa m-am convins de-a lungul anilor.

Vezi tu, eu am fost căsătorită înainte, și atunci am descoperit că ... în fine ... că nu pot avea copii.

Camille tăcu o clipă, ca să-și stăpânească emoțiile. Își dădu seama că evitase s-o privească pe Heather, și făcu un efort imens s-o privească în ochi.

– Simțeam ceva ... fizic ... ce nu era în regulă ... Îmi doream din tot sufletul să am copii ... Întotdeauna visam să am o familie ... să am mai ales fetițe ... Așa că am făcut toate testele posibile în urma cărora am aflat că sunt sterilă.

Ca și cum ar fi simțit suferința Camillei, Tammi se strânse mai tare la pieptul ei.

– Nu cumva inventezi toate astea? întrebă Heather.

Camille avu un râs nervos, care era cât pe ce să se transforme în hohot de plâns.

– Aș vrea eu!

– Și ce s-a mai întâmplat? întrebă Tammi.

Camille o mângâie pe obraz. Zâmbetul încurajator al fetiței o ajută nespus.

– Am fost foarte tristă, și am încercat să-mi uit tristețea stând departe de copii, sau spunându-mi că nu-i iubesc. De aceea ... când l-am întâlnit pe tatăl vostru, apoi pe voi două, mi s-au trezit amintiri dureroase. Mă temeam să vă iubesc prea mult, teamă să ... Oricum, din această cauză am stricat totul, purtându-mă uneori prostește.

Tăcură toate trei o vreme.

– Tata spune că i se poate întâmpla oricui să facă prostii.

Heather ridică din umeri.

– Evident! Eu însămi m-am purtat ca o imbecilă, uneori. Mai ales ... mai ales de când ...

– De când, Heather?

Cu privirea ațintită în pământ, adolescenta își încovoie ușor umerii.

– De când a murit mama. Era nedrept, înțelegi?

Camille își puse mâna pe genunchiul lui Heather.

– Știu. De nenumărate ori mi-am spus și eu: "De ce? De ce eu? Ce am făcut ca să merit asta?"

– Adevărat? Și tu te gândești la chestii din astea?

– Bineînțeles.

Heather dădu imperceptibil din cap, aparent convinsă de spusele ei.

– N-ai câteodată impresia că înnebunești? Vreau să zic, că înnebunești de-a-devăratelea? Suficient cât să îi dai un pumn cuiva pe nepusă-masă?

Camille începu să râdă.

– Mi s-a întâmplat adeseori.

Heather zâmbi trist, ceea ce o făcu să pară mai mare de cei paisprezece ani ai ei.

– Nu-ți bați joc de mine? Eu am crezut întotdeauna că sunt singura care simt asta.

"Este ca și cum i-aș vorbi fiicei mele", gândi Camille.

Simțind că lacrimile îi ard pleoapele, închise ochii câteva secunde.

– Și eu la fel, zise ea. Și acum, cine vrea un sandviș cu piept de curcan?

– Eu! strigă Tammi.

– Mi se pare că tu ai mâncat deja unul.

– Poți să mai îmi dai unul, te rog? Doar astăzi este Ziua Recunoștinței! Camille își șterse repede obrajii umezi.

– Cred că ai dreptate.

***

A două zi, Camille se duse să-și ia de acasă câteva lucruri de toaletă și vreo două-trei tricouri de schimb, pe care le aduse apoi la Frank. Spre bucuria imensă a lui Tammi, îl aduse și pe Baxter.

Când Frank telefonă, spuse că strea tatălui său este instabilă și critică. Îngrijorarea care îi răzbătea din glas îndureră inima Camillei.

– Să nu-ți faci griji pentru aici, spuse ea cu blândețe. Fetele sunt bine și ...

– Fetele? S-a întors Heather acasă?

– Da. Și am avut o discuție, Frank. Am încercat să-i explic unele lucruri. Cred că ... în sfârșit, sper că de acum încolo totul va fi bine.

– Îți mulțumesc Cami, îți mulțumesc că ai vrut să ai grijă de fetele mele în lipsa mea. Îți mulțumesc că ai încercat să rezolvi lucrurile cu Heather. Dumnezeule, câte griji mi-am făcut pentru ea!

– N-ai de ce să-mi mulțumești, Frank. Uneori, trebuie să fac și eu primul pas, nu crezi?

– Da, dragostea mea.

Sună apoi în fiecare zi, ca să vorbească și cu ea și cu fetele. Sâmbătă seara, Camille își dădu seama că oboseala începea să-și facă efectul asupra lui. Părea istovit și nervos.

Când încheiară convorbirea, Camille ardea de dorința de a-i împărtăși povara. Și apoi, trebuia să revină cât mai repede pentru ca ea să poată să-i spună câte învățase de la plecarea lui.

În ciuda distanței dintre ei, se simțea în fiecare zi un pic mai aproape de el.

Îl iubea. Și ceea ce, în urmă cu câteva săptămâni i se păruse atât de complicat, astăzi i se părea a fi lucrul cel mai simplu din lume.

Îl iubea și el o iubea. Și cele trei zile pe care le petrecuse cu fiicele lui o convinseseră că nu va fi o mamă vitregă atât de dezastruoasă.

Chiar dacă Heather rămânea destul de distantă și exuberanța lui Tammi era uneori obositoare, Camille era din ce în ce mai încrezătoare. Cât privește vechile ei simptome, reușea acum să și le stăpânească mai ușor.

Luni seara curăța niște ceapă împreună cu Tammi, pe care se dusese s-o ia de la școală, când sună telefonul. Nu era Frank, așa cum se aștepta, ci Penny.

– Heather s-a întors, Camille?

– Încă nu, doar lucrează la tine.

Tăcerea lui Penny dură prea mult timp.

– N-a venit astăzi.

Timp de două ore pline de îngrijorare, Camille telefonă peste tot unde putea să fie. Află astfel că nu se dusese nici la liceu, și că nici unul dintre prietenii ei n-o văzuse.

Penny sosi la puțină vreme după telefon, aducând hamburgeri și cartofi prăjiți, pentru a înlocui cina abandonată în bucătărie.

– Ce-o să mă fac? spuse Camille pe un ton disperat. Când mă gândesc că îmi imaginam că mă descurc atât de bine! Am stricat totul!

– N-ai ce să-ți reproșezi, ce naiba! Nu este pentru prima dată când Heather acționează impulsiv, știi bine. Și acum, mănâncă-ți hamburgerul.

Camille se uită cu o privire pierdută la punga de hârtie, fără să o vadă.

– Tocmai! Știu de ce a fugit în celelalte dăți. Din cauza mea!

***

Femeia în uniformă roz-pal apăru în pragul sălii de așteptare.

– Este cineva Frank Weisbacker aici?

Frank sări în picioare, sigur că starea tatălui său se înrăutățise. Cu o oră înainte, o convinsese pe mama sa să se ducă acasă, să se odihnească. Dacă acum s-ar întâmpla ceva, nu îl va ierta niciodată.

– Ce s-a întâmplat?

Femeia îi zâmbi cu amabilitate.

– Sunteți chemat la telefon, domnule Weisbacker. Urmați-mă, vă rog.

Cu o senzație de nod în stomac, o urmă până la secretariat. La celălalt capăt al firului, vocea tremurătoare a Camillei nu făcu decât să-i sporească temerile.

– Frank, nu știu cum să-ți spun ... Mă simt atât de vinovată. N-am vrut să ...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Camille, despre ce este vorba?

– Despre Heather ... A plecat din nou.

Înăbușindu-și un geamăt, Frank închise ochii.

– Ai sunat la prietenii ei?

Îi înșiră o listă de nume, ascunzându-și teama sub o stare de iritație crescândă de fiecare dată când Camille îi răspundea că luase legătura cu prietenii respectivi.

– Frank, nu știu ce să spun. Când a plecat spre școală, totul părea în ordine.

– Trebuie să se fi întâmplat ceva. Ce a mai fost, de data asta? Camille tăcu o clipă.

– Nu știu, zise ea în sfârșit cu o voce vibrând de furie. Totul părea să meargă bine, te asigur.

– Este evident că nu-i așa. Tu trebuie să fi spus ...

Dându-și seama că mergea prea departe, Frank se întrerupse.

– Mă crezi răspunzătoare, nu-i așa?

Tonul ei rănit îl făcu pe Frank să se simtă și mai vinovat. Își imagina expresia anxioasă din ochii ei căprui, colțurile gurii lăsate.

– Nu, Camille, nu te cred vinovată, spuse el fără convingere.

– Ba da, simt foarte bine asta. Te gândești că am spus sau am făcut ceva rău, recunoaște.

– Foarte bine. Într-adevăr, s-ar zice că am probleme cu fetele mele de fiecare dată când tu ești prin preajmă.

– Nu ți-am cerut să te scutesc de niște probleme, mi se pare.

– Creedeam că pot să-ți cer un serviciu, dar se vede treaba că m-am înșelat.

– Dacă se întâmplă să cauți pe cineva care să redreseze situația pe care tu însuți ai stricat-o cu fiica ta, Frank, ai face mai bine să cauți pe cineva mai calificat decât mine.

– Așa se pare. Este limpede.

Camille tăcu o clipă, apoi întrebă pe un ton rece, impersonal:

– Trebuie să sun la poliție?

Deodată, lui Frank nu-i păsă că este supărată pe el. Era și el furios.

– Crezi că ai putea s-o faci?

– Du-te naibii, Frank Weisbacker! O să mă ocup în continuare de Tammi și o să sun la poliție. O să fac tot ce pot ca s-o găsesc pe Heather, dar nu conta pe mine pentru o minune după ce tu ai stricat minunat toată relația cu fiica ta!

El vru să închidă, dar ea i-o luă înainte.

***

Heather coborî din mașina micuță și-i făcu un semn prietenesc cu mâna studentului care o luase în autostop. De când plecase, învățase să nu se urce în vehiculele prea pline sau în mașini prea frumoase conduse de oameni de afaceri în costum și cravată.

Spera că se va opri cineva s-o ia. McCook era încă departe și terebuia să ajungă la tatăl său înainte ca acesta să afle de dispariția ei. Începuse să se îngrijoreze. Dar trebuia să-l vadă, să fie lângă el. Dacă bunicul murea, tatăl ei va fi trist. La fel de trist cum fusese ea la moartea mamei sale. Și atunci tatăl ei fusese aici ca s-o consoleze... Acum trebuia să-l susțină ea, la rândul ei.

Capitolul 18

Ceva mai târziu, peste noapte, Carl Weisbecker își recăpătă cunoștința. Apoi, în orele următoare făcu vreo câteva mișcări imperceptibile care îi mai liniștiră pe doctori.

Un pic mai ușurat, Frank începu să acorde mai multă atenție celorlalte griji ale lui.

Fiica lui cea mare rătăcea pe undeva în noapte. Ca să nu înnebunească de tot, refuză să dea un nume spaimelor sale.

Undeva în noapte, femeia pe care o iubea își reproșa o greșeală pe care n-o făcuse. Gândul acesta îl tulbura aproapte la fel de mult ca fuga lui Heather.

Dimineață devreme, când doctorii îi spuseră că tatăl său va putea să părăsească serviciul de terapie intensivă în curând, Frank se întoarse acasă ca să se odihnească puțin.

Trecând pe lângă telefonul din antreu, își dădu seama că-i rămăsese ceva de făcut înainte să se ducă să se culce în patul în care dormise mai bine de douăzeci de ani.

Vocea îngrijorată a Camillei îi frânse inima. Cum putuse să fie atât de crud cu ea?

– Îmi pare rău, Cami. Toate lucrurile acelea pe care ți le-am spus ... vorbea teama din mine. Știu că nu este o scuză, dar ai vrea să mă ierți?

– Nu este nimic de iertat, Frank. Ai spus ceea ce gândeai, și poate că aveai dreptate.

– Nu! Am o fiică asupra căreia nu mai am nicio autoritate, și am încercat să găsese un vinovat. De când sunt aici, abia dacă am ațipit câte puțin. Am stat la spital pentru că era singurul mijloc de a o convinge pe mama să se ducă acasă. Când ai telefonat tu, eram epuizat și în nici un caz nu aveam nevoie de griji suplimentare. Am ... clacat. Îmi pare rău, Camille.

– Nu-i nimic grav.

Vocea Camillei se mai îmbunase un pic, dar nu îndeajuns.

– Nu-ți face griji pentru mine, continuă ea. În zori a venit poliția, ca să ancheteze prin cartier. De îndată ce vom avea vești, îți voi telefona.

Frank oftă. Ea nu-i răspunsese la întrebarea lui implicită.

– Se va întoarce, zise el.

Întotdeauna a făcut-o și înainte.

Voia să creadă asta, trebuia să fie adevărat.

După ce închise telefonul, Frank se duse în vechea lui cameră. Se dezbrăcă repede lăsându-și hainele pe jos și se prăbuși pe pat.

Se simțea la fel de vinovat față de Camille ca și înainte de a o suna.

Cunoscându-i vulnerabilitățile, acuzațiile lui erau de neiertat.

Curând, când toate crizele din viața lui se vor fi rezolvat, va trebui s-o convingă că avea un loc în viața fiicelor sale ... și a lui.

***

A doua zi, Camille nu o duse pe Tammi la școală. Fetița fusese atât de tulburată de plecarea tatălui său, apoi de dispariția surorii sale, încât hotărî că era mai bine să rămână în cadrul familial.

Așezată pe covor, copila se juca cu Baxter, dar parcă nu cu același chef ca altădată.

– Crezi că Heather a fugit pentru că mă urăște? întrebă ea brusc.

Cu inima sfâșiată, Camille o strânse pe Tammi la piept și o consolă cât putu mai bine.

Mai târziu, Tammi stătea întinsă pe spate, cu ochii în tavan, și Baxter adormit în poala ei.

– Aș vrea ca mama să fie aici, zise ea. Precis că și tatei îi lipsește.

– Sunt sigură, răspunse Camille.

"Mai ales atunci când mă compară cu ea", adăugă ea în gând.

– Știi ceva? continuă fetița. Dacă noi nu avem mamă și tu n-ai copilași, nu văd de ce n-ai fi tu mama noastră. Nu crezi că ar fi bine?

Camille simți un nod în gât. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și recompună o expresie neutră.

– Nu știu, Tammi. Poate că, pur și simplu, nu sunt făcută să fiu mamă.

În orice caz, Frank ajunsese cu siguranță la această concluzie și faptele îi dovediseră că are dreptate.

Tammi scutură din cap.

– Nu-i adevărat! Mie mi se pare că ai fost o supermamă, zilele astea. Vrei să-i spun tatei, când va telefona?

Camille suspină.

– Nu este nevoie, draga mea. Tatăl tău are deja o părere în privința asta.

***

Frank și mama sa se pregăteau să plece de acasă și să se întoarcă la spital. În clipa aceea, o mașină opri în fața porții. Frank, care abia dacă dormise vreo două ore după discuția cu Camille, își reținu cu greu un căscat.

Rămase cu gura căscată când o văzu pe Heather, aproape la fel de obosită ca și el, coborând de pe bancheta din spate a mașinii și luându-și rămas-bun de la șofer.

Ridică spre tatăl său o privire temătoare, așteptându-se evident la o primire nu prea călduroasă. Dar când el o văzu apropiindu-se, cu părul încurcat, trasă la față, nu resimți decât o imensă ușurare.

– Dă-i drumul, zise ea, ceartă-mă. Să terminăm cu asta.

Frank nu mai plânsese de doi ani și totuși acum lacrimile îi umeziră ochii.

Când deschise brațele să-și primească fiica rătăcitoare, aceasta i se aruncă la piept cu înflăcărare.

– N-am să țip nici eu, dacă tu nu vei țipa la mine, zise el în sfârșit.

– Promiți?

– Promit.

Ea își ridică spre el ochii albaștri atât de asemănători cu ai lui, în care se putea citi o încăpățânare egală cu a lui.

– Ce-mi ceri în schimb?

– Să nu mai fugi de acasă, să nu mai ai idei năstrușnice. Îți închipui măcar prin ce pericole ai trecut? Din cauza ta, mi-a încărunțit mult păr.

– Cred că și așa, cărunt, Camille te va iubi.

Inima lui Frank bătu mai repede.

– Ai plecat din cauza ei?

Adolescenta ridică din umeri.

– Da și nu. În orice caz, nu în sensul în care crezi tu. Am avut o lungă discuție, amândouă. Mi-a povestit că nu poate avea copii și că se simțea rău în prezența lor.

Atunci mi-am amintit cât de frică mi-a fost mie când a murit mama. Nu-mi imaginam că și adulților poate să le fie frică de ceva.

– Când mama ta a murit, eu am fost îngrozit.

– Tu?

– Bineînțeles, nu credeam că o voi putea înlocui față de voi două.

– Tocmai ... eu m-am gândit că poate boala bunicului te sperie. De aceea ... mi-am zis că trebuie să fiu lângă tine.

– Nu crezi că ar fi trebuit să vorbești cu cineva înainte?

– Mă temeam că voi fi împiedicată să plec, după modul cum m-am purtat ceva mai înainte. Și ...

Și voiam să fiu cu tine, tată, adăugă Heather cu o voce tremurată. Când m-am întors acasă, tu nu erai. Trebuia să te găsesc.

– Și tu mi-ai lipsit, zise el strângând-o din nou la piept. Vino, să mergem să-l vedem pe buinicul tău la spital. Astăzi se simte mult mai bine.

– Tată, am mai descoperit ceva ...

– Ce anume?

– Ai făcut o treabă bună. Cu Tammi și cu mine, vreau să zic. Ai două fete super!

***

Tammi o învăța pe Camille cuvintele ultimului cântec la modă, când ușa se deschise și intrară Frank și Heather. Dându-și seama că rolul ei de mamă temporară era pe sfârșite, resimți un ciudat sentiment că pierde ceva. Trebui să reziste dorinței de a o mai strânge o dată pe Tammi la piept.

– Ce surpriză! exclamă ea.

Avu o ușoară înțepătură de gelozie când o văzu pe Tammi alergând în brațele tatălui său. Ar fi vrut să poată face și ea la fel, dar nu se putea implica între ei.

Familia nu avea nevoie de ea.

Spre surprinderea Camillei, Heather veni și o îmbrățișă cu stângăcie.

– Îți mulțumesc pentru tot, șopti ea.

– Dar ...

Adolescenta însă se îndepărtă, ca s-o tragă pe surioara ei de coada de cal.

– Vino, scorpie mică. Tata și Camille au să-și spună niște lucruri.

Uimită, Camille le privi pe cele două fete ieșind din încăpere, Tammi trăgându-l după ea pe Baxter.

Nu prea dornică să discute cu Frank, se repezi spre camera acestuia, unde își lăsase niște lucruri. Voia să se ducă acasă cât mai repede.

Voia să se ducă să-și ude plantele și să facă o oră de yoga până ce va uita de tot ce o înconjoară. În schimb, ultimul lucru din lume pe care și-l dorea era să rămână singură cu Frank.

Deocamdată, își făcuse plinul de cuvinte dure și amintiri neplăcute.

El o ajunse din urmă exact în clipa când vru să-i închidă ușa-n nas. Prinzând-o de mână, o forță să se întoarcă spre el și să-l privească.

– Te iubesc, Cami, și îmi pare rău. Trebuie să mă ierți.

Ea încercă să se elibereze.

– N-am ce să-ți iert, Frank. Dă-mi drumul și voi ieși definitiv din viața ta.

El și-o apropie și, aplecându-se, îi atinse ușor buzele.

– Mă vei ierta, chiar dacă ar fi să te sărut ore întregi ca să te conving că te iubesc!

– Frank ...

Și el își puse în aplicare amenințarea. Buzele lui calde le cuprinseră pe ale ei, la început cu o imensă tandrețe, apoi jucăuș și în sfârșit pătimaș, astfel că ea nu avu altă alegere decât să-i răspundă.

Când în sfârșit o eliberă, o făcu pentru a o implora cu o voce răgușită:

– Iartă-mă, te rog.

Camillei îi tremurau picioarele, și încercă să-și amintească de ce, cu câteva minute în urmă, era atât de grăbită să fugă de el.

– Spune-mi că mă ierți.

– Te iert.

– Și că te vei căsători cu mine.

Ea ridică spre el o privire pierdută.

– Să ... mă căsătoresc?

– Știi cum este ... la bine și la rău.

– Eu ... Nu, este imposibil, Frank. Ar fi un dezastru. Aș face câte o criză de anxietate de fiecare dată când cineva mi-ar spune că sunt mamă vitregă.

Cu un gest tandru, el își îndepărtă șuvița de păr care-i căzuse pe obraz.

– Și s-a întâmplat ceva de genul ăsta cât timp m-ai înlocuit lângă Tammi?

– Nu, dar asta nu ...

– Dacă se va mai întâmpla, vom înfrunta împreună problema.

– Dar te-ai gândit la Heather? Va fugi din nou, n-o să ai o clipă de liniște dacă ...

– Ai fost minunată. Am discutat îndelung cu fiica mea despre asta pe drumul de întoarcere. Și totul a fost posibil datorită ție.

– Mie?

– Nu te mint.

Frank se întrerupse o clipă pentru a presăra o ploaie de sărutări pe fața și pe părul Camillei.

– O să-ți povestesc ... altă dată.

– Dar Frank ...

Cum el o strângea cu pasiune la piept, ea se abandonă o clipă.

– Căsătorește-te cu mine!

– O să fiu o mamă dezastruoasă, repetă ea.

El o conduse spre pat.

– Vei fi o mamă fantastică ... și o soție minunată.

Când o răsturnă pe pat, i se tăie răsuflarea.

– Să nu speri că vei face să dispară toate problemele mele printr-o atingere cu bagheta magică! își continuă ea protestul o ultimă oară.

Întins lângă ea, el o împiedică să mai vorbească, sărutând-o.

***

Tammi mergea pe aleea centrală, împrăștiind din belșug petale din coșulețul ei. Niciodată nu se simțise atât de frumoasă ca în rochița aceasta galbenă, asemănătoare cu a lui Heather.

Era înnebunită de bucurie, simțea furnicături în picioare.

Dar bunica Weisbecker și mamaia din Texas îi explicaseră cum trebuie să se poarte în timpul ceremoniei.

După aceea, cele două bunici se priviseră o clipă, apoi se îmbrățișaseră de parcă se cunoșteau de când lumea.

Și Tammi avea chef să facă piruete.

Când mai aruncă un pumn de petale parfumate, ochii ei îi întâlniră pe cei ai fetiței venită din Texas cu două zile în urmă. Mama ei... mătușa Sita, așa cum i se spusese că o cheamă ... și Cami se aruncaseră una în brațele celeilalte

plângând. Chiar și acum, remarcă Tammi, mătușa Sita avea lacrimi în ochi!

Mai avea de trecut de două rânduri de bănci și mai erau o mulțime de petale în coșuleț, așa că aruncă o doză dublă.

În momentul când trebui să-și ocupe locul care i se arătase, căută cu privirea aprobarea tatălui său și a unchiului Wes. Zâmbetul tatălui ei era un pic crispat, dar îi adresă totuși un semn de încurajare, înainte de a se întoarce cu fața spre intrarea în biserică.

Oftă ușurată. Asta însemna că nu făcuse prostii.

Orga începu să cânte o melodie care o emoționă pe fetiță. Înțelegând că sosise clipa supremă, se răsuci și ea să vadă ce se întâmplă. Îmbrăcată cu frumoasa ei rochie galbenă, Heather venea la rândul ei pe aleea principală. La câțiva pași în urma ei, venea Cami. Semăna cu o prințesă din povești, gândi fetița, și nicidecum cu o mamă vitregă.

Dar Cami va fi cea mai bună mamă vitregă din lume, Tammi era sigură de asta. Deja se schimbase totul. Formau o familie, familia la care visase dintotdeauna ...

Și astăzi, visul devenea realitate.

Tammi nu se putu abține. În clipa când Cami se așeză lângă tatăl ei, se auziră aplauzele mânuțelor ei.

În spate, cineva chicoti. Tammi încremeni, temându-se că făcuse o mare prostie. Dar când îndrăzni să ridice ochii spre Cami și tatăl ei, aceștia îi zâmbeau cu tandrețe.

Atunci, pastorul își începu predica:

– Dragi prieteni ...

Tata avusese dreptate de la început, gândi Tammi. Era de-ajuns să crezi pentru ca magia să se producă până la urmă.

Sfârșit